

Educar i evangelitzar en el lleure

Foto: Fundació Pere Tarrés

Convivència, jocs i natura, a la casa de colònies Mòn Serè de Les Piles.

Entitats d'ideari cristià organitzen colònies d'estiu on es viuen els valors evangèlics

Colònies, casals, campaments, rutes, camps de treball... conformen l'oferta estiuenc de lleure d'entitats d'Església per a infants i joves. El temps de lleure és un moment privilegiat perquè aprenguin a viure en plenitud, de forma responsable, amb capacitat crítica i que es comprometin a crear un món més solidari. Un estil de vida on la dimensió espiritual té una importància vital. «Són uns bons moments per posar Crist com a model d'aquesta humanitat que estima i que ajuda el proïsme», explica Mn. Àngel Jesús Navarro, consiliari diocesà del Moviment de Centres d'Esplai

Cristians de la Fundació Pere Tarrés.

La finalitat és aconseguir el desenvolupament integral de la persona en totes les seves dimensions: intel·lectual, religiosa, de convivència, artística, etc. Les activitats estiuencques són, per tant, una autèntica escola de valors. La responsabilitat dels monitors en aquesta vivència de la fe és importantíssima. Seran els qui proporcionaran a la mainada elements d'evangelització, amb Crist com a referent de vida. «La fe la transmet qui la viu», afirma Mn. Navarro.

Pàg. 3, 4 i 5

Sumari

Pàg. 7 Missatge del Papa pels 100 anys de la sinagoga de Roma

Pàg. 19 Centenari de sant Pere Ermengol a la Guàrdia dels Prats

Pàg. 23 Tortosa: celebració dels 50 anys del Col·legi Diocesà

Pàg. 24 El Casal Balear compleix sis anys de vida

Pàg. 30 Llibre sobre l'ermita de Montserrat a Castellans

Foto: Jaume Sabaté

La imatge de sant Josep Manyanet va presidir l'Eucaristia a la catedral de Barcelona.

Acció de gràcies per la canonització de Josep Manyanet i d'Anníbal M. di Francia

El diumenge 16 de maig el Sant Pare va canonitzar a Sant Pere del Vaticà dos preveres i religiosos que a cavall entre els segles XIX i XX van treballar incansablement per l'Església i que mantenen una forta vinculació amb les diòcesis de Catalunya. Parlem de sant Josep Manyanet i Vives (1833-1901), fundador de dos instituts (els Fills de la Sagrada Família Jesús, Maria i Josep, i les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natxaret) i un dels inspiradors del temple de la Sagrada Família, obra del geni d'Antoni

Gaudí. I parlem de sant Anníbal M. di Francia (1851-1927), fundador dels Pares Rogacionistes del Cor de Jesús, que tenen cura del santuari tarragoní del Loreto. Amb motiu d'aquestes canonitzacions, els arquebisbats de Barcelona i de Tarragona han protagonitzat sengles misses d'acció de gràcies presidides, respectivament, pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona.

Pàg. 17 i 18

Memòries episcopals de Joan Pau II

Coincidint amb la celebració del seu 84è aniversari, Joan Pau II ha volgut regalar a l'Església una nova entrega de les seves memòries. Si fa ja uns quants anys va escriure *Don y misterio*, al voltant del seu sacerdocí, ara acaba de publicar *Aixequeros, anem!*, un llibre de records i reflexions

sobre els seus vint anys de ministeri episcopal a Cracòvia. El Papa se submergeix en aquesta obra en el període de la seva vida comprès entre el 1958 i el 1978, i repassa amb un estil vital i molt proper, les vivències i esdeveniments que com a bisbe tant el van marcar.

Pàg. 31

Residencial Park

URB. VINYA APROP

Torres unifamiliars aïllades 4 vents, 3/4 habitacions dobles i 1 suite, estudi, parcel·la mínima de 400 m², piscina opcional i jardí comunitari.

Entorn (Parc Natural de l'Albera), vistes Canigó, platges a 10 minuts, 3 min. golf de Peralada i a 10 min. de l'Hospital General de Figueres.

1a fase de 8 torres venuda.

Garriguella
Plaça Marquès de Camps, 16 entl. A
17001 GIRONA

PROMOTOR GARRIGUELLA RESIDENCIAL PARK S.A.
CONSTRUCTOR LUKINAC S.L.
ARQUITECTE PERE FONTDEVILA I MARTÍ
ARQUITECTE TÈCNIC MARTÍ TARRÉS BARRADA
FINANÇAMENT BANCAIXA

ESTEVE SERRA mòbil 609 100 611
IGNACI LÓPEZ mòbil 686 458 309

www.garriguellaltemporda.com
www.garriguellacostabrava.com

Editorial

Joan Pau II: un any més, un llibre més

El 18 de maig passat el papa Joan Pau II complia 84 anys, motiu pel qual mereix la nostra felicitació més afectuosa i efusiva, però també la nostra acció de gràcies a Déu Pare que ens ha concedit poder-lo tenir tants anys com a Successor de Pere.

Aquest Papa no passarà desapercebut per a la història de l'Església, però tampoc per a la de la humanitat, i no tan sols pels molts anys de pontificat que porta des de 1978, sinó per les decisions importants que ha pres com a Vicari de Crist i pel seu paper destacat en la societat. Joan Pau II és conegut arreu del món i està valorat com una de les persones de més rellevància en els moments actuals, i també com un dels éssers més apreciats i respectats de la humanitat. I no tan sols entre els catòlics, sinó entre creients d'altres religions i no creients que n'admiren la postura ferma per defensar la pau, la justícia i els drets humans en aquest món.

El Papa ha fet un any més, i ja en té 84, és una edat que tots considerem com la d'una persona anciana i, a més, en el seu cas, se li afegeixen unes dificultats físiques que accentuen una imatge de fragilitat i limitació. Però el Papa que alguns han batejat com «el viatger», no s'atura, ni de viatjar, ni d'exercir el seu magisteri, ni d'obsequiar-nos amb llibres sobre la seva vida o els seus pensaments.

El Sant Pare ja no camina pel seu propi peu, ni besa el terra dels països que visita, però continua amb les mateixes ganes de sempre per portar el seu missatge d'ànim als creients d'arreu del món. Sembla que els seus pròxims viatges seran a Berna i a Lourdes, i que la seva ajustada agenda es manté inalterable malgrat l'edat avançada i el seu estat de salut.

Aquesta fortalesa i tenacitat del Papa per continuar exercint el seu apostolat fora de les fronteres vaticanes, ha admirat tothom, i ha anat desacreditant tots aquells que deien que aquest home estava acabat i més a prop de la mort que un malalt terminal. Joan Pau II ha defensat durant tots aquests anys la dignitat de la

persona per sobre del seu estat físic, i ha atacat amb duresa l'avortament o l'eutanàsia. Ell és un exemple ben clar, a hores d'ara, que encara que el cos no estigui en les millors condicions, no vol dir que es converteixi en un inútil o en una cosa inservible o prescindible. I és que el Papa continua dirigint amb la ment clara, una cosa tan gran i complexa com és l'Església catòlica universal, i això ho reconeix el poble cristià que acudeix massivament a tots els actes i celebracions que presideix, sigui on sigui.

L'últim regal del nostre bon Papa és el seu llibre *Aixequu-vos, anem!*, on se'ns explica les seves experiències com a bisbe de Cracòvia en els difícils anys del comunisme. El títol del llibre no és una casualitat: el Pontífex sabent les seves dificultats per aixecar-se de la cadira de rodes, continua animant tots els creients a aixecar-se, i no tan sols en un sentit físic, sinó sobretot a nivell espiritual, perquè malgrat l'edat avançada o els problemes físics de molts cristians del món, fins al darrer moment de la nostra vida hem de tenir l'esperit aixecat, i ser fidels a la nostra fe fins que siguem cridats pel Pare al seu Regne.

Les dades d'aquest llibre són molt interessants, ens acosten a aquell jove sacerdot de 38 anys que l'any 1953 remava en canoa amb un grup de nois quan va rebre la notícia que havia estat nomenat bisbe. El llibre ens explica com va remar la barca de l'Església de Cracòvia fins a l'any 1978, en què va ser escollit Pontífex i li va tocar remar i dirigir una barca molt més gran, la barca de Simó Pere.

Aquests anys van marcar sens dubte el pensament i les idees de Karol Wojtyła, que va haver d'heure-se-les amb un règim ateu i totalitari que va tractar d'impedir la processó de la Mare de Déu de Czestochowa a través de Polònia, o que va denegar la construcció d'una església al barri obrer de Nowa Huta, la qual cosa va obligar els catòlics a celebrar les misses de Nadal a la neu.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC
Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja
Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820
 E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcris.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra.

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcris.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intermarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
 International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
 Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
 Resta d'Europa: 146,74 €
 Amèrica i Àfrica: 178,30 €
 Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«És Déu qui dona l'habilitat, però no sense que hi intervinguin les mans dels homes» (George Eliot, pseudònim de la novel·lista anglesa Mary Ann Evans. 1819-1880)

Estimar és moltes coses; i una d'elles, «compartir». Si Déu és amor, com proclamen els evangelis, què té d'estrany que comparteixi amb les seves criatures «tota mena d'operacions vitals que estiguin en consonància amb la bondat de la Creació»? Perquè la Creació, en la seva magnificència, és «la seva obra compartida amb nosaltres». Astres, llavors, fruits, aigua, terra, aire, foc i la gairebé infinita diversitat d'elements, d'espècies i d'operacions que emanen de la vida es transformen i constitueixen els nostres ecosistemes mundials. Tot això i molt més són «les seves aportacions», els dons gratuïts que el Creador ens atorga! Això no obstant, perquè tot això i a tots ens serveixi de profit, solaç, salut i

prosperitat venturosa exempta de cobdícies, de rivalitats i de maldat, sol·licita la nostra cooperació intel·ligent i cordial. I per cooperar amb Ell en les seves obres, ens ha dotat d'instints i de raó, de sentiments i d'habilitats, de somnis i de neguits, de transcendència. Si, ha volgut compartir la seva obra material amb la nostra condició espiritual. Quan la humanitat «comprengui això darrer, ho assumeixi i ho tradueixi en pràctica habitual i constant», descobrirem que Déu és amb nosaltres i actua a través nostre. Les llavors — per exemple —, obra del Creador, amb les seves virtuts i potències, són aquí, però de nosaltres depèn conrear-les, multiplicar-les i que arribin a tothom.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'educació en el lleure, una realitat evangelitzadora

L'activitat que l'Església realitza en l'àmbit del lleure no és una simple tasca de suplència, sinó una acció que deriva de la seva mateixa missió evangelitzadora i educadora. Nombroses entitats d'ideari cristià organitzen a l'estiu, durant el període de vacances escolars, activitats adreçades a infants, adolescents i joves, on es combinen tant els valors formatius com els espirituals. Colònies, camps, campaments, camps de treball... són propostes per aprofitar de manera divertida i pedagògica aquest temps de lleure, en les quals la dimensió religiosa també hi és present.

MINYONS ESCOLTES GUIES SANT JORDI DE CATALUNYA

Per la construcció d'una societat més humana i solidària

Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC) és un moviment d'educació no formal que ofereix als infants i als joves l'aventura de créixer, aprendre i fer projectes en grup a través del mètode escolta amb l'objectiu que esdevinguin persones compromeses amb ganes de gaudir de la vida i de fer-la gaudir als altres.

La proposta educativa i de valors de MEGSJC pretén que cada jove sigui protagonista del seu propi projecte i de les accions que decideix en equip, amb la finalitat d'aprendre i, alhora, de construir una societat més humana, acollidora, tolerant, participativa i solidària. Des del moviment, es treballa per aconseguir una societat capaç de viure en harmonia amb el medi natural i de respectar els drets bàsics de les persones i dels pobles.

MEGSJC és el moviment escolta i guia més gran de Catalunya. Compta amb més de 15.000 membres, dels quals 3.000 són caps; és a dir, joves que, amb la seva participació activa i dedicació voluntària, constitueixen una xarxa de persones compromeses amb la gent dels pobles i de les ciutats on viuen. Els caps reben una instrucció específica a l'Escola de Formació de l'entitat.

El seu projecte educatiu es fonamenta en tres opcions: el país, la transcendència i la persona. Quant a la segona, l'opció de fe que proposa MEGSJC és oberta, dinàmica i transformadora. S'esforcen a desenvolupar, en els infants i els joves, els valors que els portaran a esdevenir ciutadans compromesos i cristians conscients.

L'agrupament és el punt de referència del moviment escolta i l'espai on els infants i els joves aprenen a participar, a compartir i a consensuar i tirar endavant projectes en equip. Els agrupaments estan organitzats en cinc grups d'edats o unitats que són: *Castors* (6 a 8 anys), *Llops i Daines* (8 a 11 anys), *Ràngers i Noies Guies* (11 a 14 anys), *Pioners i Caravel·les* (14 a 17 anys) i *Truc* (17 a 19 anys).

Pel que fa als campaments, l'escoltisme i el guiatge desenvolupa gran part de la seva acció educativa a l'entorn natural. «Per a nosaltres, l'accés al medi natural i

el compromís amb l'entorn és un valor a transmetre als nois i noies. Per això eduquem en actituds orientades a conèixer la natura, vivint-la i respectant-la, per apreciar-ne el valor», explica Pilar Soto, tècnica de l'Àrea de Comunicació de MEGSJC.

Els campaments d'estiu s'organitzen entorn a un tema concret: des d'unes olimpíades fins a un campament com el dels indis. Els infants i adolescents s'ho passen d'allò més bé, aprenen constantment i es relacionen amb altres nois de la mateixa edat, tot creixent com a persones. «Dormen en tendes i alguna nit a l'aire lliure. Les branques joves (pioners i caravel·les o truc) sovint fan el muntatge de tot el campament. En el cas dels petits, aprenen a muntar una tenda amb els companys i a tenir cura del manteniment de tot plegat i sobretot del seu material», comenta Pilar Soto.

Aquest estiu diferents grups de MEGSJC viatjaran a Itàlia, Bèlgica, Escòcia,

Unitat de Ràngers i Noies Guies de l'AEiG Ivarsenc en un taller dels campaments d'estiu del 2003.

Finlàndia i el Brasil, on coneixeran altres escoltes i guies, i amb els quals compartiran activitats en campaments internacionals. N'hi ha que posaran el seu granet de sorra amb la realització de projectes de cooperació en països en vies de desenvolupament. A més, l'entitat organitza campaments per a escolars, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, a la granja escola de Can Girona, centre que gestiona MEGSJC.

Més informació: Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya, rambla Mn. Jacint Verdguer, 10 - 08197 Valldoreix, tel. 935 902 700, web: www.escoltesi.guies.org (M.A.C.)

ESPLAI TOTS CONSTANTINENCS

Són dies plens d'activitats, d'emocions i d'entreteniments.

La formació en els valors cristians

L'Esplai Tots Constantinencs (ETC) del poble de Constantí prepara, com la activitat de final de curs, unes jornades de colònies, amb estada a Vallfogona de Riucorb, entre els dies 25 i 29 de juny. Aquest esplai, acompanyat des de la parròquia de Sant Feliu de Constantí, enllesteix, amb el seu equip de monitors i monitores, tots els preparatius de cara a aquests cinc dies màgics d'inici d'estiu, plens d'activitats, d'emocions i d'entreteniment.

Les colònies no són més que la culminació de tot un any d'esplai que, com cada temporada, ha tingut un lema. Enguany es va triar el de «Juguem a ser ponts», a través del qual es pretén educar els petits i la juvenalla en els valors cristians. «Els intentem transmetre el fet que durant la vida necessitem els altres, depenem d'ells i no té cap sentit actuar en solitari», expliquen els organitzadors de les colònies. I afegeixen que «hem de crear lligams amb els companys i companyes per tal de créixer com a persones».

Amb la intenció de seguir el fil del lema triat, a les colònies de l'ETC es volen crear ponts amb la naturalesa que els envoltarà, «amb els amics que encara no hem acabat de conèixer, amb la gent del poble, amb els monitors...», comenten els responsables de l'esplai constantinenc. Han previst que la present edició de les colònies compti amb un component de caire medieval, atès que se celebrarà un sopar d'aquest estil, amb la col·laboració de tothom per fer-lo més alegre i divertit. Serà una descoberta veure el poble medieval de Guimerà, es visitarà el castell de Vallfogona i també es durà a terme una acampada a l'ermita de la Bovera, repetint així una experiència iniciada l'any passat.

Així mateix, és previst d'arribar-se fins a Verdú, poble famós per la seva ceràmica, i poder practicar-hi manualitats d'artesanía. Banys a la piscina, jocs i concursos completaran un programa que inclou una Eucaristia el dissabte 26 de juny al vespre, mentre que una gran vetllada, el darrer dia, servirà de comiat.

L'Esplai Tots Constantinencs agrupa una quarantena de nens i nenes, repartits en dos nivells: el dels petits, que comprenen les edats de 6 a 10 anys, i el dels grans, que arriba fins als 13, amb alguna excepció. Molts ja constitueixen colles sòlides d'amics i amigues i els que arriben de fora (argentins, colombians...) s'hi incorporen amb molta alegria gràcies a l'impuls de mitja dotzena de joves de la parròquia i a l'ajuda del rector, Mn. Pere Dalmau. Aquest és el primer any que l'esplai està federat, dins de la Federació d'Esplais Cristians.

Les colònies d'enguany seran especials per als més grans, atès que seran les darreres que compartiran amb l'ETC. L'any vinent molts d'ells ja començaran la catequesi per poder-se confirmar. «És per això —diuen els joves monitors— que volem que siguin uns dies per recordar.»

Més informació: Esplai Tots Constantinencs. Centre Parroquial, c/ Major, 27 - 43120 Constantí, tel. 977 523 229. (Joan Boronat)

DELEGACIÓ DE PASTORAL VOCACIONAL DE TORTOSA I MOVIMENT DE JOVES CRISTIANS

Anar de colònies per descobrir la crida de Déu

Apart de les colònies que organitzen parròquies com la d'Alcanar, Tivissa, l'Ametlla i tantes altres, dins la diòcesi també n'organitzen la Delegació de Pastoral Vocacional de Tortosa, i enguany vol començar l'experiència el Moviment de Joves Cristians.

La Delegació de Pastoral Vocacional fa molts anys que organitza colònies a l'estiu per a nois de la diòcesi que es plantegen o poden arribar a plantejar-se la crida de Déu a la vocació sacerdotal. És una experiència que ha donat bons fruits a la diòcesi, encara que en aquest moment, en què moltes parròquies i grups ja n'organitzen, es fa difícil trobar adolescents i joves que puguin apuntar-s'hi.

En un primer moment, eren tres trobades que anaven de dilluns a dissabte havent dinat. El primer torn, dirigit a nens d'11 a 13 anys, té com a centre de la setmana un lema que es construeix a poc a poc fins a completar-lo el divendres a la tarda. L'objectiu és donar a conèixer Jesucrist i animar a seguir-lo tot engrescant els vailets amb el testimoni alegre i senzill dels mossens i dels monitors —els seminaristes que porten els grups— que hi participen.

El dia s'inicia amb una pregària adaptada a la seva edat i nivell. Després d'esmorzar, es fa una excursió per conèixer el port de Tortosa-Besseit, on gairebé sempre es fan aquests campaments, en concret, al refugi Cardenal Carles del Seminari Diocesà. A l'hora de dinar ja s'està en casa i a la tarda es fan jocs didàctics, manualitats, etc. Després de berenar, ve el moment més intens. El sacerdot responsable juntament amb l'equip de seminaristes preparen la catequesi, que es fa en els

Durant les colònies, la missa se celebra enmig de la natura.

grups. Els temes a tractar s'han preparat dies abans i s'han establert les maneres de treballar i les eines per dur-la a terme. Ara només cal posar-hi fil a l'agulla.

El grup de catequesi dura una hora. En acabar, se

celebra la missa. Sol tenir lloc fora de l'ermita de la Mare de Déu del Port, sota els pins que guarden el caminet d'entrada. Enmig del bell silenci que hi ha i dels cants animats dels xiquets, es veu algun esquirolet que s'hi acosta, saltant pels pins, per veure què passa, així com algun porc senglar amb les seves cries que s'arriemen per veure aquell grup que, en el silenci i la cançó, lloa el Senyor. Després de sopar, té lloc el foc de camp, un moment molt esperat pels nois. Jocs, bromes, curses, excursions nocturnes... aventures i festa.

De dimecres a dijous es fa una «excursió llarga». Dormir en tendes de campanya o en una cova, banyar-se en un riu, veure unes gúbies... són uns quants dels atractius que ofereix aquesta excursió. En algun moment, apareixen les crides que Déu va fent als homes a seguir-lo. En la vocació sacerdotal es posa un èmfasi especial.

Aquest any, a causa de les nombroses colònies que ja fan les parròquies, només es realitzarà una setmana. Serà a Forcall, un poble del nord de Castelló, del 9 al 14 d'agost, per a nois i noies de 9 a 12 anys. Més informació: Mn. Xavier Vilanova, tel. 679 371 261.

També el Moviment de Joves Cristians comença enguany aquesta iniciativa. Amb una llarga experiència de vint-i-sis anys de trobades, convivències... vol preparar uns campaments. Encara no ha concretat dates, però ja els ha programat a l'agenda. Tindran lloc a Arnes, al mes de setembre, i adreçats als més joves del moviment per tal d'engrescar-los i ajudar-los a viure cristianament. Més informació: Mn. Joan Andrés, tel. 977 731 640. (Victor-Mañuel Cardona)

FUNDACIÓ VERGE BLANCA

Compromís d'educació i de fe amb els joves

La Fundació Verge Blanca de la diòcesi de Lleida, es troba en plena campanya de colònies amb tot un seguit de propostes que es concreten en la vivència, amb sentit cristià, del temps lliure, en un espai privilegiat per al creixement personal i a través d'una acció que es desenvolupa en un àmbit lúdic, d'aventura, de creativitat, d'amistat, de contacte amb la natura, d'alegria i de festa.

En aquest estiu 2004, cal destacar les activitats que es desenvoluparan a les cases de colònies que gestiona el Servei de Colònies de Vacances, com és el cas de la casa de colònies Verge Blanca, a Llesp, que començarà la temporada amb la colònia d'escolans, i la casa de colònies Montsant, al Pont de Suert (Alta Ribagorça), que acollirà al juliol les colònies dels col·legis Lestonnac i l'Episcopal de Lleida.

A més de les colònies esmentades, la casa de colònies Verge Blanca acollirà del 5 al 15 de juliol una tanda de l'Institut Municipal d'Educació per a nens i nenes de 6 a 14 anys. Del 14 al 24 d'agost, la mateixa casa acollirà el curs de monitors i directores d'activitats de lleure infantil i juvenil, per a joves a partir de 18 anys. La colònia Montsant tindrà un camp de treball per a joves de 14 a 17 anys, mitjançant la Secretaria General de Joventut i que tindrà lloc del 31 de juliol al 14 d'agost. Aquesta activitat s'emmarca enguany en la recuperació de camins de pas a Vilaller.

També els centres d'esplai de la diòcesi de Lleida organitzen les seves activitats adreçades fonamentalment als infants del poble, col·legi o parròquia

corresponent. El Grup d'Esplai Apassomi, de les Borges Blanques, anirà de colònies a Gurb de la Plana (Osona). L'Esplai de Santa Maria de Gardeny anirà a Banyeres del Penedès; el grup Solibernat de Sudanel·l farà colònies a Erill-la-vall; el col·legi Claver anirà a Senet; el

(Pallars Sobirà). També faran colònies els col·legis Claver i Mater Salvatoris.

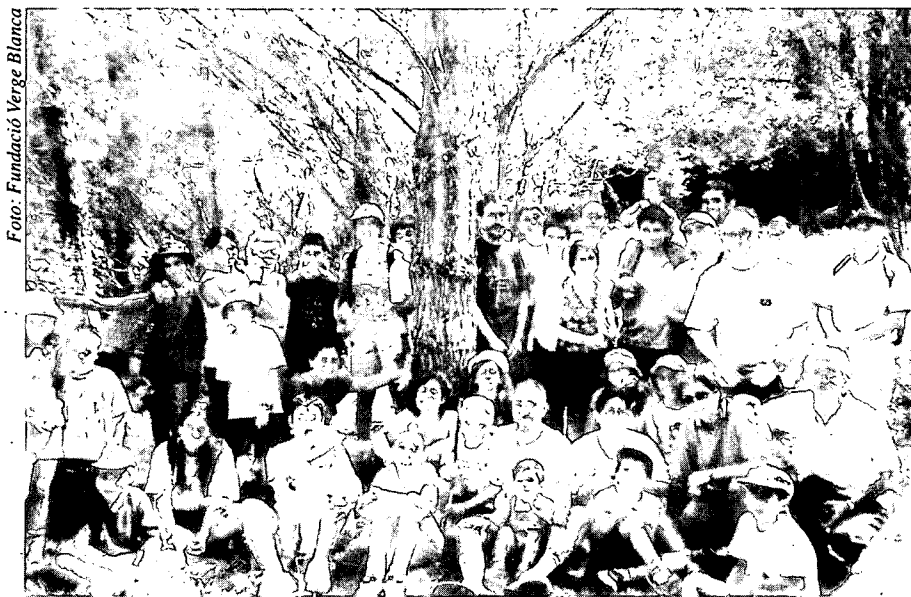
Els campaments d'estiu són estades amb tendes de campanya instal·lades provisionalment en un lloc de muntanya, on s'accentua el contacte directe amb la natura. El grup de colònies l'Anunciata

nitza al col·legi Maristes Montserrat del 25 de juny a l'1 d'agost, per a nenes de 3 a 8 anys. Mentre que l'entitat Estiu Claver farà el seu casal al mateix col·legi Claver, del 28 de juny al 24 de juliol, per a nens de 4 a 6 anys.

Aquesta oferta es completa amb les rutes d'estiu, amb caràcter itinerant i normalment a peu. Cal ressenyar les que han estat organitzades per Estiu Claver, que farà el Camí de Santiago durant el mes de juliol, amb joves de 15 a 18 anys i pel MIP Bell-lloc d'Urgell, que realitzarà la seva ruta pel Pallars Sobirà, del 14 al 25 de juliol, dedicada a joves de 15 a 16 anys. L'Esplai Epis ha organitzat un camp de treball a fi i efecte de treballar en el projecte de recuperació de l'antic Via Crucis de Vilaller. El camp se celebrarà a la Colònia Riupedrós a Vilaller, del 20 al 30 de juliol, destinat a joves de 12 a 14 anys.

Cal esmentar les anomenades colònies familiars, organitzades conjuntament amb la Delegació diocesana de la Família. Tindran lloc a Riupedrós (Vilaller), del 12 al 16 d'agost, sota el lema: «Vivència i transmissió de valors en la família.» Durant les estones de xerrada i reflexió dels adults, hi haurà activitats de lleure per als infants i servei de guarderia per als menors de 3 anys.

Amb aquesta àmplia oferta per a l'estiu, la Fundació Verge Blanca fa realitat el seu compromís educatiu i d'evangelització en el lleure infantil i juvenil. Més informació: Fundació Verge Blanca, av. Blondel, 11, 3r - 25002 Lleida, tel. 973 272 864, web: www.vergeblanca.org (Jordi Curcó)

Colònies familiars del 2003 a Riupedrós.

Grup d'Esplai de la parròquia de Santa Maria Magdalena les farà a Talamanca (Bages); el Grup d'Esplai el Cau, a la casa de colònies El Cadí, a Bellver de Cerdanya; el col·legi l'Anunciata, a Cantonigròs (Osona); l'Estel Nou de Juneda, a Esponellà (Pla de l'Estany); l'Esplai Epis del Col·legi Episcopal anirà com sempre al Montsant; l'Esplai sant Jaume, a Olot; el moviment infantil de Bell-lloc les ha organitzades a Torre de Cabdella

ha organitzat la seva tanda de campaments del 6 al 10 de juliol a Núria, per a participants de 15 a 18 anys, i l'Equip de Campaments realitzarà el seu torn a Erill-la-vall, del 14 al 27 de juliol, per a nens i joves de 6 a 16 anys.

També s'han organitzat casals d'estiu amb activitats diàries en l'entorn habitual dels infants amb l'objectiu d'educar-los a través de tallers, jocs, sortides i convivència. L'Esplai Mussolets l'orga-

L'ENTREVISTA

Mn. Àngel Jesús Navarro, consiliari diocesà del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés

«A les colònies, els infants i els joves treballen la dimensió de l'espiritualitat»

Mn. Àngel Jesús Navarro és actualment vicari de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona. També exerceix com a professor de Religió i Ètica a la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull. Des de fa dos anys, Mn. Navarro és el consiliari diocesà del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés. Es tracta d'una federació de centres d'educació en el lleure de l'arxidiòcesi de Barcelona que promou els valors anunciats en l'Evangeli com a projecte i model de vida.

—Quina és la seva tasca com a consiliari diocesà del MCEC?

—La meua tasca és procurar que a tots els centres que formen part del MCEC es treballi l'àmbit de la fe, que s'imparteixi una formació òptima als monitors i que hi hagi els materials adients perquè aquests puguin dur a terme la seva comesa amb els infants. Per tant, la meua missió és vetllar per la formació i la realització d'aquest àmbit tan rellevant per a nosaltres per tal que els infants i els joves tinguin una perspectiva religiosa en el seu temps de lleure.

—És important que als esplais i a les colònies els infants i els adolescents visquin la fe?

—Cal dir que el lloc habitual per viure la fe és la comunitat cristiana, la parròquia... Els esplais i les colònies són una oportunitat extraordinària que tenen els més joves per poder gaudir la fe des del punt de vista del que és el joc, la convivència amb els altres, etc. Jo sempre qualifico els esplais i les colònies com uns «indrets fronterers de la Bíblia», ja que ens posen en contacte amb la natura. S'hi fan nombroses activitats. En aquest sentit, ens remunten al Gènesi, quan Déu va crear l'univers: el cel, la terra, la llum, els

animals, els arbres... Moltes persones, a través de la Creació, poden arribar a Déu.

—Són «escoles» de formació humana i espiritual.

—Sí. Tant als esplais com a les colònies, els infants s'ajuden, s'accepten mútuament i aprenen a compartir. Són uns bons moments per posar Crist com a model d'aquesta humanitat que estima i que ajuda el proïsme. Tampoc no hem d'oblidar que hi ha gent que s'acosta a la fe mitjançant el testimoni de convivència, de germanor, d'amistat i de solidaritat d'altres persones. Cal distingir entre l'esplai, que es fa al llarg de tot el curs escolar, bàsicament els caps de setmana, i les colònies, que es fan a l'estiu. La immensa majoria dels centres del MCEC fan esplai i colònies, però n'hi ha que tan sols organitzen aquesta segona activitat. En els orígens del MCEC, quan feia la seva tasca en el si de Càritas, només es preparaven colònies, que anaven adreçades als infants de famílies més necessitades. De fet, totes dues activitats, esplai i colònies, són complementàries.

—Com es viuen els valors de l'Evan-

Mn. Àngel Jesús Navarro.

geli en aquestes activitats de lleure?

—El temps de colònies és molt especial: és un moment per a la convivència, per trencar amb la rutina quotidiana, per estar a prop de la natura... en el qual Déu també es fa present. Recordem que la patrona del MCEC és la Mare de Déu de l'Alegria. És important que les colònies cristianes tinguin aquesta dimensió de l'alegria i, a partir d'aquí, poder interrogar-se sobre la presència d'un Déu que és alegre, que vol la felicitat i el millor per a nosaltres. A les colònies, volem que aquest anunci arribi als infants i als joves.

—Quines activitats es duen a terme a les colònies d'estiu des de l'àmbit de l'animació de la fe?

—D'una banda, hi ha les tradicionals, que són els moments de pregària diària (matí i capvespre) i l'Eucaristia dominical. A més, a les colònies, els infants i els joves treballen la dimensió de l'espiritualitat a través de múltiples dinàmiques: la descoberta i l'acceptació de l'altre, tractar d'esbrinar el sentit de les coses i poder trobar-hi Déu, el significat de l'esperança, etc. Així, els infants s'interroguen sobre el transcendent. Al llarg del curs, i també per a les colònies, elaborem uns materials didàctics on proposem un munt d'iniciatives (gimcanes, treballs peda-

gògics sobre les paràboles a partir dels textos bíblics...) per als infants i els adolescents. Les colònies són un moment de creixement humà molt gran. A més, són una oportunitat magnífica per conèixer i estimar el qui ens dona l'esperança i l'alegria: Crist.

—Quina és la responsabilitat dels monitors en aquesta vivència?

—Els monitors són unes peces fonamentals. Si els monitors són creients i són capaços de tenir sensibilitat per l'àmbit de la fe, és llavors quan és possible que aquest àmbit sigui ben treballat i tinguin unes perspectives de credibilitat davant dels nens. La fe la transmet qui la viu.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

FUNDACIÓ PERE TARRÉS

Cinquanta anys al servei de l'educació en el lleure

La Fundació Pere Tarrés és una entitat sense ànim de lucre, amb cinquanta anys d'experiència, dedicada a impulsar l'educació en el temps lliure, la vida associativa, l'animació sociocultural i l'educació social. A Catalunya, és la institució més gran en l'àmbit de l'educació en el lleure, amb una xarxa pròpia de vint cases de colònies, albergs de joventut i albergs rurals i la gestió de més de cent instal·lacions de lleure. L'any 2003 van participar en les seves activitats 17.000 infants i joves de la mà de més de 4.000 monitors.

Durant l'estiu, organitza activitats adreçades a infants i joves (des dels 3 anys fins als 30) amb l'objectiu principal d'oferir una alternativa educativa que permeti als participants desenvolupar l'autonomia personal, la integració i la convivència en grup, juntament amb la vivència dels valors de l'Evangeli, que els ajudin a créixer com a persones. El mètode de treball, altament motivador, es basa a: *observar*, per tal d'entendre l'entorn, tot experimentant el contacte amb la natura; *gaudir*, mitjançant el joc i la vida en grup, i *participar*, en activitats i propostes que els fan protagonistes. La Fundació Pere Tarrés compta amb equips d'educadors-monitors qualificats i preparats per desenvolupar les diferents activitats d'una manera personalitzada, tot vetllant per

La natura, font inesgotable d'aprenentatge per als infants.

la integració de cada participant en el grup. Les instal·lacions estan situades en entorns naturals, privilegiats per gaudir del medi, i dotades d'un alt nivell de seguretat.

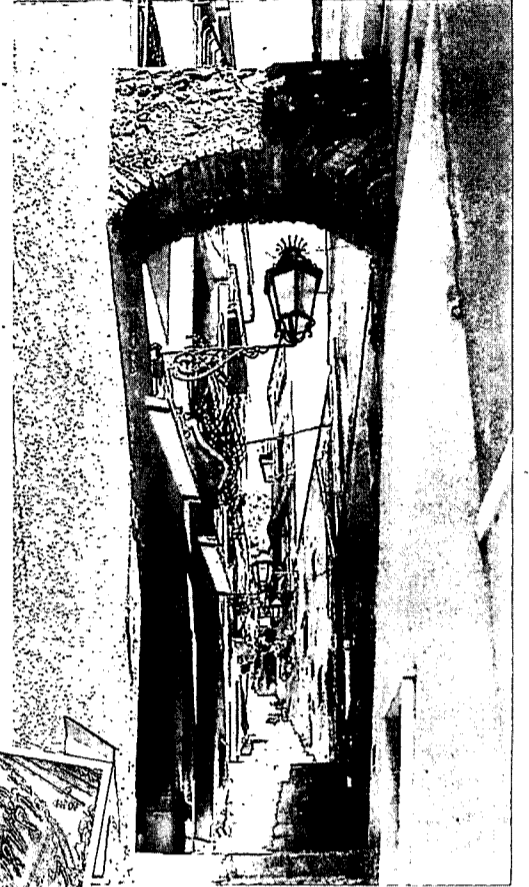
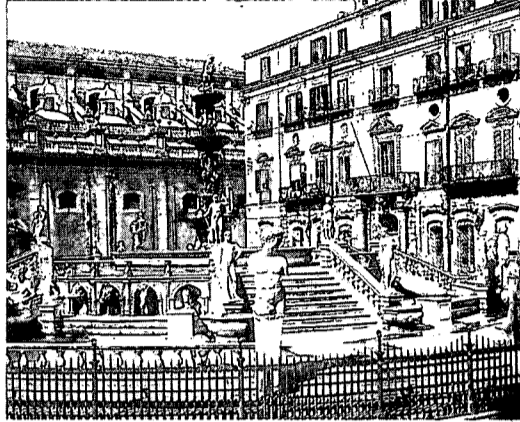
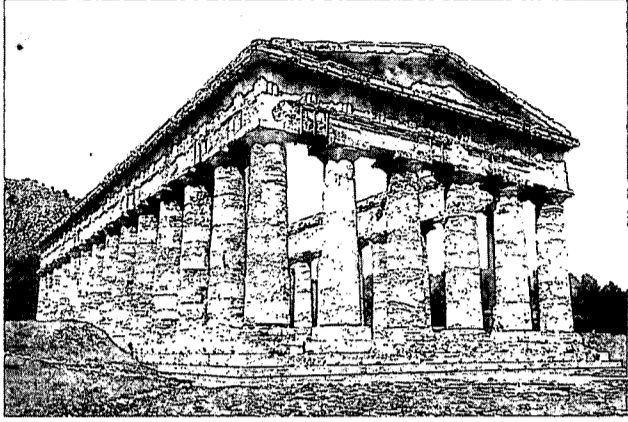
Per a l'estiu 2004, la Fundació Pere Tarrés ofereix més de cent activitats diferents: colònies, campaments, camps de treball, casals d'estiu, estades d'aventura, estades lingüístiques a Catalunya i a l'estranger, rutes a peu i en bicicleta, cibercolònies, etc.

Pel que fa al tema específic de les colònies, cal destacar aquelles que van dirigides a infants amb disminució auditiva, de 7 a 14 anys, que es faran del 12 al 18 de juliol a la casa de colònies Mas Coll de Dalt, a Sant Feliu de Pallerols (Garrotxa). Són colònies temàtiques amb jocs, tallers, gimcanes i excursions. Hi col·labora l'Associació de Pares

de Nens Sords de Catalunya. Altres colònies es faran sota la línia argumental següent: «Les mil i una nits», «Llapis, pintura... i acció», «Peter Pan», «Els mosqueters», «Descobrim el Solsonès», «Viure la festa!», «El bosc encantat», etc.

Més informació: Fundació Pere Tarrés, c/ Numància, 149 - 08029 Barcelona, tel. 902 430 000 i 934 301 606, web: www.peretarres.org/estiu

Del 14 al 21 de juny del 2004

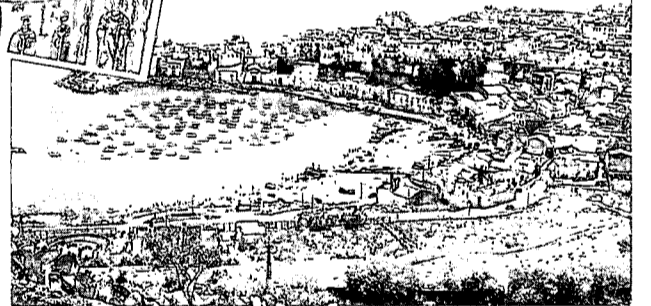
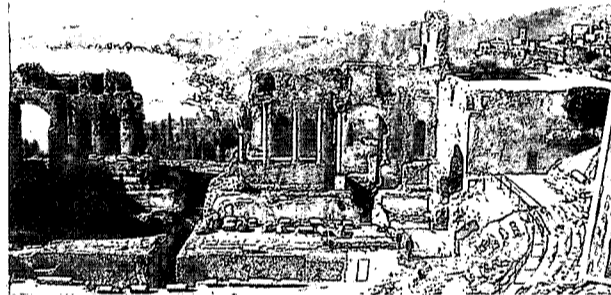

VIATGE A L'ILLA DE SICÍLIA

*La més gran de la Mediterrània.
 L'illa del gran volcà*

VISITAREM:

- Catània
- Taormina
- Siracusa
- Messina
- Cefalú
- Palerm
- Monreale
- Erice
- Piazza Armerina

Excursió a l'Etna, el volcà actiu més alt d'Europa (3.325 m)

Visita dels centres arqueològics de:
 Segesta, Selinunte i Agrigento (s. IV-V aC)
 i les excavacions de la gran residència del camp de Vil·la Casale (s. III-IV dC)

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

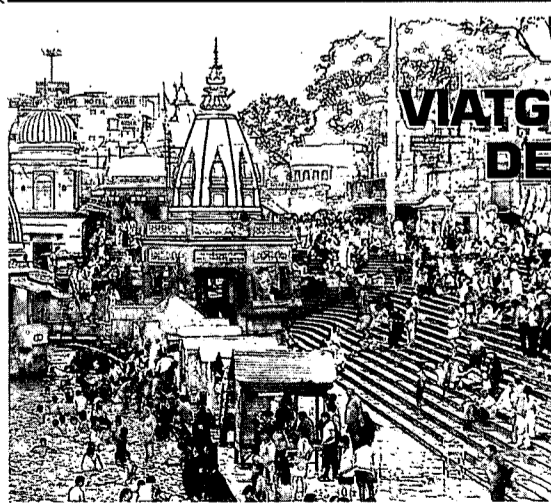
De l'1 a l'11 d'agost

ISLÀNDIA

Un enclavament
 molt
 característic
 de l'Atlàntic
 septentrional

Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

Visita de
 missions, i la
 casa de la
 mare Teresa
 a Calcuta

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Vaticà

església en el món

El Papa diu als jueus que són «el poble primogènit de l'Aliança»

■ En un missatge pels 100 anys de la sinagoga de Roma

ROMA.— La sinagoga de Roma ha complert cent anys, i ho ha celebrat amb una trobada oberta a altres religions, en què els catòlics han tingut un paper més que destacat. De fet, el cardenal i vicari de Roma, Camillo Ruini, va llegir el 23 de maig —dia del centenari de la

sinagoga de Roma— un missatge del Papa adreçat a la comunitat jueva romana en què deia que «vosaltres sou ciutadans d'aquesta ciutat de Roma des de fa més de 2.000 anys, abans encara que els pescadors Pere i Pau hi arribessin encadenats».

A més, les paraules del Papa van voler deixar clar que el poble jueu és el poble escollit: «Vosaltres encara sou el poble primogènit de l'Aliança», va dir Ruini en nom de Joan Pau II. El Papa es dirigia així a Riccardo Di Segni, el rabí en cap de Roma, però també va tenir paraules de record pel qui durant molts anys va ser al capdavant d'aquesta sinagoga, el gran rabí Elio Toaff. El 1986 va ser aquest rabí, també present a l'acte commemoratiu, qui va acollir el Papa a la sinagoga. Era la primera vegada que un Pontífex travessava el riu Tíber, on hi ha el Vaticà, per posar els peus a la sinagoga, just uns metres a l'altra riba. A l'acte commemoratiu jueu, a part de Ruini, l'Església catòlica estava representada pel cardenal alemany Walter Kasper i Mons. Brian Farrell, respectivament president i secretari del Consell Pontifici per a la Unitat entre els Cristians.

En el missatge, el Papa va dir que ja el Concili Vaticà II va condemnar «clarament i de manera definitiva l'antisemitisme en totes les seves expressions». Segons el Papa, el que cal és «fomentar l'amistat i l'estima amb el poble jueu». En el missatge va esmentar les víctimes de la Shoah i els romans jueus que l'octubre del 1943 van ser deportats a Auschwitz, tot recordant els cristians que van socorre'ls, sovint arriscant la pròpia vida.

«Tampoc ho podem oblidar, juntament

amb els pronunciaments oficials, l'acció de la Seu Apostòlica que va ajudar molts jueus en perill.» El cardenal Ruini va tornar a assenyalar la demanda de perdó que Joan Pau II va fer el març del 2000 per tots els errors comesos per l'Església, inclosos els que han afectat el poble jueu. Finalment, no es va estar de dir que «Terra Santa suscita en els nostres cors preocupació i dolor per la violència» i va dirigir «una oració fervent a l'Etern perquè l'enemistat cedeixi el lloc a una consciència clara dels vincles que uneixen jueus, cristians i musulmans».

El cardenal Kasper (a la dreta) i Mons. Farrell van participar en la trobada.

A la celebració de la sinagoga, envoltada d'unes mesures excepcionals de seguretat, hi van assistir imams i membres d'altres comunitats religioses, a part de l'alcalde de Roma, Walter Veltroni, i diversos representants del món polític i intel·lectual. La sinagoga és una de les més antigues d'Europa, tot i fer cent anys de l'edifici nou, és present a la ciutat des del segle I dC. Està al costat de la Via Catalana del Ghetto de Roma, entre el riu Tíber i la zona de Largo Argentina i Piazza Venezia.

Miriam Díez i Bosch

Joan Pau II convida a fer servir els mitjans de comunicació amb seny

CIUTAT DEL VATICÀ.— La solemnitat de l'Ascensió coincideix amb la Jornada Mundial de les Comunicacions, que enguany ha focalitzat l'atenció en la família. El Papa, amb un discurs positiu sense amagar els riscos, va explicar als fidels congregats sota la pluja a la plaça de Sant Pere que «l'Església vol establir un diàleg franc i obert amb qui treballa als mitjans per encoratjar els esforços destinats a un autèntic progrés de la humanitat». Riquesa, doncs, però també risc, el que suposen els mitjans de comunicació per a la família. Joan Pau II no ignora que gràcies als mitjans de comunicació «molts nuclis familiars poden accedir directament als vastos recursos de la comunicació i de la informació i aprofitar l'ocasió per educar, enriquir-se culturalment i créixer en l'esperit».

Però no tot són flors i violes: els mitjans poden fer mal a la família quan ofereixen «una visió inadequada o fins i tot deformada de la vida, de la família, de la religió i de la moral». La proposta del Papa és «aprendre a fer-los servir amb saviesa i prudència». Seny, doncs, i regles que assegurin el respecte per la veritat i el bé comú. Després de demanar a la Mare de Déu que dugui «el do de l'Esperit Sant sobre els qui actuen en el sector de la comunicació», el Papa va saludar els pelegrins en diferents idiomes, i va citar als fidels de la parròquia de Sant Josep, de Sant Boi de Llobregat. (M.D.B.)

Solidaritat del Pontífex davant de les inundacions de La Española

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II ha manifestat el seu condol als familiars de les víctimes de les inundacions que han tingut lloc a l'illa de La Española i ha expressat la seva proximitat als damnificats. En dos telegrams enviats als nuncis apostòlics d'Haití i la República Dominicana, el Papa llança una crida a l'ajuda i prega perquè Déu «inspiri sentiments de solidaritat cristiana en qui pugui col·laborar per posar remei als tràgics efectes d'aquesta catàstrofe natural». Càritas internacional ja s'ha mobilitzat per enviar diners a la zona. Per col·laborar-hi: «la Caixa», c/c 2100 0965 56 0200091927. (C.C.)

El Papa reclama als bisbes dels EUA que vetllin per la família

CIUTAT DEL VATICÀ.— Els bisbes de San Antonio i d'Oklahoma City s'ho esperaven: el Papa els ha dit al final de la visita *ad limina* que tinguin cura de la família i dels matrimonis. «Vull concentrar-me en una de les pedres angulars de la mateixa Església: el complex feix de relacions interpersonals que anomenem família.» «Avui moltes persones tenen una comprensió clara de la natura secular del matrimoni que du aparellats els drets i els deures que les societats modernes conside-

ren factors determinants del contracte marital», indica el Pontífex, per a qui el paper de l'Església en aquest escenari és el de «formar les parelles en aquesta vocació». A més, creu que s'ha d'insistir perquè les escoles catòliques i els programes de formació religiosa «assegurin als joves, molts dels quals provenen de famílies truncades, l'ensenyament de l'Església sobre el sacrament del Matrimoni».

Segons el Papa, «l'Església ha de compartir les dificultats i els esforços dels pares

i de les famílies, així com les seves alegries». Pel que fa a la idea de l'Església com a família, confessa que «com en qualsevol família, l'harmonia interna pot veure's desafiada per la manca de caritat i pel conflicte entre els seus membres». Així, poden sorgir grups dins l'Església que «es tanquin en els seus propis interessos, perdin de vista la unitat i la solidaritat que són la base de la vida eclesial». La proposta del Papa davant d'aquest fenomen va ser que «els bisbes actuïn com a homes de comunió». (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Ambient i tracte familiar

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
www.residenciapmiralles.org e-mail:residenciapmiralles@telefonica.net

L'opció
intel·ligent per
a la gent sana

Si realment vols una dieta sana per a la teva família, nosaltres conreem l'horta i et portem cada setmana a casa les fruites i les hortalisses fresques, lliures de químics, plaguicides i hormones i amb tota la força del seu gust.

A partir de 104€, 4 caixes (1 per setmana)
A partir de 1.145€, 52 caixes (any)
(transport inclòs)

Demaneu informació al Tel. 973 791 391

VATICÀ

Salvador Pié-Ninot, citat a «L'Osservatore Romano»

ROMA.— L'edició del dimecres 12 de maig de *L'Osservatore Romano* recull un article d'Angelo Marchesi titulat *A propòsit d'apologètica i de teologia fonamental*. En aquest escrit, l'autor presenta i valora un llibre recent de Teologia fonamental editat a Itàlia, que fa una panoràmica des de M. Blondel a H. de Lubac. A l'article, Marchesi es refereix a Salvador Pié-Ninot, actualment docent de Teologia fonamental a la Universitat Gregoriana de Roma. Concretament, subratlla el tractament que realitza sobre aquesta panoràmica i que resulta, «equilibrat i exhaustiu historiogràficament».

Marchesi destaca l'obra de Pié-Ninot, *La teologia fonamental*, que qualifica de «volum lúcid»: «En l'ampli capítol I, "L'accés de l'home a la Revelació: de la recerca a l'acollida de la Paraula de Déu", assenyala com a "anticipacions de la teologia del segle xx" les figures de Pascal, de

Blondel, de K. Rahner, de H. U. von Balthasar, de P. Tillich, de Juan Alfaro, i presenta després "la credibilitat com a proposta de sentit, teològica, històrica i antropològica" (p. 198-212), amb repeticions i precises referències a l'encíclica *Fides et ratio* de Joan Pau II, que mostra els treballs d'una "teologia fonamental" en correlació, amb el que una investigació filosòfica i metafísica rigorosa pot trobar i donar com a contribució per l'afirmació de l'existència de Déu entès com a Creador i fi últim per a l'home.»

L'article acaba subratllant la importància de tenir presents tots aquests diversos i múltiples aspectes per crear un marc històric i cultural de l'apologètica i teologia fonamental de la primera part del segle xx; que desembocarà en el gran moment eclesial del Concili Vaticà II i en els ensenyaments actuals continguts en l'esmentada *Fides et ratio* de Joan Pau II. (C.C.)

ITÀLIA

Novetats en el ritu del matrimoni

ROMA.— «T'acullo com a marit» o «t'acullo com a esposa» seran des d'ara les noves fórmules del consens matrimonial que substituiran el tradicional «et prenc per marit» o «et prenc per esposa» a Itàlia. La paraula «acollir» sembla més adient que «prendre», segons ha explicat el secretari general de la Conferència Episcopal Italiana, Giuseppe Bettori. La novetat en el ritu del matrimoni serà efectiva a partir de setembre, ja que el nou ritu estarà disponible a les llibreries a la tardor. (M.D.B.)

Montserrat

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2004

Direcció musical

- I Trobada del 12 al 17 de juliol XAVIER NOGUÉ
- II Trobada del 26 al 31 de juliol AIDA ESPELT
- III Trobada del 2 al 7 d'agost RAÛL MARTÍNEZ
- IV Trobada del 16 al 21 d'agost MONTSERRAT LLUVERAS

A totes les trobades, instructors adjunts:
GREGORI ESTRADA - ANDREU-MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Suggeriments per als cants

Un full de ruta

per

JORDI E. GUÀRDIA

Trobada general a la parròquia de
Santa Maria de Vilanova i la Geltrú
Garraf

16-17 d'octubre 2004

PER A MÉS INFORMACIÓ, podeu trucar a:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

08199 Montserrat

Tel. 938 777 777 - Fax: 938 777 762

Termini d'inscripció: 20 de juny per a la primera trobada

Àustria

Els bisbes centreeuropeus impulsen un programa de vida

■ 100.000 pelegrins a la Jornada Catòlica Centreeuropea

MARIAZELL.— El 22 i 23 de maig, davant més de 100.000 participants al Pelegrinatge dels Pobles al santuari de Mariazell (Àustria), els bisbes de les vuit conferències episcopals centreeuropees organitzadores van impulsar les prioritats del compromís cristià a Europa en un missatge conjunt.

La històrica trobada entre fidels de les Esglésies a Bòsnia-Hercegovina, Croàcia, Polònia, Eslovàquia, Eslovènia, República Txeca i Àustria va marcar la conclusió de la Jornada Catòlica Centreeuropea, una iniciativa dels bisbes per impulsar un missatge d'unitat, reconciliació i solidaritat. Més de 200 bisbes i cardenals es van sumar al pelegrinatge. I és que la jornada va ser un «agraïment» a Crist «per haver sostingut les Esglésies d'Europa central en l'hora de la persecució», va afirmar el cardenal Angelo Sodano, enviat especial de Joan Pau II, durant l'Eucaristia que va presidir al santuari maria.

Però també és «un agraïment pel do de la retrobada llibertat religiosa», que ara pot permetre als cristians «contribuir a la pau social» amb «el mètode del diàleg fraterm envers tothom» en una regió on els odís i els nacionalismes han deixat ferides, va afegir el purpurat, segons recull Ràdio Vaticana. En la conclusió de la trobada, els presidents de les vuit conferències episcopals van llegir en la llengua de cada país el *Missatge de Mariazell*, en la introducció de la qual demanaven als fidels: «No amagueu la vostra fe! No us quedeu al marge del camí pel futur comú! Camineu, penseu, parleu i treballeu també vosaltres i procureu unir-vos a totes les persones de bona voluntat!»

Els prelats van llençar set peticions als

Una imatge del pelegrinatge.

fidels: «Feu yeure Crist als homes»; «apreneu i ensenyeu a pregar»; «multipliqueu i aprofundiu el coneixement de la fe»; «mostreu els signes de la fe»; «conserveu la cultura del diumenge»; «protegiu i promoueu la vida» i «promoueu la solidaritat a Europa i arreu del món». «Avancem pel camí iniciat al centre del nostre continent, al centre de la cristiandat ecumènica i al centre de tota la humanitat», van concloure els prelats. (Zenit)

SENEGAL

Ha mort el cardenal Hyacinthe Thiandoum

DAKAR.— El cardenal Hyacinthe Thiandoum, arquebisbe emèrit de Dakar, va morir el 18 de maig en una clínica de Marsella, França. El cardenal va néixer a Poponguine, arxidiòcesi de Dakar, el 1921. Va ser ordenat sacerdot el 1949 a la catedral de Dakar. A partir de llavors va treballar en l'apostolat a la capital del Senegal, que va deixar el 1951 per anar a Roma, on va llicenciar-se en filosofia i sociologia. Quan va tornar a l'Àfrica el 1953 va rebre el càrrec de responsable de l'Acció Catòlica i després el de rector de la catedral de Dakar i vicari general de l'arxidiòcesi. Va ser escollit per Joan XXIII a la seu arquebisbal de Dakar el 1962. Va prendre part en els treballs del Concili Vaticà II i en les assemblees sinodals. Durant el concili va fer intervencions destacades sobre la reforma litúrgica, sobre la qüestió ecumènica i

sobre les comunicacions socials. A les assemblees del Sínode de Bisbes va pronunciar intervencions sobre el pluralisme a l'Església, sobre el sacerdoci ministerial, sobre el dret dels pobles a l'autodeterminació i sobre les dificultats de l'evangelització als països en vies de desenvolupament.

Ha estat membre del Consell de la Secretaria general del Sínode de Bisbes; president delegat de la IV Assemblea general del Sínode de Bisbes sobre el tema *La catequesi avui, amb particular referència als adolescents i joves*. Ha estat president de la Conferència Episcopal de Senegal-Mauritània, vicepresident del simposi episcopal panafricà. El 16 de juny del 2000 va renunciar al govern pastoral de l'arxidiòcesi de Dakar, que va dirigir durant 38 anys. Va ser creat cardenal per Pau VI el 1976. (Fides)

Espanya

Dia de l'Apostolat Seglar

■ «Cristians laics, constructors d'esperança» és el lema d'aquest any

MADRID.— El 30 de maig, festa de Pentecosta, l'Església va celebrar la jornada dedicada a l'Apostolat Seglar i a l'Acció Catòlica. Enguany el lema triat va ser «Cristians laics, constructors d'esperança». Els bisbes membres de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar van emetre un missatge en què reconeixien la tasca de tants cristians, renovats pel foc de l'Esperit, que donen testimoni de la seva fe, de vegades amb el risc de la pròpia vida.

Les bisbes constataren que la nostra societat tendeix a relegar a un segon pla Déu i els valors transcendentals, una realitat que fins i tot es dona en certs batejats: «L'ésser humà ha esdevingut el centre absolut de la realitat. (...) Molts creients (...) han caigut en les xarxes de la secularització, de l'agnosticisme pràctic, de la indiferència religiosa i en el relativisme ètic i moral.» Per als prelats, aquestes raons expliquen, en part, el cansament, el desànim i la manca d'ardor missioner de molts cristians que viuen «com si Déu no existís». Per això, subratllaven que, sense una adhesió sincera a Jesucrist i sense una celebració de la seva presència al món, és molt difícil respondre a les preguntes crucials de l'existència humana, i resulta impossible confiar en una vida eterna.

Sense els valors evangèlics ni la recerca del bé comú, recollia el missatge, caiem en la idolatria del benestar material, el consumisme desenfrenat, la recerca obsessiva dels propis drets i privilegis, i l'oblit de qui no té feina, viu en la pobresa o ha hagut d'emigrar. Això contribueix al fet «que augmenti la soledat de molts i disminueixi la solidaritat en les relacions humanes a causa de l'individualisme».

Tot i aquesta situació, la comissió episcopal feia una crida a l'esperança, a renovar la confiança en el Déu de Jesucrist: «Els cristians sabem que Jesucrist ressuscitat acompanya la nostra peregrinació per aquest món, mitjançant el do de l'Es-

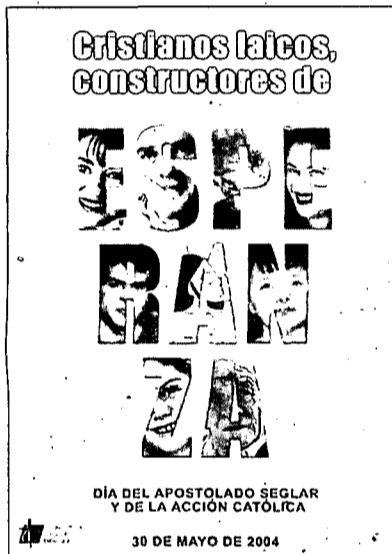
perit Sant, que precedeix i acompanya sempre l'acció evangelitzadora i missionera de l'Església.» Per als bisbes, Crist és l'únic que ofereix respostes definitives i plenes de sentit, «l'únic salvador, l'únic que pot treure els pecats del món, el qui ens dona la vida eterna i ens obre el camí per a l'encontre definitiu amb el Pare. Qui

coneix interiorment Jesucrist, coneix la Veritat, descobreix la Vida i reconeix el Camí que condueix a posseir-la».

Els bisbes recordaven la necessitat de celebrar la fe i de no oblidar mai que «sense l'ajuda del Senyor no podem fer res», i convidaven a deixar-se conduir pel do de l'Esperit i per l'amor del Pare. Així, instaven els cristians a «descobrir la seva vocació a l'apostolat i a impulsar l'acció evangelitzadora de l'Església, sent

«constructors d'esperança»». Així mateix, agraïen als catòlics el seu testimoni d'evangelització i els proposaven aprofundir i desenvolupar la força missionera del Baptisme i de la Confirmació: «La nova evangelització només serà possible impulsar-la si l'Esperit Sant suscita cristians amb una fe personalitzada, enamorats de Jesucrist, constructors de comunió eclesial, capaços de superar l'activisme i disposats a ser transparència del Ressuscitat.»

La part final del missatge es referia als militants d'Acció Catòlica i es congratulava pels deu anys de l'aprovació de les bases i dels estatuts de la nova Acció Catòlica. (C.C.)

Cartell de la jornada.

El capellà Vicente Jiménez Zamora, nomenat bisbe d'Osma-Sòria

MADRID.— Joan Pau II ha nomenat bisbe de la diòcesi d'Osma-Sòria Vicente Jiménez Zamora, capellà d'aquesta diòcesi, de la qual era administrador diocesà des del 12 de desembre passat, tan bon punt l'anterior bisbe, Mons. Francisco Pérez González, va prendre possessió de l'arquebisbat castrense.

Vicente Jiménez va néixer a Ágreda (Sòria) fa 60 anys. És capellà diocesà des del 1968. És llicenciat en Teologia per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma, en Teologia Moral per la Pontificia

Universitat Lateranense de Roma i en Filosofia per la Pontificia Universitat Sant Tomàs d'Aquino de Roma. Ha estat professor de Religió en instituts públics i a l'Escola Universitària d'Infermeria, i professor de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Osma-Sòria. Ha estat delegat diocesà del Clergat, vicari episcopal de Pastoral, vicari episcopal per a l'aplicació del Sínode i vicari general de la diòcesi. Des del 1990 és abat-president del capítol de la concatedral de Sòria. (SIC)

En la trobada es va pregar per la pau.

IV Trobada de Pobles d'Amèrica a Torreciudad

TORRECIUAD.— El 23 de maig prop d'un miler d'iberoamericans van participar en la IV Trobada de Pobles d'Amèrica a Torreciudad. Molts anaven guarnits amb els vestits tradicionals i els instruments de les respectives regions. La jornada va començar amb l'eucaristia, seguida d'un festival de música, el dinar i la processó i el res del Rosari per l'esplanada del santuari. Sobre l'altar que presideix l'esplanada exterior del santuari, els congregats van dipositar un gran quadre de la Mare de Déu de Guadalupe, beneït

per Joan Pau II en el seu viatge a Mèxic el 1999, i que va ser donat al temple marià tres anys més tard per un grup de pelegrins mexicans. El coordinador de la trobada, Germán López, immigrant colombià resident a Espanya des de fa trenta anys, ha assenyalat que la convocatòria tenia com a objectiu «reunir-nos amb molts dels nostres paisans per pregar per la pau i l'estabilitat dels nostres pobles, i per totes les nostres famílies que hem deixat a l'altra banda de l'Atlàntic». (Álvaro Vilallonga)

Text original de la Fundació Sí a la Vida d'Uznach (Suïssa)

Myriam...
¿por qué lloras?Experiencias de mujeres
tras el abortoMédicos informan sobre
las consecuencias psicológicas del aborto
Mujeres relatan sus experiencias

Traduït a quinze idiomes

Preu: 9 € IVA inclos

Coedició d'Editorial Combel i
Noticias Cristianas

Demaneu-lo a la vostra llibreria

Jaume González i Padrós és professor de Litúrgia a la Facultat de Teologia de Catalunya

El 23 d'abril es va presentar al Vaticà la instrucció *Redemptionis sacramentum*, un document que recorda i explica algunes de les normes fonamentals per a una celebració digna de l'Eucaristia. El text ha estat redactat a

petició de Joan Pau II per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, amb col·laboració de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Per apropar-nos a aquest document, parlem amb el Dr. González i Pa-

drós, expert en litúrgia. A més de fer classes a la Facultat de Teologia de Catalunya, també és professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i membre del Centre de Pastoral Litúrgica.

«És impossible conèixer la riquesa de l'Eucaristia i no quedar-ne fascinat»

—Què és aquest document?

—Aquest document ve a ser com un apèndix de l'encíclica que va publicar el Papa sobre l'Eucaristia, *Ecclesia de Eucharistia*. Aquesta encíclica tracta justament de la relació de dependència vital que hi ha entre l'Església i l'Eucaristia. La instrucció *Redemptionis sacramentum* parla exclusivament sobre algunes coses que cal observar i evitar en la santíssima Eucaristia. No diu res dels altres sacraments. La instrucció esmentada, juntament amb l'encíclica, s'ha d'emmarcar en una preocupació per la vida de l'Església.

—Quina és l'aportació d'aquesta instrucció?

—Penso que aquest document fa tres aportacions globals. En primer lloc, es tracta d'un document que és una crida a l'episcopat, als bisbes diocesans, perquè prenguin consciència més viva del seu ministeri de garants, de vigilants, de la celebració litúrgica. Constantment el text s'adreça als bisbes, no per dir-los que facin de «policies», sinó per dir-los que, amb la seva *episcopé*, garanteixin una celebració eclesial de la litúrgia. Se'ls recorda que han de potenciar i animar la celebració litúrgica a les seves diòcesis; que han de procurar que, aquestes celebracions, siguin més vives, que cada vegada manifestin més bé allò que són: expressions de l'Església, una, santa, catòlica i apostòlica. El text diu, especialment, que han de prestar més atenció a com se celebra l'Eucaristia.

En segon lloc, aquest document recorda al poble fidel que no n'hi ha prou amb una participació passiva en la celebració de l'Eucaristia. Tots els fidels s'han de comprometre a una celebració eucarística viva, participada amb més consciència, més activament i amb més intel·ligència. Avui dia, al costat d'exemples molt bons i reeixits, trobem encara assemblees eucarístiques, on hi ha una intensitat celebrativa tirant a baixa, unes celebracions de mínims.

El document també diu, almenys en 18 ocasions: «Els fidels batejats tenen dret a...» Em sembla que aquesta instrucció és un antídote contra el clericalisme. Recorda als batejats que tenen el dret que els seus ministres ordenats celebrin la litúrgia segons els llibres de l'Església, per tal que puguin fer una experiència espiritual, autènticament cristiana i catòlica, gràcies a una celebració que s'expressa eclesialment, perquè ho fa segons els llibres litúrgics vigents. Tenim el dret que ningú no s'apropriï de la celebració litúrgica. Hem de ser conscients que les accions litúrgiques no són accions privades, sinó que tot el cos de l'Església hi està implicat. La litúrgia és la principal manifestació de l'Església. Si dis-

torsionem la celebració, desvirtuem, deformem el rostre de l'Església, i això no és ni banal ni gratuït; tard o d'hora passa factura.

La tercera aportació jo la formulo així: diu als sacerdots i als diaques que, si cele-

Dr. González i Padrós.

bren la litúrgia segons la lletra i l'esperit dels llibres litúrgics que l'Església ha aprovat d'ençà del Vaticà II, ho fan bé. És un document, doncs, que parla seriosament als bisbes, als altres ministres ordenats i als fidels laics.

—Per què es produeixen els abusos?

—Jo m'he preguntat: les persones que són responsables de pràctiques abusives

«La litúrgia és la principal manifestació de l'Església»

sobre la celebració de l'Eucaristia; ho fan per mala voluntat? Penso que no. Per què ho fan? Segurament ho fan de bona fe, pensant que així la celebració és més viva o més «propera» als fidels; però haurien de tenir present

el rerefons teològic. El mateix document ho insinua al començament: la causa que hi ha a la base d'aquests problemes és la ignorància teològica de la qüestió en ella mateixa.

—Com cal actuar?

—Cal veure d'on vénen els mals per poder guarir les persones, i no entretenir-nos només amb els símptomes. Joestic d'acord amb qui diu que, en el moment actual, convé una represa, amb novetat, del moviment litúrgic que desembocà en el Vaticà II. Però no per instal·lar-nos permanentment en la reforma. Joan Pau II ja va dir a la carta apostòlica *Vicesimus quintus annus* que la reforma litúrgica s'ha completat. Adverteix, però, que cal aprofundir en aquesta litúrgia que tenim, per tal que tothom la pugui viure com una experiència d'ordre espiritual. Som davant d'un monument, d'una realitat esplèndida, que és la reforma litúrgica del Vaticà II. Potser hém

quedat enlluernats per aquesta grandesa i aquesta brillantor i estem encara sota l'efecte de la impressió que, en el fons, més immediatament es va produir amb els canvis: del llatí a les llengües vernacles, d'una rigidesa a una flexibilitat més àmplia... Convé recuperar el moviment litúrgic, que el que vol és entrar en el cor de la litúrgia i fer-ne comprendre la substància. Hem de fer aquest pas. No podem viure la vida eclesial a còpia de prohibicions i de permisos.

És urgent retrobar l'esperit de la litúrgia, que és el que va fer possible la reforma, que la va animar, i l'únic que ens pot ajudar a viure-la amb profit. Perquè ella, la reforma litúrgica, no va ser només una actuació sobre les formes, sinó que aquestes es van modificar en part i restaurar (com es restaura un valuós edifici malmès pel temps), perquè l'esperit de la litúrgia es pogués vehicular amb més autenticitat i aparegués als ulls de tots la seva bellesa. Si no hi ha aquesta educació litúrgica, però, no avançarem gaire.

—Ens cal redescobrir aquest tresor, doncs...

—És impossible que una persona conegui la profunditat de la celebració eucarística, les seves dimensions místiques, els seus continguts teològics, la seva implicació espiritual i que no en quedi fascinat. Si aquesta fascinació no es dona, vol dir que no sabem mostrar i viure aquest tresor esplèndid que és la celebració eucarística. Una persona que conegui la riquesa de l'Eucaristia és impossible que no quedi admirada per aquesta realitat. Aquest és un dels objectius de l'encíclica del Papa, que vol renovar en el poble cristià l'estupor davant de l'Eucaristia. Per això serà una

llàstima si aquesta instrucció només s'interpreta com un conjunt de prohibicions. Moltes vegades no hem sabut viure la riquesa dels misteris que estem celebrant i hem caigut en la temptació de fer una celebració a la mida.

—Per això no hi ha participació activa a les celebracions?

—Les nostres assemblees litúrgiques es reconeixen elles mateixes com a assemblees comunitàries? Les nostres parròquies són referents de vida comunitària o són llocs on es va «a fer coses»? Hem de passar d'una mentalitat de «parròquies-servei religiós» a parròquies autènticament comunitàries; on els fidels batejats se sentin responsables, juntament amb els ministres ordenats, de la seva vida cristiana i de la missió evangelitzadora que han de tenir.

—Quina relació s'estableix entre litúrgia i fe?

—Quan celebrem la litúrgia de forma deprimida, de forma no eclesial, amb textos, ritus i pregàries que no són de l'Església, també vehiclem un particular contingut de fe, una certa visió de Déu, i una determinada relació amb Ell. Però: és la de l'Església? Si ho fem de forma esbiaixada hem de respondre que no, i anem deprimint i portant a una anèmia molt perillosa la fe dels batejats. En una comunitat que celebra la litúrgia de l'Església segons el que Ella vol i disposa, gràcies a l'audició dels textos de la Paraula de Déu, de les pregàries i dels ritus sacramentals... amb participació activa de tots, la fe es va formant correctament. Altrament no.

La ignorància dels efectes dels nostres actes és perillosa. Hem de ser conscients que una praxi litúrgica deficient, acaba amb deficiències serioses en la fe i en la vida espiritual del qui hi participa.

Rosa María Jané Chueca

ITALIA

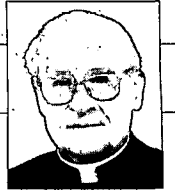
Silvio Sassi, nou superior general dels paulins

ROMA.—El P. Silvio Sassi és el nou superior general de la Societat de Sant Pau (paulins). Nascut a Vezzano sul Crostolo (Itàlia) el 1949, va entrar a la Societat de Sant Pau el 1960 i va ser ordenat sacerdot el 1977. És llicenciat en Teologia i es va llicenciar en Ciències de la Comunicació a la Universitat de la Sorbona. Va completar els estudis com a investigador en Semiologia a l'École des Hautes Études en Sciences Sociales amb una tesi

sobre la Semiologia de la Publicitat. Des del 1983 és director de l'Estudi Paulí Internacional de la Comunicació Social on, fins al 1998, va ser professor de Semiologia, Lingüística i Publicitat. És professor d'Ètica i de Comunicació a l'Institut Superior de Teologia Moral Acadèmia Alfonsiana (Roma). Ha estat per dos períodes conseller provincial. Des del 1999 és director general de les activitats apostòliques d'Itàlia. (Ivicon)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'home en suspens

Éra jo un jove sacerdot quan vaig saber que en el vell antifonari de Bangor (Irlanda) hi ha uns versos ingenus del segle VII en memòria d'alguns monjos del monestir. El primer, brevíssim, és per a mi el més impressionant. Per això, no se m'ha oblidat: «Déu estimà Comgall, i ell estimà el Senyor amb tot el seu cor.» No importa, 1.300 anys després, si va ser el germà porter, un monjo o l'abat. Per a Comgall, ara, el que importa és el que diu la breu inscripció: que va ser estimat de Déu i que ell va estimar el seu Déu.

Creure o no creure que Comgall continua vivint al costat de Déu pot ser cregut o rebutjat. Però això no impedeix que avui Comgall continuï viu i estimat per Déu, ja que aquesta és la realitat. Jo donaria gràcies a Déu que qualsevol dels lectors compartís aquest convenciment. Perquè —es cregui o no— l'home és aquest grau de la creació, aquesta criatura, a l'essència de la qual pertany poder veure Déu i, en conseqüència, participar de la vida. Perquè el que fa l'home immortal no és continuar sent ell mateix, mancat de tota relació, cosa que seria impossible, sinó el fet de trobar-se referit a Un

altre, tenir capacitat de relacionar-se amb Déu. Aquesta obertura a l'existència per sempre no representa un afegit al seu ésser, sinó que constitueix el fons de l'essència humana: és ni més ni menys —com afirma Ratzinger— el que diem ànima.

La mort-resurrecció de Crist significa la definitiva senyoria de la vida invencible, que allunya de si l'ombra de la mort. En aquest sentit, la postura cristiana fonamental s'oposa netament a les explicacions que altres grans religions donen de la realitat, com les que ha desenvolupat per exemple l'Índia en el conjunt de la pietat budista, el principi suprem de la qual és apagar la set de ser, la font —diuen— més profunda del patiment. El cristianisme va exactament en la direcció contrària, ja que dramatitza la set de ser, convertint-la en set de Déu mateix, veient en això la plenitud de la salvació. És la immensa diferència entre estar en suspens davant de la mort i en suspens davant de la immortalitat.

No estem encarant la mort sinó la immortalitat. La finitud no és un dogal que va estrenyent-se durant tota la vida fins a ofegar-nos, sinó presentiment d'eternitat

amb la fam dolorosa, enyorança profunda de Déu en la memòria i en el fons de l'ànima.

Prototip cristià de l'home en suspens és el sant, que avança amb lògica intrèpida amb una vida tan aspra com la de qualsevol, purificant la natura a l'empara de la gràcia, sabedor que la gràcia és amor i que l'amor només és possible en la llibertat, sabedor que la mortificació o la lluita amb les imperfeccions repetides el van obrint a la Vida, per l'energia de l'Esperit Sant que l'habita.

La inseguretat del sant no és una hipocresia, sinó un descontentament radical de si mateix; la seva compunció i el seu temor és aquest temor fidel i filial que neix de l'amor. Des d'aquesta bretxa intuïtiva que els poetes saben obrir de sobte, una poetessa contemporània es pregunta: «Com sóc set errant al costat de la teva set clavada?» I Valverde suplicava així: «Quan sigui el que sóc, crida'm...» La mateixa bretxa per on Hebbel exclamava: «El qui sóc saluda tristament el qui vaig poder ser»; i Rubén expressava: «El pesar de no ser el que jo hagués estat.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La solidaritat a la Unió Europea

Fa un mes que hem viscut un esdeveniment molt important: l'ampliació de la Unió Europea a 25 països, amb més de 450 milions d'habitants. Ja és un fet que el nostre continent europeu respira amb els seus dos pulmons, segons el desig tantes vegades manifestat per Joan Pau II.

En el transcurs de mig segle s'ha realitzat aquella intuïció i aquell projecte que després de la desfeta de la Segona Guerra Mundial van tenir aquells grans polítics, homes d'Estat i cristians: De Gasperi, Adenauer i Schuman. Aquest ràpid recorregut fins a arribar a aquesta ampliació de deu nous estats posa en relleu que aquells iniciadors tenien bona visió de futur. Tanmateix, cal agrair la realitat de la Unió Europea a tots els qui la fan possible. I entre aquesta munió de persones hi ha tots els ciutadans dels països de l'esmentada Unió, si bé no sempre es té prou consciència d'aquesta realitat.

La Unió Europea és un cos gegantí. Ha crescut moltíssim. Necessita una ànima que animi, encoratgi i

vinculi tots els països que constitueixen la Unió, els seus organismes i la seva vida. La Unió Europea no pot reduir-se a una comunitat econòmica. És molt més. Sense ànima, aquest cos no assoliria el bé dels europeus, que és un element importantíssim del bé comú europeu.

No hi ha dubte que en el futur resultarà essencial assignar més prioritat a l'interès comunitari, el qual ha de passar per damunt de l'interès nacional, i aquesta actitud ha d'orientar les accions i les activitats de la Unió Europea. Es tracta de valorar moltíssim el principi de la solidaritat.

Per als cristians, la solidaritat és l'expressió de la pròpia fe, i no podem oblidar que la immensa majoria dels ciutadans de la Unió Europea són cristians. Amb la recent ampliació el nombre dels cristians ha augmentat, amb els procedents de l'Est d'Europa. La solidaritat, que té el seu origen en la teologia de la creació, sorgeix de la consciència d'una interdependència. Constitueix la determinació ferma i perseverant de comprometre's pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cadascú, per tal que tots

siguem vertaders responsables de tots. Es tracta d'un comportament que es preocupa pel proïsme, adoptat per persones i comunitats humanes que són conscients que estan unides entre si.

Cal anar pensant que la Unió Europea no inclou només estats i pobles. De fet, la unificació implica cada vegada més directament cada persona. Només aquest aspecte distintiu pot engendrar una comunitat solidària i donar una ànima a la unificació europea, per tal que els ciutadans l'acceptin de cor no només amb la raó.

És molt necessari un aprofundiment i una ampliació de la solidaritat en el si de la Unió Europea. Es tracta d'una de les vocacions bàsiques de la Unió que ha de sobresortir per damunt de l'objectiu del desenvolupament econòmic. Com afirma Joan Pau II, «l'exercici de la solidaritat dintre de cada societat només és vàlid quan els seus membres es reconeixen mútuament com a persones». La religió i la cultura estan en el cor mateix de la consciència europea d'unificació i constitueixen un terreny favorable per a la integració.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Gemma Roset i Juan *

Educar els països rics en Àfrica

Els nens, nenes i adolescents d'avui no tenen coneixements contrastats dels «països del sud», els adults massa sovint caiem en els estereotips per classificar Àfrica i els seus habitants, i, per tant, poc contribuïm a canviar la balança (ja sigui per desconeixement o per desinterès).

Els nostres infants i adolescents tenen les necessitats cobertes: educació, sanitat, alimentació, habitatge, lleure... i no els valoren com a drets fonamentals. Preval el materialisme i el consumisme per sobre de qualsevol altre valor, i pren una gran importància la possessió de béns respecte al ser un mateix.

La celebració, el 25 de maig passat, del Dia Mundial de l'Àfrica és una invitació perquè, petits i grans, eris adonem de la complexitat i diversitat del món i perquè capgirem l'escala de valors occidental, basada en possessió i riqueses, benefici personal i individualisme.

Qualsevol enciclopèdia ens dirà que l'Àfrica ocupa el 20% de la superfície continental del món (Europa el 7%), que està habitada pel 13% de la població mundial (la mateixa població que viu a Europa) i que la seva renda anual per càpita se situa en 885 (US\$), mentre que a Europa és de 22.000. Això es tradueix en el fet que, dels 30 països més pobres del món, 26 són africans. En el rànquing de l'Índex de Desenvolupament Humà per països, més del 80% dels països africans es troben en la part inferior.

Però, per poder començar a entendre Àfrica, la seva situació i la seva realitat, cal que fem també una altra aproximació, l'aproximació a les persones que hi viuen. Conèixer les realitats quotidianes d'una dona tanzana o del nen que no pot anar a escola perquè els seus pares no

ho poden pagar, són part essencial per tal que puguem interioritzar altres realitats diferents de la nostra.

Ara fa sis anys, la Fundació Pere Tarrés va posar en marxa la primera Escola de Cooperació i Solidaritat al seu centre de La Conreria (Maresme). En aquest temps hem copsat aquesta manca de coneixement sobre Àfrica i sobre el desenvolupament al món: a partir de metodologies com els jocs de rol, en dues sales temàtiques ambientades en un poblat rural del Txad i en un barri suburbial de la capital de Tanzània, els visitants es posen en el lloc dels ciutadans africans. Més de 14.000 infants i joves han tingut, així, l'oportunitat de fer una aproximació socioafectiva i alhora reflexiva sobre l'Àfrica.

El desenvolupament al món: a partir de metodologies com els jocs de rol, en dues sales temàtiques ambientades en un poblat rural del Txad i en un barri suburbial de la capital de Tanzània, els visitants es posen en el lloc dels ciutadans africans. Més de 14.000 infants i joves han tingut, així, l'oportunitat de fer una aproximació socioafectiva i alhora reflexiva sobre l'Àfrica.

Els resultats educatius del programa són esperançadors, ja que de forma força directa s'incideix en les actituds dels alumnes, en la desfeta dels prejudicis, en el coneixement d'algunes de les causes dels problemes, i s'obre la porta al compromís personal envers les desigualtats planetàries.

Cal seguir treballant per l'educació per al desenvolupament com a enfocament en la millora de les desigualtats al món, per tal que des del

nostre hemisferi Nord, puguem incidir i treballar per a la millora de l'hemisferi Sud.

Submergir-se a l'Àfrica és també impregnar-nos dels seus valors socials, on és més important ser que no pas tenir, compartir que no pas posseir, i solidaritzar-se que no pas competir. Potser és així per supervivència, perquè el demà a l'Àfrica és totalment incert, però, en tot cas, és una lliçó per als països rics del món.

*Responsable de l'Escola de Cooperació i Solidaritat Fundació Pere Tarrés

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La forja del caràcter

Definim el caràcter com el conjunt de trets distintius o qualitats que distingeixen una persona. No és pas un tema menor en la formació de la personalitat. Cadascú, cert, té una manera de ser en la qual entren molts factors. Entre ells, l'herència genètica. I es pot considerar que tots naixem amb unes determinades inclinacions. Com una mena de rails per on haurà de discórrer el tren de la nostra existència.

Tanmateix, és cosa clara que el caràcter es teixeix per un conjunt de fils que el formen i el perfeccionen. Que el deixen ben acabat. Que li donen una certa perfecció. Quan ens mirem en l'espill moral de la consciència, ens adonem que les nostres reaccions necessiten determinades modificacions. El nostre caràcter, deixat al seu impuls, ens traeix. Ens fa antipàtics, crítics pesats, perfeccionistes insuportables, inconstants, malhumorats, poc amables...

Pensava aquestes coses quan han arribat a les meves mans unes notes escrites, de les quals ignoro la procedència, que són una llista, no exhaustiva, d'accions per enfortir positivament el nostre caràcter. Em permeto referir-me a aquest text. Pot ser un punt de partença per millorar el

nostre temperament. Per fer-lo més semblant a les exigències de l'evangeli.

Transcriu, doncs, algunes de les referències: «Aixecar-se puntualment quan sona el despertador, no queixar-se constantment del trànsit i de la imprudència dels altres, fer tot el possible per ser puntual, reduir el temps dedicat a la televisió, parlar bé dels altres, mirar d'arribar al treball o a casa amb un somriure als llavis, saludar els altres amb educació i cortesia, demanar perdó quan hem ofès o hem fet passar una mala estona a algú amb el nostre malhumor, no perdre el temps abans d'iniciar una tasca, començar a treballar en el més important i necessari —i no pel que més m'agrada o em sembla més fàcil—, acabar bé els treballs fins a tenir cura dels detalls, complir els compromisos i les promeses... I aprendre a escoltar i considerar les opinions i els consells que ens donen els altres.»

Heus ací uns suggeriments que cal forjar cada dia de la nostra vida. El caràcter es forja en l'enclusa de la decisió, la reflexió i la perseverança. Necessitem tots una personalitat equilibrada.

I, en aquest treball, necessitem l'evangeli i la pregària.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanya (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Gianna Beretta Molla

Ja ho vaig dir en una altra ocasió i ho recordo ara, la carta als Efesis diu: «Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (2,19). Si això fos veritat sempre, ara se'ns dona la gràcia d'entendre-ho sense dificultat. Vaig anar a Roma a celebrar la canonització del fundador de les Missioneres de Natzaret, congregació a la qual he servit durant 38 anys. A la cerimònia litúrgica es van unir unes quantes trobades singulars. Avui em refereixo a una que enllaça amb el tema d'aquest article. Vaig compartir taula amb el descendent més directe de sant Josep Manyanet. Com és obvi, no el va conèixer perquè el sant va morir el 1901, però no era una mera referència històrica, com passa en altres casos, era algú entranyable de la seva família, de qui n'havia sentit parlar des de petit. Mentre parlàvem revivia les paraules de l'apòstol.

La façana de Sant Pere, el 16 de maig, lluia les imatges pintades dels nous canonitzats. És just reconèixer que tots menys un tenien cara de sant, apta per ocupar un lloc important en qualsevol de les nostres esglésies. La que estava en un extrem era una excepció. Es tractava d'una mare alegre i jove, vestida com qualsevol jove mare vesteix ara, que tenia als braços una nena. D'ella, en coneixia alguna cosa des de feia temps i em resultava simpàtica. Va ser metgessa pediatra i mare de quatre fills. Va morir com a conseqüència de la seva fidelitat al respecte a la vida de la criatura que havia engendrat. Veritablement, sentia una gran admiració per ella i pel seu gest heroic: va preferir la vida de la criatura que portava a les entranyes, al seu cos, que era seu, que la seva mateixa vida. Poca cosa més en sabia. Al llibret que ens van donar quan vam entrar, hi vaig llegir uns quants detalls de la seva vida que em van impressionar. Havia estat d'Acció Catòlica, i vaig recordar el dia que jo, a la catedral de Burgos, vaig rebre la insígnia d'aquesta institució. Va servir els pobres a les Conferències de Sant Vicenç de Paül, com la meua mare. Va néixer en la mateixa època que una de les meves germanes. Va morir el 28 d'abril del 1962. Una esgarripança va recórrer aleshores el meu cos: mentre ella moria, què feia jo? Em vaig imaginar passejant pels jardins immensos de l'eternitat i que, quan em vaig creuar amb ella, m'ho preguntava. Vaig tenir por que, igual que Jesús a Getsemani es va queixar del comportament dels seus, jo també rebés un retret. Quan vaig arribar a casa vaig consultar la meua agenda i vaig recuperar la tranquil·litat, ja que, sense la categoria del seu gest, jo aquell dia havia treballat en l'edificació del Regne. Cada sant proclamat rebia una aclamació tumultuosa dels seus, de la seva congregació o del seu país. Quan es va nomenar Gianna l'aplaudiment va ser suau i general. Em va impressionar, ens va impressionar, el fet de veure passar al nostre costat el marit acompanyat dels fills i nets. He llegit que quan li van preguntar què sentia quan vivia amb ella, una santa, ell contestava que res, que tot era ordinari. I és que, pel que expliquen, la santedat en aquella llar no era monopoli de l'esposa.

Molta gent demana favors als sants de la seva devoció. Jo no sento per Gianna altra cosa que admiració i respecte. El seu exemple és un estímul per viure allunyat de la mediocritat, mentre somric per dins pensant quina impressió pot causar al visitant la seva imatge, vestida al seu estil, que és el nostre, en una vella catedral gòtica o en una abadia.

Notes insignificants

Germà Adrià

Molts petons

Vull fer-vos partícips d'un prodigi, un miracle, que he viscut fa poc.

Si no us ho creieu podeu riure.

A les 7.30 em van trucar a la porta del Centre Gavina. Estava sol amb el davantal posat i preparava l'esmorzar dels infants.

I vaig sortir amb el davantal posat.

No sé quina fila dec fer: un vell amb ulleres i ranquejant, amb davantal, rebent visites.

Eren una parella de vagabunds. Ell i ella, joves. Ella i ell bruts, pudents, llardosos, plens de parracs.

Quan van veure que m'apropava a la porta es van fer un petó «candorosament» als llavis. Vaig obrir.

La noia em va dir que buscaven l'ajuntament. Volien dir que buscaven l'assistenta social de l'ajuntament.

Els vaig indicar la porta del centre cívic on hi ha l'ajuntament, i el jove, bavós, com drogat, em va dir que estava tancat. I els vaig indicar que fins a les nou no obrien.

Es van mirar, es van fer un altre petó molt tendre als llavis bruts, i es van abraçar en un portal molt proper. Plovia.

Quan vaig sortir a les 9, continuaven abraçats al portal. Dormien?

Els vaig mirar gairebé amb enveja per la placidesa que transferien.

I pensant fer-los un favor, els vaig despertar i els vaig dir que ja podien anar a veure l'assistenta social.

Em van mirar amb un somriure als llavis i es van fer un altre petó.

Després es van aixecar, van recollir els trastos i van començar a caminar cap a la Rambla, en sentit contrari a l'assistenta social. I els vaig seguir.

I vaig viure el miracle, o almenys, així ho veia jo.

Cada sis o set passes, s'aturaven, es miraven amb tendresa, i es feien un petó tènue als llavis.

I primer van ser els cabells que es van pentinar i enlluentir.

Després, al segon petó, les seves cares van resplendir i es van convertir en rostres nets, color de rosa, juvenils.

Al tercer petó, les seves mans van perdre les arrugues i les ungles van sentir el color que dos àngels dibuixaven.

Després d'un altre petó, van canviar de vestits. I van caminar gairebé elegants. No podia creure tot el que veia i em vaig avançar per veure'ls passar; i sí, eren ells, els mateixos que al matí feien tant de fàstic.

I així, a cada petó, patien una nova joventut i una mirada nova. Eren una parella realment angelical. Cridaven l'atenció i els turistes els envejaven. Envejaven, sobretot, aquells petons tan calladament gustosos que es feien, després de mirar-se als ulls.

Mentre baixaven per la Rambla, entre una munió d'admiradors, va aparèixer al costat de Colom una limusina amb dos uniformats de color blau i or, i un carruatge blanc, que baixava del Cel entre un seguici d'àngels. I una veu que va omplir l'ambient de suavitat, els va dir que podien elegir el cotxe.

No sé quin van elegir. Perquè no vaig poder resistir l'emoció. Perquè em vaig passar el dia per la ciutat, intentant presenciar petons que transformessin les persones.

I vaig tenir la sensació de pregonar que tots, tothom, s'havia de fer petons quan caminessin plegats. Que Déu volia transformar el món, i només ho faria si el món s'omplia de petons.

No sé si tornaré a veure la parella de captaires convertits en personatges de somnis celestials.

Zoom

Eduard Brufau

Diuen que mai no plou a gust de tothom... I menys pel que fa a l'art. Les pintures amb què Kiko Argüello, fundador del Camí Neocatecumenal, ha decorat l'absis de la catedral de l'Almudena estan aixecant una polèmica unimaginable. Que si són plagi, que si no hi queden bé, que si els manca qualitat artística... Per criticar que no quedi. L'únic que sabem del cert és que Kiko no ha cobrat res per fer-les. Almenys han sortit barates, encara que fins i tot això s'ha arribat a criticar. A qui no li agradin, la qual cosa és ben lícita, en té prou de no mirar-les. L'art sempre ha tingut aquests petits «inconvenients». És capaç de despertar sentiments contraris sense saber moltes vegades per què. Deu ser cosa dels gens...

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La mala educació

Encara no he vist *La mala educació* de Pedro Almodóvar. És un autor important, encara que irregular, dotat d'un talent especial per tractar les situacions més inversemblants amb un resultat creïble. *Todo sobre mi madre* constitueix un encert en aquesta línia i em va agradar. He llegit unes quantes crítiques especialitzades de la seva última pel·lícula. Totes elles li reconeixen una perfecció formal indubtable, però un contingut una mica confús i desigual, lluny de la frescor de l'obra que li va proporcionar l'*òscar*. Pedro afirma a la seva pàgina oficial d'Internet: «En la meua pel·lícula hi ha molta realitat, però també molta manipulació. El cinema és manipulació, fins i tot, el cinema documental. *La mala educació* és una ficció, però per les poques entrevistes que he fet tinc la impressió que a la gent li agrada la idea que sigui autobiogràfica.» Potser pot ser una pel·lícula bona per penetrar en els fantasmes d'Almodóvar o per endinsar-nos en els seus pensaments i reflexions, però seria un error d'apreciació greu pretendre convertir-la en un document sociològic d'anàlisi d'una realitat pretèrita. Analitzar una realitat fora del seu marc històric en devalua o en distorsiona el resultat. No seria una conclusió raonable dir que l'educació religiosa era dolenta, perquè hi va haver educació privada bona i dolenta i educació pública bona i dolenta. Hi va haver educadors, i educadors excel·lents, com també n'hi van haver d'incompetents. La realitat és més plural i no serveixen les simplificacions gremials. Tampoc no crec que sigui una conclusió encertada afirmar que abans tot era dolent i ara tot és bo. Aleshores hi va haver educació bona i dolenta de la mateixa manera que ara hi ha educació bona i dolenta. Si no, pregunteu d'aquí a uns quants anys als alumnes actuals què en pensen, de l'educació rebuda. Hi haurà respostes per a tots els gustos.

La mala educació serà una realitat aquí i avui si uns quants problemes no se solucionen satisfactòriament. En poso dos exemples. Primer: estem instal·lats en la mala educació sempre que les lleis d'ensenyament siguin el resultat d'una imposició partidista i no l'acord d'un pacte respectuós. La democràcia se sustenta en l'alternança de govern, però a Espanya sembla que un canvi de govern s'assembla a un canvi de règim. Ara els centres educatius estan perplexos davant la situació nova, com en gran part ho van estar en l'anterior. Adequar la pedagogia i el sistema educatiu als canvis socials al servei d'una actualització i una millor resposta als nous desafiaments és una cosa. Però, canviar segons el partit governant, una altra de ben diferent. Les primeres víctimes són els alumnes. Els professors s'han de «creure» cada canvi i els pares no saben a què atènyer-se. En aquests moments, només em sento capacitat per dir que aquesta situació assegura una mala educació. No entro a veure qui té més o menys raó, si el PSOE, el PP o els altres partits. Que polítics amb responsabilitat pública proclamïn que desobeiran una llei educativa és un símptoma de mala educació. Si mantingués aquest criteri un director d'institut o el titular d'una escola concertada, serien fàcilment fulminats. El problema de fons és trobar un marc comú i un punt de trobada que superin els vaivens dels resultats electorals. Us imagineu que cada partit que arribés al poder canviés els senyals de circulació al seu gust? Seria el caos. Això passa en l'àmbit educatiu.

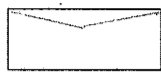
Segon, és símptoma de mala educació no respectar la pluralitat i fer servir les institucions o els poders públics per imposar un model únic. Hi ha escoles públiques, escoles privades i escoles d'iniciativa social. Totes constitueixen un servei social. En qualsevol d'aquests tres models, n'hi ha que van bé i altres no tant. L'anècdota no es pot convertir en categoria. Qui té por que els pares escullin l'escola que volen per als seus fills? Enfrontar els models no porta enlloc. Eliminar-ne un, per ideologia, és un signe d'autoritarisme i de manca de democràcia. Per exemple, les incomoditats creades a les escoles concertades a Catalunya són un signe de mala educació. Com es pot defensar l'Espanya plural, la Catalunya plural... i negar la pluralitat en els àmbits que em convenen a mi? Hi ha formes subtils de crear problemes i d'ofegar a poc a poc qui es considera adversari. Les persones que dirigeixen els centres educatius o hi ensenyen no han de perdre el temps a defensar-se d'atacs estructurals o a transitar pels laberints de la burocràcia. Tot això seria una mala educació.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Felicitats, Sant Pare!

El 18 de maig, Joan Pau II va complir 84 anys, a més de 25 com a Summe Pontífex. El Papa més viatger de la història ha estat un ferm defensor de la pau, de l'ecumenisme i dels drets humans. Aclamat per gernacions, predicador fidel de la Paraula de Déu, el dipòsit de la fe i de la tradició des dels temps apostòlics té un guardià segur. La seva vida no va ser fàcil, va cursar els estudis sacerdotals clandestinament, va patir els totalitarismes nazi i comunista que tanta mort i desolació van portar al món.

Joan Pau II ens diu que a l'Evangeli hi ha el camí, la veritat i la vida eterna, que Crist i la Mare de Déu són els heralds que han d'il·luminar la nostra fe i esperança. El mes de maig va fer un any de la darrera visita del Sant Pare a Espanya, terra de Maria Santíssima com bé va dir durant la seva estada. Felicitats, Sant Pare!

JUAN FRANCISCO FERNÁNDEZ
AGUILAR
Málaga

□ Els pares ancians

L'objecció que solem donar com a disculpa per no acollir a casa nostra els pares ancians és que són estranys, que estan malalts, que tenim massa despeses... I tot això potser és veritat. Però hauríem de recordar que la seva salut i els seus diners els van emprar per tirar-nos endavant a nosaltres o al nostre cònjuge i que per molt afecte que ara els donem sempre serà poc en comparació amb el que d'ells vam rebre.

Per evitar les friccions amb els pares ancians, proposo certs suggeriments:

Procurar que se sentin útils i responsabilitzar-los (ja que la feina els va abandonar) d'ocupacions en què profitosament puguin emprar el seu temps: cuina, roba, feines de la llar,

etc., valorant com cal allò que fan bé i sense fer cap drama d'allò que no els surt tan bé.

Intentar que vegin que els fem cas, que els escoltem, que ens prenem seriosament les seves observacions... I tot i que no sempre fem allò que desitgen, agrairan que, de tant en tant, posem en pràctica els seus suggeriments.

I, allò més important, que se sentin estimats. Hem de fer que els nostres fills els respectin i que els respectem nosaltres mateixos, i hem de veure rere aquella cara arrugada i aquella ment que ja no és lúcida el pare o la mare de clara intel·ligència d'altres temps.

És clar que, encara que ens hi esforcem molt per evitar les friccions, hi continuarà havent dificultats i, a mesura que els anys passin, augmentaran les rareses, les despeses i la necessitat d'una atenció més gran. Cal acceptar-ho. Amb la mateixa comprensió i tendresa amb què acceptem netejar el nostre fillet i corregir-lo incansablement.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

□ Llibertat... què és?

De tan grapejada la paraula per polítics i periodistes, crec que hem perdut la noció del seu significat. Amb el diccionari a la mà, veiem que llibertat és «la facultat d'actuar i de no actuar». Hi ha altres accepcions, però aquesta és la fonamental.

En política, on sembla que tot està permès, veiem la devaluació constant per la proclamació exigent que es fa de la llibertat si ens atenim a la resposta que arriba als ciutadans. Per exemple, cada dia es publiquen més lleis prohibitives: no fumar, no beure alcohol, no estudiar

religió, no als plans d'un altre partit, no a gairebé tot. Si s'ha de jutjar per això, sembla que la nostra societat del segle XXI està en l'edat del negativisme, que els pedagogs situen entre els dos i els quatre anys. Gràcies a Déu, no és així. Què està passant?

Allò que em sembla més clar és que som en el camí equivocat. Des de la meua perspectiva de modest ciutadà i paupèrrim cristià, allò que més em confon és que periodistes i polítics pretenguin fer-nos combregar amb rodes de molí.

Amics, la llibertat la tinc dins meu; és amb mi des del dia que vaig aparèixer en aquest món completament nu. Aquest fet em dona la facultat de triar i de poder fer «el que vull», diferenciant-ho d'«allò que em dona la gana». Perquè quan faig el que vull és perquè ho he reflexionat, triat i decidit; i quan faig el que em dona la gana és el resultat del capritx o de l'antull. Tots sabem la càrrega d'egoisme que porta el capritx i, per descomptat, a partir de l'egoisme, la poca consideració envers els altres.

La naturalesa té els seus capricis i néixer nu n'és un més, però aquest va abrigat i cobert de la dignitat de tot ésser humà. Els qui fonamenten la llibertat en altres exigències que no sigui el respecte envers aquesta dignitat, poca informació tenen dels Llibres Sagrats i de l'Evangeli i, potser per aquesta raó, no tindran mai idees clares.

Sí, senyors, Déu ens ha fet lliures a tots, igual de lliures i la meua primera llibertat és considerar la llibertat dels altres. Ell així ho va fer i per orientar les nostres limitacions ens va proporcionar els Manaments, en els quals hi ha més clara la invitació a fer les coses que la prohibició perquè no les fem. És cert que Jesús ens va donar un manament. Aquest sí que va ser un manament que, per cert, no se sol veure reflectit en les nostres lleis: «Que us estimeu els uns als altres.» Preneu-ne bona nota. Una altra cara faríem.

SATURNINO GARCÍA NÚÑEZ
Barcelona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Crida a la normalitat

Aquestes lletres no volen ser més que una crida, més ben dit, un desig de portar a la normalitat de cada dia la nostra condició de cristians, que de vegades diria que la portem una mica com d'amagat. Sembla que portem a la pràctica, sense saber-ho, allò que ara es diu força sovint: «Cadascú és lliure de practicar la seva fe... a casa seva.»

Potser es podria tractar de perdre una mica la vergonya i de deixar sortir cap enfora un signe, un hàbit que ens pugui identificar com a cristians. És clar que allò important és que la nostra conducta tracti de ser bona envers Déu i envers les persones; si no fos així, tot quedaria com una mena de gestos cap a la galeria.

Penso que un signe de normalitat seria veure'ns a qualsevol lloc, en un mitjà de transport, per exemple, llegir un llibre religiós amb la mateixa naturalitat que altres persones llegeixen altres mitjans d'informació, un diari, una revista, etc. No veig que ho fem. Potser pensem que la gent es quedaria mirant-nos com si fóssim *bixos* rars.

A mi m'agrada senyar-me cada dia quan surto de casa. No ho faig per tenir una garantia que res dolent no em pugui passar. No és això. És que penso que és una manera de dir al Senyor: «Déu meu, aquest dia i tot el que pugui fer ho dedico totalment a Vós.» Ja sé que pot semblar una cosa sense gaire importància, però per a mi és un senyal d'aquesta normalitat que deia abans. També ho procuro fer quan passo per davant d'una església.

Penso que seria agradable als ulls de Déu que quan el cor ens demani resar, posem per exemple el Sant Rosari, i no tinguem cap església a prop, ens asseguem a qualsevol banc de la primera plaça que trobem, traquem el rosari de la butxaca i comencem a resar interiorment.

Potser són coses sense importància, fins i tot ingènues. De fet, n'hi ha que són vells costums que s'han perdut una mica. Potser estic equivocat, però penso que és una de les maneres de portar a la vida diària la nostra condició de cristians. Només he pretès això: un desig d'anar cap a la normalitat. Ho intentem?

JUAN RIBAS JUAN
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Qüestions de consciència

—De vegades, parlant de certs temes amb els meus coneguts, em diuen que no és pecat i que tenen la consciència ben tranquil·la. És possible que una persona perdi la consciència? Com fer-los veure, per exemple, que un avortament o un adulteri és una cosa molt greu?

—La consciència és una realitat que tots experimentem, ja que jutgem, en actuar, si obrem bé o malament. Es tracta d'un coneixement intel·lectual dels nostres actes, un judici pràctic sobre la moralitat dels actes. No hem de confondre la consciència psicològica amb la consciència moral. Des del punt de vista psicològic, la consciència és el coneixement íntim que l'home té d'ell mateix i dels seus actes; en canvi, la consciència moral és la mateixa intel·ligència que emet un judici moral. Com indica la mateixa etimologia de la paraula, la consciència (*cum-scien-tia*, «amb saber») implica una referència a la veritat de les coses. El judici que emet la consciència no pot basar-se en la mera arbitrariedad ni en la conveniència, ni tancar-se en la mera subjectivitat. Si fos així, seria impossible un ordre moral i la mateixa convivència entre els homes. La base del judici de la consciència són els principis morals innats a la naturalesa humana i que reconeixen la llei natural. Tota persona té l'obligació d'actuar en consciència i mai no és lícit actuar contra la pròpia consciència, ja que és eco de la veu de Déu i norma pròxima de moralitat dels nostres actes. Així mateix, és igualment cert que tots tenim l'obligació greu de cercar la veritat i de conformar-hi la nostra vida. Sovint, allò que sembla una qüestió de consciència és, en realitat, una qüestió de conveniència. La nostra cultura ha trencat en gran part la relació indissoluble entre consciència i veritat, i d'això se'n deriven molts mals.

Tenim l'obligació de formar la consciència, ja que si aquesta s'equivoca en jutjar els actes per oblits voluntaris i culpables, el qui els fa és responsable de l'error. El subjectivisme moral expressa ingenuïtat i complicitat amb el mal. Així, el qui pensa que «l'avortament per a mi no és un mal» es comporta de manera tan ridícula com el qui pensa que per opinions personals es pot canviar la naturalesa objectiva de les coses. A força d'errar i de pecar, la consciència s'entrebancal i el cor s'endureix, i acabem per confondre (culpablement) el bé i el mal. Per ajudar a sortir de l'error, cal intentar convèncer les persones amb raons basades en la mateixa realitat de les coses, ja que la moral, com la natura humana, és intel·ligible i raonable. Però no oblidem que el pecat enfosqueix la consciència i no hi ha pitjor cec que el que no hi vol veure. Aleshores cal sostenir el consell amb la pregària i demanar llum per al qui descansa en les tenebres del pecat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Magnificat», el càntic dels temps messiànics (3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un poble humil i pobre

La darrera part del *Magnificat* fa pensar directament en els textos, profètics sobretot, que anuncien la presència d'una resta de persones piadoses, que confien només en el Senyor i no pas en els poders terrenals, i que són els qui estan en disposició d'acollir la vinguda del Senyor, concretament els temps messiànics. En aquesta perspectiva, Maria assumiria aquí la veu dels pobres del Senyor, o la veu de la filla de Sió, expressió amb la qual els profetes designen sovint la Jerusalem que rep el Messies.

El text del càntic és aquest, amb les variants proposades per major fidelitat a l'original: «Derroca els poderosos del soli, i exalta els humils; omple de béns els pobres [els famolencs], i els rics se'n tornen sense res [acomia els rics amb les mans buides].»

Dos contrastos, doncs: d'una banda, els poderosos i els rics, de l'altra, els humils i els pobres, o famolencs. Encara que no sigui exactament el mateix, el concepte de *famolenc* inclou implícita-

ment el de *pobre*, i a la inversa. De fet, en les benaurances de Lluc s'anomenen les dues situacions: feliços els pobres..., feliços els qui ara passeu fam... (Lc 6,20-21). La imatge, però, és clara: els pobres famolencs són alimentats per Déu fins a saciar-se, mentre els rics —els qui ara aneu tips (Lc 6,25)—, són acomiadats no se'n van, simplement, sense que Déu els doni res... Per què els n'hauria de donar, si són rics i tips?!

El binomi humil/pobre apareix al profeta Sofonies en un text directament emparentat amb el *Magnificat*: «Aquell dia, ciutat meva [Jerusalem, Sió]... trauré de dintre teu els qui es glorien de la teva altivesa i tu deixaràs de fer l'arrogant en la meva muntanya santa. Jo faré que resti dintre teu una gent humil i pobra que cercarà refugi en el meu nom. La resta d'Israel no farà res de mal ni mentirà... (So 3,11-13).»

Maria és la icona d'aquest poble humil i pobre, resta d'Israel, que proclama la realització de la profecia antiga. Ella no solament està dintre la nova Jerusalem, sinó que és, ella mateixa, la presència

d'aquesta nova Jerusalem, de la renovada ciutat de Sió. Des del moment de l'anunciació de l'àngel ja ressona per Maria aquesta profecia: «Crida de goig; ciutat de Sió!... Alegra't i celebra-ho de tot cor, Jerusalem!... El Senyor, rei d'Israel, és dintre teu;... el Senyor, el teu Déu, el tens a dins (So 3,14.15.17).»

Abraham i la descendència

El *Magnificat* acaba retornant als tons universalistes de la benedicció de Déu. La lloança d'Elisabet havia declarat Maria com a beneïda entre totes les dones, i Maria havia reconegut que aquesta benedicció anava vinculada a tota la història de salvació: «Des d'ara, totes les generacions em diran benaurada.» Aquesta benedicció universal té una història, que ha començat amb la fe d'Abraham i amb la promesa de Déu, a ell i a la seva descendència, començant pel seu descendent Isaac. En efecte, és el moment en què Abraham ofereix el seu fill Isaac quan Déu confirma la seva promesa: «Tots els pobles de la terra es

valdran del nom de la teva descendència per a beneir-se, perquè has obeït el que jo t'havia manat (Gn 22,18).»

Sant Pau interpreta aquesta promesa en relació amb Crist: ell és el Descendent a través del qual arriba la benedicció universal! (vegeu Ga 3,16). Les paraules de Maria s'il·luminen: Abraham és el pare d'Isaac, el seu fill estimat, hereu i instrument de les promeses universals; Maria és la mare de Jesús, el Fill estimat de Déu, mitjancer únic de la salvació per a tots els homes. Abraham i Maria són dos grans obedients.

Entre Abraham i Maria, hi ha la història d'Israel, el poble al qual Déu ha revelat la seva misericòrdia, alliberant-lo, perdonant-lo, instruint-lo, acompanyant-lo. Israel, la Llei, ha fet de guia vers el Crist, per tal que fóssim justos en virtut de la fe. Però ara que la fe ha arribat, ja no depenem de cap guia (Ga 3, 24-25). Allò que va succeir a Israel era figura del que ara Déu fa amb nosaltres, que estem en la plenitud dels temps. Des d'aquesta fe, Maria acaba el seu càntic de lloança, que l'Església assumeix fidelment.

Per Eduard Brufau

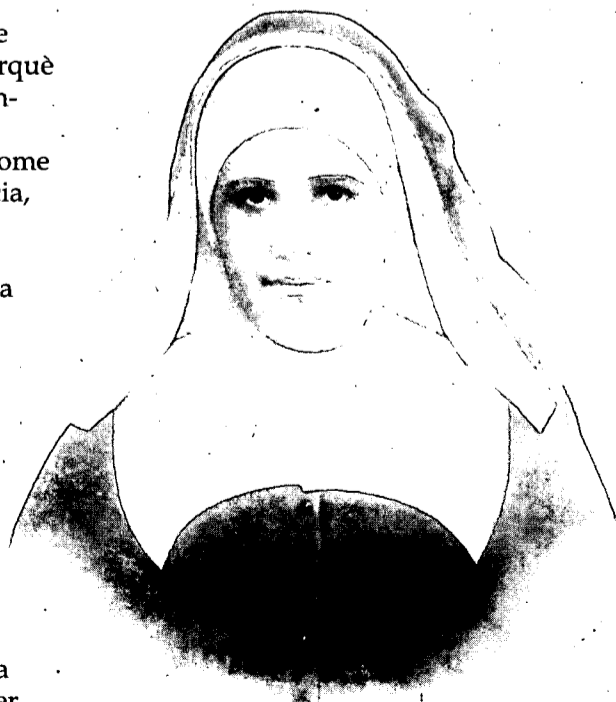
El sant de la setmana

- Nascuda l'any 1815 a Reus
- Fundadora de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació
- Va dur alhora una vida de contemplació i d'acció social
- Va morir l'any 1876 a Tortosa
- Canonitzada el 1988 per Joan Pau II

Segons el seu confessor i biògraf, Maria Rosa Molas i Vallvé estava cridada des del mateix moment de néixer a dur a terme una gran tasca, perquè va venir al món la nit de Dijous a Divendres Sant. De jove, va demostrar una sensibilitat especial pel patiment de l'home en un món encara massa ple de violència, fam i malalties d'una banda, i sentia la necessitat de consolar tots aquells que patien. De l'altra, aquesta santa catalana gaudia d'una vida interior molt rica, d'una contemplació profunda dels misteris de Déu. Aquesta actitud contemplativa donarà prou forces a Maria Rosa Molas per dedicar-se a ser el consol dels més desvalguts.

Moguda per aquest sentiment l'any 1841 entra en una corporació de dones pietoses, que regien l'hospital de Reus. Hi passa uns quants anys tenint cura de malalts i pobres. Durant aquest període s'explica que ella i altres germanes van convèncer el general Zurbano, que feia dies que bombardejava la ciutat, perquè concedís la pau als seus habitants.

Santa Maria Rosa Molas i Vallvé

Temps més tard es va traslladar a Tortosa, on l'any 1857, juntament amb altres companyes, va fundar la Congregació de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació. El nou orde es fixava com a objectius tenir cura dels pobres, malalts i abandonats, per tal d'oferir-los alleujament i consol. En aquesta etapa santa Maria Rosa Molas mostra una gran activitat, fins i tot enfrontant-se amb l'autoritat política si cal: es va negar, per exemple, a jurar la Constitució espanyola perquè anava contra els interessos de l'Església; va defensar les dides, que no rebien un salari just del govern; va prohibir un metge fer servir els nens expòsits com a conillets d'Índies per experimentar operacions quirúrgiques... Amb aquestes denúncies es va guanyar alguns enemics, però la seva obra pels desfavorits i la seva vida contemplativa plena d'amor a Déu van omplir de fascinació tots els qui la coneixien. Avui la Congregació de les Germanes de Nostra Senyora de la Consolació s'ha estès arreu del món.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JUNY

6. Diumenge

La Santíssima Trinitat (S), Blanc. Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Norbert, b. i fund.; Artemi, Cànida i Paulina, mrs.; Bertran d'Aquilea, b.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.

Festa Major: a Cànoves i Samalús, Cassà de la Selva, la Pera i la Selva del Camp.

7. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, prev. i Vistremond, monjos i mrs.; Santes, beata, Anna de Sant Bartomeu, rel.

8. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 17,7-16 / Salm 4 / Mateu 5,13-16. TORTOSA: *Dedicació de la Catedral* (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·líope, mr.

9. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19. Si es vol: *Sant Efreem* (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marí, erm.; Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi, mr.

10. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

11. Divendres

Sant Bernabé (MO), Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,27-32. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas* (ciutat, MO / diòcesi MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó III, p; Santes, Adelaida (Alicia), rel.

12. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Reis 19,19-21 / Salm 15 / Mateu 5,33-37. TORTOSA: *Sant Bernabé (MO), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Saha-gún, prev.; Onofre, anac.; Santes, beata Violant, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge de la
Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era, quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies».

Salm responsorial

8

Quan miro al cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat.

Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu? Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

R. Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

Gairebé l'heu igualat als àngels,

l'heu coronat de glòria i de prestigi, l'heu fet rei de les coses que heu creat, tot ho heu posat sota els seus peus. R.

Ramades de bous i ovelles, fins i tot els animals de la selva, l'ocell que vols i els peixos del mar, i tot el que segueix els camins dels oceans. R.

Lectura segona

Rm 5,1-5

Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist, per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dóna esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Cf. Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir.

Evangeli

Jn 16,12-15

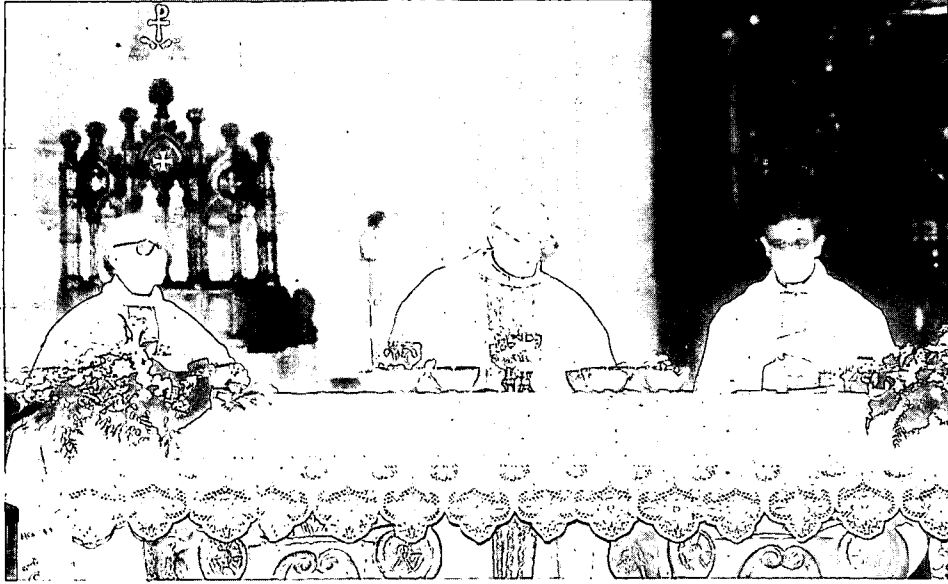
Tot allò que és del Pare és meu; l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera; perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

Barcelona

diòcesis

El cardenal va presidir l'Eucaristia, concelebrada per l'arquebisbe Martí Alanis, per l'abat de Montserrat i per un gran nombre de capellans.

La banda de música, durant la seva interpretació.

Acció de gràcies per la canonització de Josep Manyanet

■ El cardenal Ricard M. Carles va destacar la profunda vinculació entre el nou sant i la diòcesi de Barcelona

BARCELONA.— «Inspirant-se en l'escola de Natzaret, Josep Manyanet va realitzar el seu projecte de santedat personal i es va dedicar, amb lliurament heroic, a la missió que l'Esperit li confiava...» Aquestes paraules pronunciades per Joan Pau II a la plaça de

Sant Pere del Vaticà encara ressonaven amb força dies després de la canonització de Josep Manyanet i Vives (1833-1901). El dimecres 26 de maig la catedral de Barcelona va fer encara més viu aquest record en acollir una solemne Eucaristia d'acció de gràcies.

Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra.

Testimoni de la Gna. Manuela Burbano

El P. Josep Manyanet i Vives va ser elevat als altars el diumenge 16 de maig en una cerimònia en què el Sant Pare, fent honor als orígens d'aquest sant nascut a Tremp i mort a Barcelona, va adreçar unes paraules en català: «Que sant Josep Manyanet beneeixi totes les famílies i us ajudi a portar els exemples de la Sagrada Família a les vostres llars.»

La vida d'aquest que ja és conegut universalment com a «profeta de la família» és la vida d'un capellà i religiós exemplar que va fundar dos instituts (els Fills de la Sagrada Família Jesús, Maria i Josep, i les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret) i que va propagar la devoció a la Sagrada Família. És per això que, juntament amb Antoni Gaudí i Josep M. Bocabella; és considerat com un dels artífexs del temple expiatori de la Sagrada Família.

La primera de les celebracions d'acció de gràcies per la canonització del P. Josep Manyanet va posar de manifest la profunda vinculació de tota la família manyanetiana amb la ciutat de Barcelona, on el nou sant va viure i va desenvolupar una intensa activitat pastoral i social. Durant gairebé 25 anys, sant Josep Manyanet va viure a Barcelona, on va crear nombrosos centres d'apostolat educatiu i sacerdotal. També va ser a Barcelona on va morir el 17 de desembre del 1901, i a la parròquia de Jesús, Maria i Josep (a Sant Andreu del Palomar), intitolada en nom seu des del 16 de maig passat, es veneren les seves despulles.

Per tot això, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va presidir una solemne concelebració eucarística

d'acció de gràcies al primer temple de la diòcesi, acompanyat per l'arquebisbe Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell; de l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler; dels superiors generals i religiosos i religioses dels dos instituts fundats pel P. Manyanet, així com delegacions dels centres pastorals de la ciutat i d'arreu del Principat. El retrat de grans dimensions de sant Josep Manyanet va presidir de dalt estant la celebració.

«Molt estimat pels bisbes de Barcelona»

L'homilia del cardenal Ricard M. Carles, després de fer una breu ressenya biogràfica de sant Josep Manyanet, es va centrar en gran mesura a parlar de la profunda vinculació entre el sant i la diòcesi de Barcelona. «Era molt estimat pels bisbes de Barcelona i ho era també pels sacerdots i els fidels diocesans», va afirmar l'arquebisbe Ricard M. Carles. I per l'aspecte que mostrava la catedral de Barcelona el dia de la celebració d'acció de gràcies, plena de fidels i d'amics de la família manyanetiana, bé podem assegurar que aquest amor per sant Josep Manyanet ha estat capaç de prolongar-se al llarg del temps.

El cardenal Ricard M. Carles també va valorar la canonització de Josep Manyanet —aquest gran apòstol, testimoni i defensor dels valors permanents de la família— com una «resposta de l'Esperit Sant a les necessitats actuals de la família. Que sigui davant de Déu advocat i defensor de les famílies d'avui, en l'inici del nou segle i

Les ofrenes es van dipositar als peus de la imatge de sant Josep Manyanet.

del nou mil·lenni». Sobretot, va dir l'arquebisbe de Barcelona, «crec que és providencial l'esperit del P. Manyanet i de les seves congregacions en un moment en què els costums i fins i tot les lleis civils sembla que volen minar l'autèntica família».

D'altra banda, les celebracions d'acció de gràcies continuaran el 20 de juny vinent a la Seu d'Urgell, diòcesi originària de sant Josep Manyanet, amb una concelebració eucarística presidida per Mons. Joan

Un dels moments més emotius de la celebració a la catedral de Barcelona va ser l'acció de gràcies pronunciada per la Gna. Manuela Burbano Ortiz, m.n. El seu va ser un dels testimonis més impactants ja que ella va viure en carn pròpia el miracle atribuït a la intercessió del beat Josep Manyanet. Miracle que va tenir lloc el mes de gener del 1995 a Medellín (Colòmbia) i que va consistir en el guariment miraculós d'un càncer que patia la Gna. Burbano, Missionera de Natzaret.

«Gràcies», va dir la Gna. Burbano durant la celebració, «pel meu estimat sant Josep Manyanet, profeta, fill, testimoni i apòstol de la Sagrada Família, que com a hereu dels tresors ocults dels seus estimats Pares (Jesús, Maria i Josep) ens va transmetre un carisma tan apassionant i actual, i sense merèixer-ho es va fixar en mi per guarir-me». «Gràcies pel càncer», va afegir més endavant, «aquells moments viscuts em van fer valorar el lliurament i donar-li un altre sentit a la meua vida».

Després de l'Eucaristia, la banda de música del Col·legi Pare Manyanet de Barcelona va oferir un breu concert a la plaça de la Catedral.

Carme Munté

Fotos: Jaume Sabaté

Tarragona

Els tarragonins festegen la canonització d'Anníbal M. di Francia

■ L'arquebisbe Lluís va presidir una Eucaristia d'acció de gràcies al santuari del Loreto.

TARRAGONA.— Un cop més, els tarragonins es van aplegar al santuari del Loreto i, en aquesta ocasió, per compartir el goig amb la comunitat dels Pares Rogacionistes de veure ja als altars el seu fundador, el P. Anníbal M. di Francia, que va ser canonitzat pel papa Joan Pau II el 16 de maig, a la plaça de Sant Pere de Roma.

Als peus, doncs, de la Mare de Déu del Loreto, la tarda del dissabte dia 22 de maig es va celebrar una Eucaristia d'acció de gràcies, que va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i concelebrada pel superior dels Pares Rogacionistes a Tarragona, el P. Mario Buonanno, pels altres sacerdots de la comunitat i per quinze preveres més. A l'acte s'hi va sumar una nodrida representació institucional, amb l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, al capdavant; el delegat del Govern de la Generalitat, Xavier Sabaté, i altres autoritats. No hi van faltar els Amics del Loreto i la nombrosa presència de fidels, devots de la Mare de Déu, que van fer que el santuari quedés petit.

El president de l'associació Amics del Loreto, Josep M. Solé Poblet, que va ser l'encarregat de pronunciar les paraules de benvinguda, va fer un repàs històric dels orígens de la muntanya del Loreto i de la seva primera er-

El P. Mario agraeix les mostres d'afecte rebudes davant de la presència de l'arquebisbe Lluís.

mita, la construcció de l'actual santuari, inaugurat el 1964. Josep M. Solé també va fer referència a l'arribada dels Pares Rogacionistes, l'any 1970, per tenir cura del Loreto, per encàrrec exprés del cardenal Benjamín de Arriba i Castro, aleshores arquebisbe de Tarragona. Cal recordar que la de Tarragona és l'única comunitat que els Pares Rogacionistes tenen a l'Estat espanyol.

«Apòstol actual»

Per la seva part, l'arquebisbe de Tarragona es va referir a la festivitat de l'Ascensió per aprofundir després en la figura de sant Anníbal M. di Francia exalçant-ne la labor a favor del proïsme, dels pobres i dels marginats. Més endavant, va qualificar el P. Anníbal «d'apòstol actual», iniciador del «Rogate», la pregària a favor de les vocacions. Mons. Lluís Martínez Sistach va exhortar els presents «a ser testimonis de Jesús», com ho va ser Anníbal M. di Francia, «tot un exemple a imitar».

La festa va acabar amb un refrigeri a la residència dels Pares Rogacionistes, moment en què els presents van poder manifestar les mostres d'afecte envers els membres d'aquesta comunitat religiosa tan implicada amb la ciutat de Tarragona i alhora estimada per tots els tarragonins.

Joan Boronat

BARCELONA

Trasllat de les despulles mortals de Mn. Josep Maria Pujadas

BARCELONA.— El 20 de juny vinent tindrà lloc el trasllat de les despulles mortals de Mn. Josep Maria Pujadas (Canet de Mar, 1915 - Barcelona, 1984) des de la ciutat de Barcelona a la població que el va veure néixer, Canet. Àmbits, moviments i amistats amb qui el prevere va coincidir i va treballar pastoralment al llarg de la seva vida han fet possible aquest trasllat.

Mn. Josep M. Pujadas va néixer a la Rambla Buscarons de Canet de Mar el 9 d'agost del 1915. Va entrar al Seminari de Girona als 12 anys d'edat i va continuar els estudis al Seminari de Perpinyà (França) fins al 1936, any en què es va allistar al servei militar. En acabar la guerra civil, es va reincorporar al Seminari de Girona. El 17 de novembre del 1940, va rebre a la catedral de Girona de mans del bisbe Josep Carmanyà el subdiaconat; el diaconat, el 26 de desembre, i va ser ordenat prevere el 16 de febrer del 1941. Una setmana després, en el recent reconstruït santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Canet de Mar, destruït durant la guerra, va celebrar la primera missa. El poble de Canet hi va assistir massivament. Va exercir com a vicari a Llers (Girona) fins al 29 de juliol del 1941, quan va ser destinat a Arenys de Mar també com a vicari. El 20 d'abril del 1944 va ser nomenat rector de Vilabertran, on va promoure i iniciar la restaura-

Mn. Josep M. Pujadas.

ció de l'església i de l'abadia.

Sense deixar aquestes responsabilitats, va ser nomenat assessor de l'Acció Catòlica a Figueres, a més de servir de capellà de les Mares Escolàpies i d'exercir com a professor a l'institut de la ciutat, activitat que va prosseguir fins al seu ingrés a la Casa Missió de Banyoles, el 1956. Va iniciar els Curssets de Cristiandat a la diòcesi de Girona i els va portar a París. Va ser precisament aquesta activitat en Curssets la que va fer que per primera vegada viatgés a Colòmbia. Seguint els consells de Pau VI i d'acord amb l'opció prioritària per la joventut dels bisbes llatinoamericans aplegats a Medellín, i en col·laboració amb altres preveres i laics, el 1968 va començar a Colòmbia el Moviment d'En-

contres de Promoció Juvenil, que després es va estendre per Centreamèrica. El 1974 va tornar a Barcelona reclamat pel seu bisbe, el cardenal Narcís Jubany, on va iniciar i dirigir els Encontres de Promoció Juvenil, alternant aquesta activitat amb la coordinació i la direcció en l'àmbit internacional del moviment, que va portar a altres nacions.

El 22 de setembre del 1984, pocs dies després de tornar del V Encontre Internacional dels Encontres de Promoció Juvenil, celebrat a Lima, Perú, va patir un greu truncament de salut, del qual ja no es recuperaria. El seu ànim no recau, la seva consciència de «ser un gra de blat» i la seva experiència del «gran do de l'amistat» el fan concebre nous projectes i il·lusions. El segon diumenge d'Advent, el 9 de desembre del 1984, a un quart de tres de la tarda, ens va deixar el seu ànim, la seva il·lusió i el seu esperit.

Tothom qui vulgui pot participar en l'Eucaristia que el 20 de juny vinent, a les sis de la tarda, se celebrarà a l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar. En acabar, les despulles mortals seran dipositades al cementiri de Canet de Mar. Els moviments de Curssets de Cristiandat, Encontres de Promoció Juvenil, la parròquia de Canet i familiars, amistats i coneguts de Mn. Pujadas us conviden a participar en aquest solemne acte. (Carles Viñas)

Nova sessió del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli

BARCELONA.— En el marc del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli, que organitza l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco de Barcelona, el professor Secundino Movilla va presentar el tema *Els joves i la Confirmació: situació, criteris i perspectives pastorals*. Va tenir lloc el dimecres 19 de maig.

A manera de síntesi, podem dir que és veritat que la pastoral de la Confirmació no es troba en el seu millor moment. Amb les coses tal com s'estan desenvolupant cal apostar per una actitud possibilista: que almenys entre els agents més directes de la pastoral de la Confirmació es vagin assumint uns criteris que abonin el vertader sentit que suposa aquest sagrament, criteris que poden i han de ser compartits també amb els mateixos joves. I que ofereix la possibilitat, per als més esperançats i il·lusionats, d'obrir-se a unes perspectives en què s'accentuin aspectes com el reconeixement dels adolescents i dels

Secundino Movilla, durant la conferència.

joves des dels seus respectius carismes i la consideració serena del que significa celebrar conscientment i responsablement el gest sacramental de la Confirmació.

La pròxima sessió del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli tindrà lloc el dimecres 16 de juny sota el títol *Per una altra globalització: la seva significativitat en el jovent*, a càrrec de Jaume Llansó, de Relacions Internacionals d'UGT de Catalunya. Com en les edicions anteriors, les conferències s'inicien a les 19.30 h (fins a les 21 h) i tenen lloc al Centre Salesià Martí-Codolar. Av. Vidal i Barraquer, 1 Barcelona. (Josep Mascaró)

Tarragona

VII centenari de la mort de sant Pere Ermengol

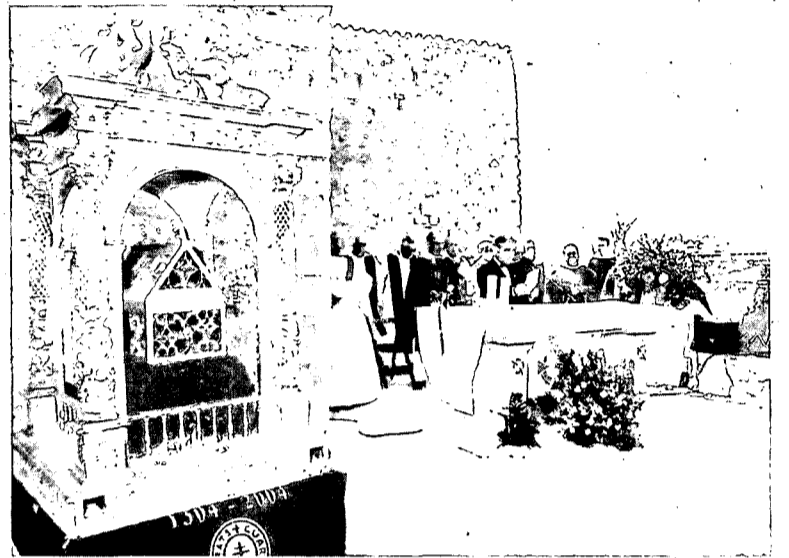
■ La Guàrdia dels Prats acull l'acte central de l'efemèride

LA GUÀRDIA DELS PRATS.— La pedania montblanquina de la Guàrdia dels Prats celebra enguany el VII centenari de la mort de sant Pere Ermengol, fill de la població. L'acte central de l'efemèride va tenir lloc el dissabte 24 d'abril.

A les onze del matí va sortir de l'església parroquial de Sant Jaume la processó per acompanyar l'urna que guarda les relíquies de sant Pere Ermengol fins a l'ermita de la Mare de Déu dels Prats, antic convent de mercedaris. El seguici processional va passar pel carrer Major i pel que hi ha dedicat al sant, perfectament engalanats, per enfilat el camí cap a l'ermita, travessant un verdós mar de sembrat. Va encapçalat la processó la banda de música Verge de la Serra, els gegants i els nans de Montblanc, i va ser presidida pel pare provincial dels mercedaris, Florenci Roselló, acompanyat pel rector, Mn. Albert Palacín, altres sacerdots, mercedaris i religiosos de Poblet. No hi va poder assistir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, perquè a la mateixa hora se celebrava l'enterrament de l'arquebisbe emèrit Dr. Ramon Torrella. Entre les autoritats, hi havia els alcaldes de Montblanc i de la Guàrdia, així com re-

Imatge de la processó amb l'urna.

L'Eucaristia es va celebrar a l'esplanada de l'ermita.

presentants de la Diputació de Tarragona i del Consell Comarcal de la Conca de Barberà.

La solemne eucaristia es va celebrar a l'esplanada de l'ermita, concelebrada per tots els sacerdots assistents i presidida per Mn. Albert Palacín, amb els cants a càrrec de la Coral Flor de Lis i la presència de més de 300 fidels. La col·lecta es va destinar a ajudar la tasca que els mercedaris fan a les presons. Acabada la missa, va haver-hi una ballada de gegants i de nans, al so de la banda de música, per animar l'aperitiu. Posteriorment, al claustre de l'antic convent de la Mercè de Montblanc es va celebrar el dinar de germanor. En definitiva una jornada esplèndida, pel bon temps i per l'emotivitat de commemorar una cosa que

només se celebra cada cent anys. Amb motiu del VII centenari de la mort de sant Pere Ermengol s'ha editat un interessant llibre titulat *La Guàrdia dels Prats i la seva església*, que és un recull de treballs d'historiadors, de professors de l'Escola

Superior de Restauració de la Generalitat de Catalunya, d'investigadors, de mercedaris i del rector, Mn. Palacín. Tracta, entre d'altres qüestions, de l'evolució de l'església parroquial de Sant Jaume, incloent-hi estils, retaules, reixes, imatges, campanes, relíquies a més d'una gran informació sobre la població, la rectoria i l'ermita de Santa Maria dels Prats i de

Sant Pere Ermengol. Es tracta d'un volum que permet conèixer la història d'una de les poblacions més antigues de la Conca de Barberà.

Joan Boronat

Fotos: Fotografia Ramper

Cursos Bíblics d'Estiu 2004

TARRAGONA.— L'Associació Bíblica de Catalunya organitza a Tarragona els Cursos Bíblics d'Estiu, que enguany arriben a la 31a edició i que formen part d'un cicle de tres cursos amb els quals s'adquireix una visió global dels escrits de la Bíblia.

Concretament, aquest estiu s'ofereix la segona part del primer curs: un bloc del Nou Testament als matins i un bloc de l'Antic Testament a les tardes. Sense ignorar les discussions i la problemàtica, els cursos donaran preferència a la presentació positiva de les dades bíbliques i, també, a l'estudi directe i actiu dels textos bíblics. També s'ofereix un curs de Formació Permanent, pensat per a aquelles persones que han seguit el cicle complet dels tres cursos, altres estudis semblants o superiors i tenen, per tant, una visió global dels llibres de la Bíblia.

El programa del primer curs (2a part) inclou als matins l'Evangeli segons Lluc i els Fets dels Apòstols, amb Joan Magí de professor. A la tarda es treballarà el tema *De Josuè als Macabeus*, amb el professor

Josep Lluís Arín, a les aules del Seminari.

Des de l'any 1974, l'Associació Bíblica de Catalunya organitza aquests cursos pensats per oferir un mètode d'estudi que ajudi a fruit de la Paraula, a viure més a fons la fe i a poder comunicar-la als altres. En un clima comunitari, d'estudi, de treball, personal i de grup, de pregària i d'esbarjo és una preparació per descobrir i oferir als altres les riqueses del missatge de Déu als homes. És per això que els destinataris d'aquests cursos d'estiu són els cristians que dins la parròquia, el barri, l'escola, la comunitat, el moviment, el poble, la família, «treballem per ser apòstols de la Paraula: catequistes; preveres, pares i mares, mestres, joves i més grans, religiosos... cristians, tots, membres vius de l'Església», tal com diu el full de presentació.

Qui hi estigui interessat cal que s'inscriuï mitjançant les butlletes que s'han distribuït i que les faci arribar a M. Josepa Argilaga, Cursos Bíblics d'Estiu. Arquebisbat de Tarragona, Pla de Palau, 2, 43003 - Tarragona. Tel. 977 233 412 (matins de 10 a 13 h). (J.B.)

CERABELLA

zona industrial, A

ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)

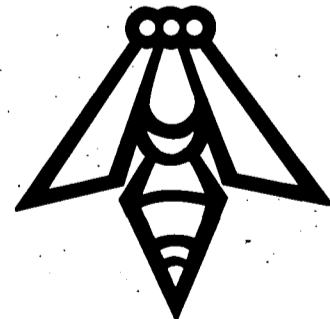
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,

Sant Antoni Abat, 9

08001 BCN

t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,

Boters, 5 (Portaferrissa)

08002 BCN

t./fax. 933 18 08 41

NOC,

Comte Borrell, 41

08015 BCN

t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

La Mare de Déu (I)

En quins quadres apareixen aquestes virtuts de la Mare de Déu?

- A. Confiança en Déu:
- B. Servicialitat:
- C. Obediència a la voluntat de Déu:
- D. Humilitat:

Joaquim, descendent del rei David, i Anna van tenir una nena que va néixer sense pecat original.

Gràcies, Déu nostre, per escoltar la nostra oració. Ens has beneït amb aquesta nena tan maca ...

Li donarem per nom Maria, que significa donzella.

1

Filla, busca sempre agradar a Déu. Posa molta atenció a les classes que et donen al temple.

2

Quan vindrà el Messies a governar i a expulsar els romans de Jerusalem?

M'imagino que serà un guerrer molt poderós.

Jo crec que serà un home just, i no me l'imagino violent.

3

Al temple ...

Vull oferir la meva puresa i ser només de Déu.

4

Ho faràs, i Déu escollirà un home just per a tu. Cridaré a tots els homes joves de la casa de David, i aquell a qui li floreixi la vara serà el teu marit.

Un dia l'àngel Gabriel va anunciar a Maria que seria la Mare de Déu.

Estic molt content perquè aviat seràs la meva muller.

5

Déu vos salve, Maria.

6

Sóc l'esclava del Senyor; faci's en mi segons la teva paraula.

Còs explicaré a Josep que espero un fill per obra de l'Esperit Sant? Déu meu, confio en Vós i en les vostres mans poso la meua vida.

7

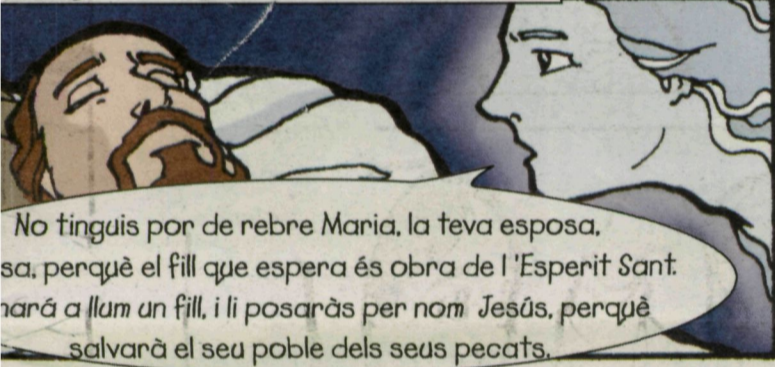

La meva cosina Isabel ja és anciana i tindrà un fill. Vull anar a ajudar-la.

Cuida't!

El viatge és de 150 kilòmetres, molt llarg. Anya't per agafar la caravana i no viatjar sola.

Un àngel es va aparèixer en somnis a Josep.

No tinguis por de rebre Maria, la teva esposa, sa, perquè el fill que espera és obra de l'Esperit Sant. Parlarà a llum un fill, i li posaràs per nom Jesús, perquè salvarà el seu poble dels seus pecats.

Josep es van casar, i poc després ...

Hem de complir amb la llei i viatjar a Betlem per empadronar-nos. El viatge és molt pesat i falta poc perquè neixi el Nen.

No et preocupis, Josep, Déu ens ajudarà.

T'estimo molt. En mi sempre trobaràs un gran amor.

És extraordinari poder tenir Déu entre nosaltres!

En arribar a casa d'Isabel.

9

Beneïda tu entre totes les dones, i beneït és el fruit del teu ventre. Quan he sentit la teva veu ha saltat d'alegria el nen que porto dins meu.

La meva ànima magnifica el Senyor; i el meu esperit s'alegra en Déu el meu Salvador; perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Per això des d'ara totes les generacions em diran benaurada.

12

Hi ha molta gent a Betlem. Sento no poder-te trobar una posada!

Però gràcies a Déu hem trobat aquesta cova. Aquí podrà néixer el meu fill.

14

Els àngels del cel ens han anunciat que el Déu Infant ha nascut.

Hem vingut a portar-li uns regals.

CONTINUARÀ

novembre: **BENAUANÇA 6**
desembre: **NADAL**

agost: **BENAUANÇES 1 i 2**
setembre: **BENAUANÇES 3 i 4**
octubre: **BENAUANÇA 5**

juny: **LA MARE DE DÉU (I-II)**
juliol: **LA BIBLIA**

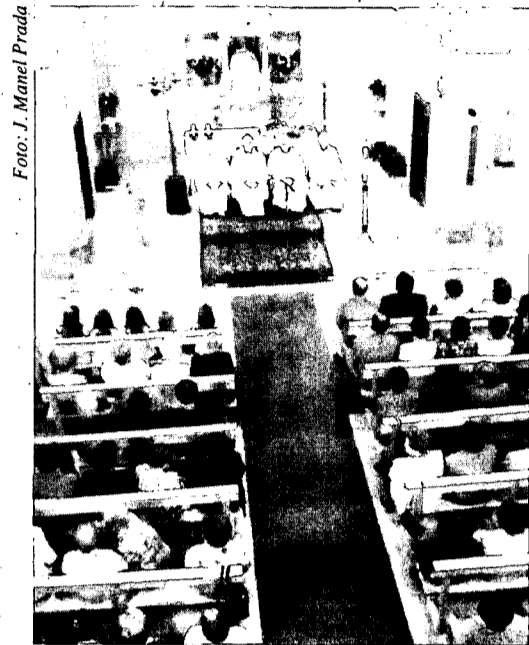
TEMARI / 04

Telèfon: 93 2042433

Lleida

L'església de Massalcoreig compleix 300 anys

El bisbe va presidir l'Eucaristia.

en la celebració religiosa. L'Eucaristia també va servir per inaugurar oficialment les obres de millora que s'han fet al temple amb motiu d'aquest aniversari: arranjament del paviment, nou teulat i nova pintura. (J.C.)

MASSALCOREIG.— L'església parroquial del poble de Massalcoreig, a l'arxiprestat del Baix Segre, dedicada a sant Bartomeu apòstol, ha celebrat amb festa grossa els seus 300 anys d'existència. L'acte central de la commemoració va ser la celebració d'una solemne Eucaristia el 23 de maig, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta. L'actual rector, Mn. Josep M. Cisteré, va convidar a concelebrar anteriors rectors de la parròquia. Hi assistiren Mn. Joan Bojdu i Mn. Josep Meda. Nombrosos fidels, fills i veïns de Massalcoreig (actualment són prop de 700 habitants), així com altres vinguts de pobles propers van participar molt entusiasmats

SOLSONA

50è aniversari de presència de les Carmelites a Tàrraga

TÀRREGA.— El proper 6 de juny farà 50 anys que quatre monges carmelites de vida contemplativa sortien dels seus monestirs de Barcelona i de Vilafranca del Penedès respectivament amb tota la il·lusió al cor per fundar a la ciutat de Tàrraga una nova comunitat de vida contemplativa, el monestir de l'Amor Diví. Avui, són una comunitat de tretze monges dedicades a l'oració, al treball i a la vida comunitària.

La proposta d'aquesta nova fundació els va arribar per iniciativa del llavors bisbe de Solsona, Vicente Enrique Tarancón, amb l'objecte de posar a recer d'una comunitat monàstica el santuari diocesà on s'acolliria la Verge de Fàtima i, alhora, el nou centre de culte que demanava l'atenció pastoral de la ciutat de Tàrraga, llavors en plena expansió.

Han estat 50 anys en què les germanes Carmelites han pregat dia a dia per l'Església universal, per l'Església particular de Solsona i per les seves parròquies, per les comunitats religioses i atenent la Mare de Déu de Fàtima al santuari de Tàrraga.

Els actes commemoratius d'aquest aniversari consistiran en una xerrada el divendres 4 de juny, a les vuit del vespre, a càrrec de la Gna. Montserrat Salvat, monja de Sant Benet de Montserrat, i que portarà per títol *La vida interior en la pastoral*. L'acte central de la celebració serà el diumenge 6 de juny, a les sis de la tarda, quan el bisbe de Solsona, Jaume Traserria, presidirà l'Eucaristia al santuari diocesà de Fàtima, conjuntament amb el provincial de les Carmelites, P. Manel Bonilla, i altres preveres diocesans i carmelites. (R.E.)

Professió solemne de la carmelita Magdalena de Jesús

El monestir del Sagrat Cor va viure la celebració amb una gran joia

LLEIDA.— El 8 de maig el Carmel de Lleida va viure una jornada de festa i de joia amb la professió solemne d'una de les tretze religioses carmelites descalces que actualment conformen la comunitat lleidatana.

El bisbe s'adreça a les religioses a través de la reixa.

La Gna. Magdalena de Jesús Fló Pascual, nascuda a Barcelona, de 36 anys d'edat, va consagrar solemnement la vida a Déu. Ho va fer davant del bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va presidir l'Eucaristia concelebrada per vint preveres, entre ells el capellà del monestir, Mn. Joaquim Lax, i el president del Capítol de la Catedral, Mn. Josep M. Quintillà.

La capella del monestir del Sagrat Cor de Jesús, ubicat als afores de Lleida, a la partida de la Caparrella, era plena de gom a gom, per familiars, amics i fidels, que van voler participar en el goig de la comunitat carmelitana.

Amb molta emoció van viure la professió de la germana Magdalena la seva mare, Magdalena Pascual, que va ser la padrina de professió, així com les seves dues germanes i el seu oncle, Josep Lluís Fló de Azcue, que va apadrinar la nova professa, acompanyats d'altres familiars vinguts expressament des de Barcelona.

La Gna. Magdalena va ingressar en

aquest monestir fa sis anys, poc després de la mort de la Gna. M. del Carme Fló de Azcue, que havia estat priora i una gran pintora que va deixar importants obres d'art religiós, com el tapís del beat Francesc Castelló o el quadre de la Divina Misericòrdia. Es dona la circumstància que la germana traspasada era la tia carnal de la Gna. Magdalena. D'aquesta manera, la incorporació al Carmel de la neboda omplia el buit deixat.

La Gna. Teresa Brugulat, que va rebre com a priora del monestir la promesa perpètua de la nova carmelita durant la celebració, ha definit la Gna. Magdalena com «una enamorada de Jesús», tot afegint: «Està molt contenta i amb ella ho està tota la comunitat.» Alhora ha manifestat la seva esperança en el futur, tot confiant en la possible incorporació al Carmel de Lleida d'una nova aspirant: «Preguem a Déu que així sigui.»

Jordi Curcó

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom: _____
 Cognoms: _____
 Adreça: _____
 Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____
 Codi Postal: _____
 Població: _____
 Província: _____
 E-mail: _____

La informació que ens facilites serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Carta del bisbe als infants de Primera Comunió

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, ha escrit a tots els nens i nenes que enguany han fet la Primera Comunió a la diòcesi de Lleida per felicitar-los molt efusivament pel fet d'haver rebut Jesús per primera vegada.

Així, les cartes enviades han estat un total de 1.057, dirigides a 512 nens i 545 nenes. En la seva carta el bisbe els convida a ser bons, alhora que els recorda que cal continuar la formació cristiana. Mons. Ciuraneta els anima a participar a la classe de Religió del col·legi i a les activitats que es fan a la parròquia i al col·legi, com pot ser

la mateixa catequesi, l'escolania o l'esplai, els grups de formació i apostolat de nens i nenes. La carta acaba amb una invitació perquè participin, amb les seves famílies, als actes de la festa del diumenge de Corpus (13 de juny).

El bisbe ha escrit també una carta personalitzada a tots els catequistes d'aquests infants. Mons. Ciuraneta els agraeix la tasca i el servei, avui bàsic per a la transmissió de la fe catòlica, i els anima a no defallir: «La vostra activitat, amb freqüència humil i amagada, però sempre exercida amb zel i generositat, és una forma eminent d'apostolat seglar.» (J.C.)

Tortosa

Professors del Col·legi Diocesà celebren els 50 anys de la institució

■ El bisbe Salinas va encoratjar la tasca eficaç i necessària dels formadors

TORTOSA.— Un nombrós grup de 200 professors i d'exprofessors del Col·legi Diocesà de Tortosa es van trobar el dissabte dia 8 de maig, presidits pel bisbe Xavier Salinas, per celebrar els cinquanta anys de la institució.

Va ser una jornada bonica. Al saló d'actes del Seminari va tenir lloc l'acte acadèmic en record i agraïment als qui han fet possible cinquanta anys de Col·legi Diocesà. El primer de prendre la paraula va ser Mn. Enrique Aymerich, que durant prop de trenta anys va ser director i titular del centre. En les seves paraules va agrair a Déu aquesta benedicció que ha estat el Col·legi Diocesà, va donar les gràcies als directors —encara viuen tots— i als professors que han fet possible aquest centre de formació, i va elogiar els bisbes que el van fundar —Manuel Moll—, el van reestructurar —Ricard Maria Carles—, el van fusionar —Lluís Martínez Sistach— i l'estan renovant —Xavier Salinas.

De la seva banda, l'actual representant del titular, Antoni Polo, va recordar el motiu i la identitat del centre educatiu que avui és el Col·legi Diocesà Sagrada Família, que integra el Col·legi Diocesà de la

Immaculada, el Col·legi Sant Lluís, el Col·legi Bisbe Moll i el Col·legi Sant Josep.

Un dels primers alumnes del Col·legi Diocesà, emocionat, va agrair la formació rebuda per tants sacerdots, formadors i professors del Col·legi Diocesà. Una presentació en *power point* de la història del col·legi va permetre veure molts rostres coneguts en els seus temps més joves i, finalment, un miniconcert a càrrec de dos alumnes i d'un exalumne va posar punt final a l'acte acadèmic.

A l'església del Seminari va tenir lloc la missa d'acció de gràcies i el funeral dels professors difunts. Van concelebrar més de vint sacerdots que han estat al llarg de la història del col·legi professors, superiors..., acompanyats per uns vint diaques que van afegir-se a l'Eucaristia, ja que celebraven la trobada anual de diaques permanents de Catalunya i de Castelló al Seminari de Tortosa.

L'església del Seminari va acollir la celebració eucarística.

El bisbe Xavier Salinas, que va presidir l'Eucaristia, va celebrar emocionat, va encoratjar la tasca silenciosa i callada però eficaç i necessària dels professors i dels formadors del Col·legi Diocesà, enfocada cap als valors i els ideals cristians que presenta la fe.

Durant el dinar va ser la *tuna* del col·legi l'encarregada de donar la nota entretinguda i alegre. Una petita ceràmica va ser el record que cada professor va tenir dels cinquanta anys de Col·legi Diocesà.

Víctor-Manuel Cardona

Els catecúmens celebren els sacraments de la iniciació cristiana

TORTOSA.— El bisbe Xavier Salinas va instaurar el catecumenat a la diòcesi de Tortosa el setembre del 2002. Volia ser la creació d'un espai d'acollida d'aquelles persones adultes no batejades que demanen conèixer la vida cristiana, respondre a les seves inquietuds religioses, conèixer l'Evangelí i la vida cristiana i ser batejades. Aquesta experiència ja ha estat viscuda per un petit grup de persones a la diòcesi. Ha estat per a elles un camí catecumenal fet de pregària, de formació, de diàleg, de celebració de la fe i d'acompanyament personalitzat. I han volgut abraçar la fe i rebre els sacraments del Baptisme, de la Confirmació i de l'Eucaristia. Han estat Godo (Alemanya) i Svetlana (Rússia), de l'Ametlla, i Mireia, d'Amposta.

Ha estat l'inici d'una nova manera de transmetre i d'abraçar la fe avui en l'Església. És un nou repte per a l'Església tortosina. Tantes són les persones que demanen de viure l'Evangelí que no han tingut ocasió de conèixer i de viure a casa en la seva infància. Altres comunitats parroquials de la diòcesi ja han demanat d'iniciar l'itinerari amb nous

Els infants van rebre el Baptisme.

catecúmens que demanen recórrer el camí de la fe cristiana. Ara Vinaròs, Tortosa, Marçà i novament Amposta ja comencen el seu itinerari per a altres persones que s'han acostat a les seves comunitats.

Hi ha el catecumenat d'adults i hi ha el catecumenat d'infants. També s'ha estrenat aquest itinerari per a nens d'aquí, o vinguts de fora, no batejats que ja de més grans inicien el seu camí cristià. Ha estat a la parròquia de l'Assumpció d'Amposta. Els infants Jordi, d'Amposta, i Andrea, Michele i Katherine, vinguts de l'Equador, van rebre el Baptisme el tercer diumenge de Pasqua.

Són nous símptomes en la vida de l'Església de creixement i de nova evangelització. (C.C.)

URGELL

Bellpuig acull els escoltes de tres bisbats

BELLPUIG.— Uns 1.200 escoltes de tot Catalunya es van aplegar el cap de setmana del 8 i 9 de maig a Bellpuig, al sud del bisbat d'Urgell, en una festa de germanor. Venien dels bisbats de Lleida, de Solsona i d'Urgell, que són els que configuren la demarcació escolta a les terres de Lleida. Va ser una gran trobada sota el títol de «Pim, Pam, Boom-04», com informa Mn. Jaume Mayoral, de l'Agrupament Escolta Ivarsenc, «una explosió de pau, de colors, de xerinxola, de jocs, de reflexió, del fet de compartir, de silenci, de treball, de descans i sobretot de convivència i de relació».

Del bisbat d'Urgell s'hi van fer presents els agrupaments d'Agramunt, d'Artesa de Segre, de Guissona, d'Ivars d'Urgell, de la Pobla de Segur i de Linyola. L'acollida va anar a càrrec de l'agrupament Ramon Folch, de Bellpuig, que celebrava els seus 25 anys de vida, amb l'organització de l'equip de Comissariat de Demarcació. Dividits en cinc subcamps, que corresponien a les diferents edats dels assistents, d'entre 6 i 19 anys, es van fer les diferents activitats lúdiques i també educatives. Va ser «una veritable festa major». Mn. Jaume explica que «de tornada a casa, ens vam endur una frase de Baden Powell en el nostre cor: "La veritable manera d'obtenir la felicitat és fer feliços els altres." Una dita que ens recorda els ensenyaments de Jesús de Natzaret». (M.C.O.)

Els infants escoltes arriben a Bellpuig.

Mallorca

El Casal Balear compleix sis anys de vida

■ Acull els familiars de malalts procedents de Menorca, d'Eivissa i de Formentera

PALMA.— Aquest mes de maig s'ha celebrat el sisè aniversari de l'obertura del Casal Balear. Amb motiu d'aquesta efemèride, la Delegació de Pastoral de la Salut va organitzar una Eucaristia presidida pel bisbe Jesús Murgui. Les mateixes instal·lacions del Casal, que donen servei a tots aquells que es veuen obligats

per motius de salut a desplaçar-se des de les illes germanes, van acollir la celebració d'acció de gràcies. Maria Esperança Florit, delegada de Pastoral de la Salut del bisbat de Mallorca, va afirmar que «hem de donar gràcies a Déu i pregar perquè ens mantengui constants en la nostra tasca».

El Casal Balear va obrir les portes el maig del 1998. Es tracta d'una casa destinada a acollir els familiars de malalts procedents de Menorca, d'Eivissa i de Formentera que, per circumstàncies de malaltia, han de deixar ca seva i desplaçar-se a un hospital.

La iniciativa va partir de l'actual delegada de Pastoral de la Salut, M. Esperança Florit, que a través del contacte directe amb els malalts dels hospitals va detectar la greu problemàtica dels qui s'han de desplaçar a Mallorca i no disposen de recursos econòmics per a l'estatge a l'illa. Així ho va comunicar al bisbe Teodor Úbeda, el qual va cedir a la delegació un antic convent de religioses tancat des de feia cinc anys. Després de més de sis mesos de reformes, el Casal Balear era ja una realitat.

El 5 de maig del 1998 el bisbe va beneir i inaugurar les instal·lacions situades al carrer Can Sales, al barri del Puig de Sant Pere. Actualment consta de 15 habitacions, 4 banys, cuina, menjador, bugaderia, sala d'estar i televisió, patis i terrasses. Des de la inauguració, el Casal ha acollit 2.366 persones per primera vegada, repartides en 998 famílies. Pel que fa al percentatge, un 62% prové de Menorca; un 29%, d'Eivissa; un 3%, de Formentera, i el 6% restant, de diferents regions d'Espanya.

La peça fonamental sobre la qual se sustenta el Casal Balear és el voluntariat.

M. Esperança Florit.

Els voluntaris, lliurement i desinteressadament, són capaços d'oferir un poc del seu temps en benefici dels necessitats, malalts i majors. Un d'ells és Juan José Alemany, que des de fa sis anys dedica gran part del seu temps al Casal Balear. La seva tasca és, fonamentalment, dur el control de la gent que s'hi allotja i mantenir en condicions l'edifici. Assegura que aquest servei és tremendament enriquidor i que s'arriben a crear llaços d'amistat entre els familiars de malalts i els voluntaris.

Malgrat tot, l'ajuda que ofereix el Casal no és només material, ja que els volun-

taris donen un suport emocional i moral en moments difícils per als familiars de malalts. Es fan seves les alegries de la recuperació dels internats als hospitals, així com les penes i les inquietuds dels familiars. Tal com ens comenta M. Esperança Florit, «hi ha persones que quan reben una bona notícia no tenen ningú amb qui compartir-la, estan tots sols. Així que vénen aquí i els voluntaris els animen i ho celebren. El mateix passa si els donen una mala notícia. Tots necessitem plorar damunt qualche spatlla.»

Aquest és un de tants serveis que ofereix la Delegació de Pastoral de la Salut. Instituïda el 1992 pel bisbe Teodor Úbeda, actualment està formada per un bon grup de voluntaris que acompanyen els malalts i donen suport als seus familiars. La delegació

ha posat tots els esforços a sensibilitzar les parròquies per tal de tenir grups parroquials de visites als malalts i als vells. De la mateixa manera, la delegació coordina el grup de 21 preveres que assisteixen els malalts dels diferents hospitals de Mallorca. Entenen la seva feina com un procés d'assumir les pròpies limitacions, cultivar les virtuts i els valors que ens humanitzen. L'acollida, el respecte, la compassió, l'afecte, el servei, l'escolta, l'amor... valors que haurien d'impregnar les estructures sanitàries.

Cristina Sánchez

MENORCA

Els professors de Religió reivindiquen un conveni laboral

CIUTADELLA.— Els professors de Religió catòlica de l'ensenyament públic en centres de Primària i de Secundària de Menorca han iniciat els tràmits per fer eleccions sindicals entre el seu col·lectiu. Actualment, aquest col·lectiu educatiu no té reconeguts els seus drets laborals i figura com a personal laboral sense conveni i sense representació sindical. A més, la majoria dels sindicats han optat per excloure aquest grup laboral entre les seves reivindicacions davant de l'Administració.

El 7 de maig passat es van reunir a Maó la majoria dels educadors de Religió catòlica dels centres públics de l'illa. La trobada va servir per iniciar contactes

amb la Plataforma de Professors de Religió Catòlica en Centres Públics de Mallorca. July Fernández Álvarez, membre d'aquesta plataforma, és coordinador dels professors de Religió de Palma a la Delegació d'Ensenyament del bisbat de Mallorca.

Aquesta plataforma va néixer a València. Mallorca s'hi ha unit ara, amb 125 professors, per reivindicar els drets laborals del col·lectiu i de la mateixa assignatura de Religió catòlica als centres públics. July Fernández assegura que l'objectiu prioritari «és aconseguir tenir unes eleccions, que és un dret laboral, per tal de confeccionar amb el Govern balear el nostre propi conveni».

Fernández aclareix que la Religió catòlica no és obligatòria, i que la reforma prevista a la Llei de Qualitat tampoc no era obligatòria. Sempre és optativa i de lliure elecció. Fernández creu que «la darrera paraula sobre l'elecció del professorat de Religió ha de recaure en els bisbes, d'acord amb la legislació vigent, firmada amb l'anterior govern socialista». Els professors de Religió són considerats econòmicament com a interins, però amb un contracte anual que s'expedeix cada 1 de setembre i finalitza el 31 d'agost. Els docents de Religió de centres públics van aixecar acta per constituir la mesa electoral i dur a terme, tan aviat com fos possible, eleccions sindicals. (G.F.M.)

GIRONA

Salvador Juanola és ordenat diaca

GIRONA.— El diumenge 2 de maig, a l'església de Sant Martí del Seminari diocesà de Girona, Salvador Juanola i Cadena va rebre l'ordenació diaconal. La celebració, que va començar a les cinc de la tarda, va ser presidida per Mons. Carles Soler, bisbe de Girona, i va comptar amb la participació de nombroses persones que van voler acompanyar Salvador Juanola en un dia tan assenyalat.

Salvador Juanola va entrar al Seminari el curs 1997-1998. Durant l'època de seminarista va servir pastoralment les parròquies del Carme de Girona, de Calella de la Costa, de Figueres, i de Vilobí i Sant Dalmai, a l'arxiprestat de Farners Montseny, on exercirà el diaconat. (M.G.)

Nomenaments a la diòcesi

GIRONA.— A la diòcesi de Girona han estat nomenats per a diferents càrrecs de servei les següents persones: Mn. Josep Ramírez i Carles, notari secretari de la Cúria Diocesana; Ernest Luz i Masergas, com a director de l'Escola de l'Esplai; Jordi Martos i Fuentes, responsable del Servei de Cases de Colònies; Jaume Pòrtulas i Feli, com a responsable de la Coordinació de Centres d'Esplai. Els nous membres del Patronat del santuari de la Mare de Déu del Mont són Xavier Vergès i Guinart, com a president; Josefina Serra i Guiulana, com a vicepresidenta; Gemma Figueras i Llovet, com a secretària, i Guillel Nabo i Pijoan, com a tresorer. (M.G.)

Trobada de Professionals del Turisme

BEGUR.— La Delegació diocesana de Pastoral del Turisme de Girona va organitzar recentment una trobada de professionals que es va celebrar a Begur. Van participar-hi hotelers, restauradors, professors d'hostaleria i de turisme, guies, agències de viatges i comerciants de la diòcesi.

La jornada va comptar amb la presència del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler. Després d'una salutació de benvinguda de l'alcalde de Begur, Carles Arnau Ferrer, va prendre la paraula Mn. Salvador Batalla per exposar *Els meus 25 anys com a delegat de Pastoral de Turisme*.

A la taula rodona es va parlar sobre temes relacionats amb la pastoral i el turisme. Va participar-hi Gaspar Espuña, president de la fundació de CETT, que va parlar sobre *El voluntariat en la Pastoral de Turisme*; Ramon Arcarons, president del Col·legi Oficial de Turisme de Catalunya, que va tractar el tema *Preguntes socials dels treballadors en el turisme*, i Ignasi de Delàs, subdirector de Turisme de Barcelona, que va reflexionar sobre *Els reptes dels cristians en el turisme*.

Després d'una pausa, la conferència sobre *Turisme i Església*, que va pronunciar Mons. Jaume Campodón, bisbe emèrit de Girona, va ser escoltada amb molt d'interès. (M.G.)

Tarraconense

Els bisbes lamenten que es relativitzin el matrimoni i la família

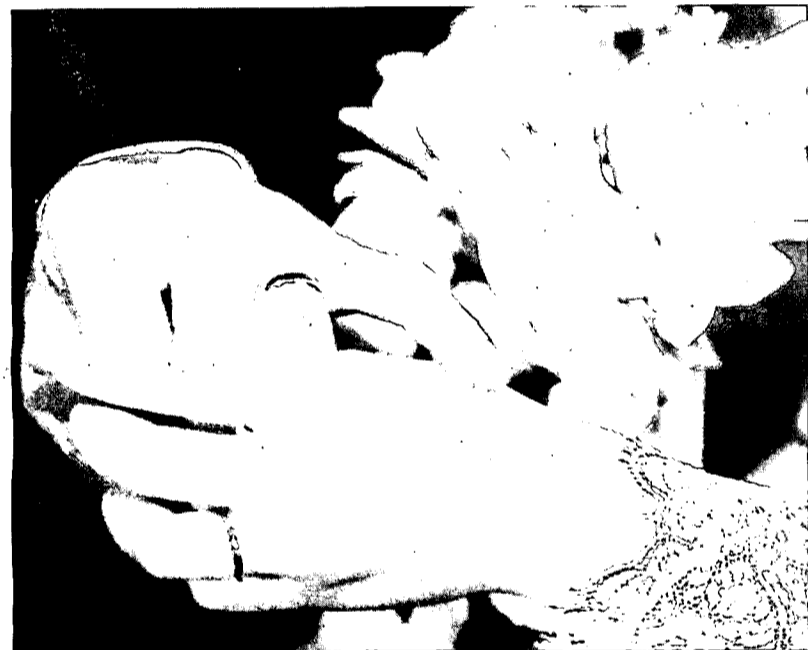

■ Comunicat de la reunió núm. 170 de la Conferència Episcopal Tarraconense

TARRAGONA.— Els dies 19 i 20 de maig va tenir lloc la reunió n. 170 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. Els bisbes, que van tractar diverses qüestions de l'actualitat social i religiosa, van lamentar la relativització que es produeix de la institució natural del matrimoni i de la família.

Durant la reunió, que va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, i que només va comptar amb les absències del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i del seu bisbe auxiliar Josep Àngel Sáiz,

16 de maig— del beat Josep Manyanet i Vives, fill de Tremp (Lleida), prevere d'Urgell i fundador dels Instituts dels Fills i de les Filles de la Sagrada Família; i també per la canonització, el mateix dia, del prevere italià Annibal M. di Francia,

Els bisbes van reiterar el valor indiscutible del matrimoni.

els bisbes van indicar: «En aquests moments vivim una ofensiva de liberalització que desborda el quadre de les llibertats cíviques —personals i socials— avui amplament reconegudes i consolidades. Concretament, resulta preocupant la relativització que s'està produint de la institució natural del matrimoni i de la família. En aquest context, volem reiterar el valor indiscutible del matrimoni, entès, essencialment, com a unió d'home i de dona, fonament de la família i espai natural de l'educació dels fills. Animem les comunitats cristianes a prioritzar la pastoral familiar i a proposar als joves tota la riquesa sacramental del matrimoni. Això no significa menystenir les persones, totes mereixedores de respecte i de comprensió, en les seves diverses situacions. El matrimoni, tanmateix, és també l'àmbit adequat de les possibles adopcions, d'acord amb els drets dels infants.

»Volem recordar, en la mateixa línia, el dret primari dels pares a escollir l'escola dels seus fills, d'acord amb les seves conviccions.»

Canonització del beat Josep Manyanet

Tan bon punt va començar la reunió, i en la pregària inicial, els bisbes van donar gràcies per la canonització—el diumenge

fundador dels Pares Rogacionistes, que tenen al seu càrrec la cura pastoral del santuari de la Mare de Déu de Loreto, lloc de la present reunió de la CET.

Els bisbes es van congratular també del 84è aniversari del Sant Pare Joan Pau II—que es va escaure el 18 de maig— i van pregar novament per l'ànima de Mons. Ramon Torrella i Cascante (ACS), arquebisbe emèrit de Tarragona i president de la CET (1983-1997), traspasat el dia 22 d'abril.

D'altra banda, els bisbes van iniciar una revisió a fons del funcionament dels secretariats i de les comissions interdiocesanes, a fi de millorar-ne la coordinació i l'efectivitat pastoral, tal com demana la resolució n. 143 del Concili Provincial Tarraconense. Van tractar, en concret, dels àmbits de la catequesi, l'ensenyament, l'economia, la joventut, la litúrgia, les missions, els mitjans de comunicació social, la pastoral obrera, la pastoral de la salut, el patrimoni cultural, les relacions amb els religiosos, els seminaris i la pastoral vocacional.

La nova cultura de l'oci

Per tractar de l'àmbit del turisme i dels santuaris—del qual és president Mons. Carles Soler, bisbe de Girona—, els bisbes van comptar amb la presència i l'aportació de Mn. Salvador Batalla, director del

Secretariat Interdiocesà de Pastoral del Turisme i Santuaris. Mn. Batalla va exposar el treball que fan en aquest àmbit les vuit delegacions diocesanes corresponents i va comentar diversos aspectes del pla triennal de Pastoral del Turisme, que subratlla que la mobilitat humana, la nova cultura de l'oci i el turisme són fets socials que estan molt presents en la nostra societat i la seva influència va en augment de forma qualitativa i quantitativa. Per tant, l'Església ha d'oferir-hi el seu servei evangelitzador i d'acompanyament.

En el diàleg subsegüent, els bisbes van assenyalar la necessitat de suscitar les millors condicions que ajudin els cristians a viure la realitat del turisme com a moment de gràcia i de salvació, tot acollint fraternalment i eclesialment els turistes que visiten el nostre país.

Els bisbes van tractar també del cateumenat, la institució eclesial que acull i forma en la fe i en la vida cristiana les persones que demanen el baptisme. Mons. Martínez Sistach va presentar les *Orienta-*

cions per a l'admissió i l'acompanyament en el cateumenat diocesà d'adults, a Tarragona, i cada bisbe va exposar com aquesta antiga i fonamental institució eclesial es va concretant i realitzant avui en cadascuna de les diòcesis catalanes.

Mons. Vives, bisbe d'Urgell i secretari de la CET, va presentar als bisbes diverses qüestions relacionades amb l'àmbit de l'ensenyament, tant el públic com el d'iniciativa social, i allò que fa referència a la classe de religió a l'escola i als professors que la imparteixen.

Mons. Salinas, bisbe de Tortosa, va informar els bisbes de les pròximes activitats organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), que ell presideix, i entre les que destaquen les 4es Jornades Interdiocesanes de Catequesi, que tindran lloc a Barcelona del 20 al 22 del pròxim mes de juliol, amb el tema *La catequesi, una responsabilitat compartida*, i la XXIV Escola d'Estiu per a catequistes, que tindrà lloc del 26 al 30 del mateix mes de juliol, a Tortosa. (C.C.)

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.

- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.

- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

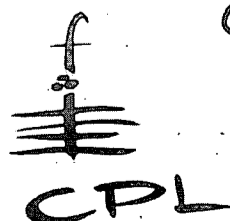
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITURGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web.: www.cpl.es / mail.: cpl@cpl.es

Missions

VIC

L'africà i el temps

El concepte del temps és un element clau per interpretar les religions, la filosofia i la manera de ser dels africans. En principi, l'home africà comú és religiós en bloc. La religió ho explica tot, entra en tot,

ho influencia tot i és en tot. Encara que en el moment actual les coses no són el que eren, tot europeu que s'immergeix a l'Àfrica profunda topa amb aquesta realitat.

El Dr. John Mbiti, ugandès i especialista en qüestions africanes, diu que la religió per a l'africà tradicional és un fenomen ontològic. Pertany a l'ordre de l'ésser i de l'existir. Ja es veu que el Dr. Mbiti s'adapta al nostre llenguatge. I nosaltres tenim el cap grec. Som cartesians. Ens movem amb grans conceptes. Intentarem dir el mateix de manera africana. És a dir, amb una paràbola.

Hi havia una vegada una noia tan bonica, tan bonica, que quan passava pel bosc els ocells callaven i les flors s'aturaven. Cada matí feia el mateix camí fins a arribar a la font viva de l'aigua on s'emmirallava llarga estona. Cap jove de la tribu la gosava demanar. Tanta bellesa els infonia massa respecte. Un dia va venir un guerrer desconegut que es va atrevir a demanar-la com a esposa i s'hi va casar. «Para atenció», li deien les dones grans. «Deixa de presumir, ara ets casada i tens obligacions. Els nostres déus sempre ens han dit que el primer és tenir bona cura de la casa i del marit.»

Ella, però, continuava presumint pel

bosc. Li agradava veure com els ocells callaven i les fulles s'aturaven. Un dia, mentre s'admirava, el geni de l'aigua es va emparar i li va enviar la mort. El marit, que l'estimava molt, va suplicar al geni de l'aigua que li tornés la vida de l'esposa. Veient la seva pena, el geni se'n va compadir: «Vés», li va dir, «dóna a la teva esposa una gota de la teva sang i reviurà». Així ho va fer i va reviurè.

Una altra vegada les dones sàvies la van exhortar a ser assenyada. Al principi ho va intentar, però molt aviat va recaure en la vanitat i va tornar a la seva, a fer-se admirar. Quina delícia veure com, quan ella passava, els ocells callaven i les fulles s'aturaven! No gosava arribar fins al mirall de la font. Fins que ja no va poder ser capaç de resistir més la temptació i, novament, va baixar la cara fins a l'aigua. Aquesta vegada el geni no sols li va prendre la vida, sinó que la va convertir en un eixam de mosquits.

Per això, diu la paràbola, ara tots els mosquits de la terra corren tot cercant una

L'africà no està sotmès al temps.

gota de sang per retornar a l'antiga bellesa que enyoren. Ningú, però; no els dona la gota de sang amb amor. I de què pot servir una gota de sang sense amor? Recordeu, doncs, tots els qui m'escolteu. Si falla el cor, falla tota la persona.

La característica de l'africà tradicional és una mirada intuïtiva, immediatament religiosa, que surt del cor. «El rei de l'home és el seu cor», diu un proverbi ruandès. «Si falla el cor, falla la persona», com sentència la paràbola. Una enorme conseqüència d'aquesta manera de ser és el concepte de temps. El temps està al servei del cor. Val el que s'estima. S'estima el que permet viure bé. Aquí i ara. L'africà és

molt concret. No té calendaris numèrics. No té sistemes de numeració. L'africà fa el temps, no hi està sotmès. A nosaltres el temps ens esclavitzava.

Viure

L'africà no perd mai el temps. Viu. Mai no fa tard. Per què cal el rellotge? En el fons, diu el Dr. Mbiti, servint-se del suahili, per als africans només hi ha dos grans blocs de temps: el *zammi* i el *sasa*. El *zammi* és el passat. És la tomba del temps. La dimensió inabastable. És l'oceà dels records, allò que van viure els avantpassats. El *sasa* és el present. És el període actual. Allò proper i immediat. És tot allò que pot mesurar la meua experiència personal.

Per als africans tradicionals el nostre futur és allò que no es pot pensar. No existeix. Un judici final (judaisme, cristianisme i islam) no és concebible. Una fi del món no és imaginable. Una esperança messiànica no té sentit. És l'ara el que compta. Un progrés de futur o final seria un engany. Exis-

teixes mentre se't recordi, mentre se't doni menjar i beure. Per tant, tenir fills és cabdal. Tenir diverses dones és útil. L'africà tradicional sol dir que és ell i els avantpassats. Els mites dels avantpassats ho expliquen tot.

Ja es veu que tot això es va diluint. Avui veiem africans a cada cantonada. I no podem pas pensar que tots siguin així. Però vénen d'unes arrels com les que acabem de veure. Ens ha de fer pensar. Mai no serem iguals. Sempre ens posaran qüestions. I sempre tindrem nous aspectes per estimar-los i per admirar-los.

Delegació de Missions de Vic

Joaquim Vallmajó

Ja fa deu anys! Era el 26 d'abril del 1994 quan el P. Joaquim Vallmajó, missioner català, va ser arrestat pels militars i assassinat al cap de poc, juntament amb altres sacerdots ruandesos. Els fets van passar al nord de Ruanda, país on el P. Vallmajó va viure 30 anys.

A Ruanda, quan les coses van començar a anar malament (la guerra, els refugiats i els desplaçats van aparèixer de tots costats), en Joaquim, en Quim per a nosaltres, s'ho va jugar tot, no va dubtar d'anar fins al final: hi va donar la vida. Ell era un home que estimava. Nascut a Navata (Alt Empordà), tocat per la tramuntana, com deia sovint ell mateix, es dona plenament als pobres entre els pobres, en aquella Ruanda de la bogeria de la guerra dels anys 1990-1994. Ell els va passar amb els refugiats i desplaçats, tot lluitant pel pa de cada dia de milers i milers, i per la justícia i la dignitat de cada persona. La seva figura és ben present avui, després de deu anys, entre els Pares Blancs. Ell ho era, al bisbat de Vic, per la convivència a Ruanda amb el grup de missioners amics de veritat que el van acollir a la seva arribada. I ben present, evidentment, al bisbat de Girona, d'on era fill i que l'havia format en el seu Seminari. Arreu hi ha admiradors de la seva gesta, amb la certesa que el seu testimoni donarà fruit.

El nostre món continua amb problemes, injustícies, refugiats i desplaçats a l'Àfrica i a tants indrets. Que en Joaquim Vallmajó, màrtir, i tants d'altres, preguin per nosaltres!

Joaquim Vallmajó.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €**
Àsia i Oceania: 243,82 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

10^è ràdio estel

Aniversari
1994 - 2004

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

La cultura del silenci

■ **Artistes Sords Units, una associació capdavantera en la lluita contra les barreres de comunicació**

Els ulls substitueixen l'oida i les mans les cordes vocals. Són sords i lluiten pel reconeixement de la seva pròpia cultura i la seva pròpia llengua, la llengua de signes. I ho fan des de fa uns 30 anys a través de l'ensenyament i de la creació artística mitjançant el cinema i el teatre.

Quina imatge us ve al cap quan penseu en algú que és sord? Segurament, l'associeu al llenguatge de signes i a la imatge d'una televisió pública que retransmet alguna cosa amb l'ajuda d'un intèrpret. Fet que passa poques vegades. Bé és cert que hi ha molta programació televisiva amb l'opció dels subtítols, però queda molt camí a fer. A Catalunya hi ha 6.000 persones amb sordesa profunda i un total de 150.000 que pateixen algun trastorn auditiu; no obstant això, només 20.000 coneixen la llengua de signes.

Concretament, Carlos García Ruiz, president d'Artistes Sords Units (ASU), es refereix a la manca de gent que coneix la llengua de signes dins de les administracions públiques o en l'àmbit sanitari: «El més important en aquests moments és que més persones que hi senten coneguin la llengua de signes. A Amèrica

«Fins que la llengua dels sords no estigui reconeguda, aquests no se sentiran integrats completament en la societat»

la situació és diferent perquè gairebé el 50% de la societat la coneix, ja que al col·legi la tenen com a assignatura obligatòria. Aquí qui la vol aprendre s'ha de pagar un curs.» Fet que només fa una minoria i que aconsegueixen a ser professionals de la branca de l'Educació Especial.

ASU, en aquesta etapa, es dedica bàsicament a l'ensenyament de la llengua de signes, i imparteix classe a 100 alumnes per any, aproximadament. I cal especificar en aquesta etapa, perquè aquesta associació treballa des del 1974, i ha passat per diferents espais físics i fet diferents activitats.

Apassionats pel cinema

Van sorgir per una passió comuna: el cinema. Els fundadors d'ASU pertanyien a una associació més nombrosa de perso-

Participants en l'obra de teatre amb llenguatge de signes organitzada per ASU.

nes sordes i el 1974 van decidir desvincular-se'n per tenir més independència i comoditat a l'hora de crear el seu material cinematogràfic. I és que des dels setanta fins als noranta la producció de vídeos va ser ingent. Han fet pel·lícules amb, sobre i per a persones sordes.

El principal objectiu era la producció i realització de films en Súper 8 que tinguessin per tema el món del silenci, els seus aspectes històrics, biografies de sords i també de gent que hi sent relacionats amb ell, etc. La primera de les pel·lícules que es van filmar va ser *Edad de piedra*, que explica les vicissituds imaginàries d'un sord a la prehistòria; després va ser *Hellen Keller*, un apunt biogràfic de la infància de la cèlebre sordcega nord-americana i un llarg etcètera. Ara afirmen que han disminuït el ritme perquè tenen fàcil l'accés a films a través d'Internet.

Van començar així per després incor-

porar un taller de fabricació, reparació i venda d'aparells adaptats electrònics. D'aquesta, aportaven el seu granet de sorra a la lluita contra les barreres de comunicació mitjançant la promoció de l'ús de l'aparell de morse pels sords, precursor del fax i el mòbil-fax d'avui, com del Telescrit i l'Amper d'ahir.

Avui dia la seva activitat se centra en l'ensenyament—l'elaboració de materials, amb personatges que fan servir el

vídeo, en els quals ha merescut diferents premis, com el prestigiós Corb.

Reconeixement de la seva llengua i de la seva cultura

Els costums d'una persona sorda són diferents dels d'una persona que hi sent. No és una diferència acusada, sinó de matisos, però és una diferència i això ha de ser valorat i defensat. Per exemple, són molt més visuals; per a ells la llum substitueix el so. Les variacions de llum estan carregades de significat en el dia a dia d'una persona sorda. El timbre de la porta té el seu equivalent en el papelleig d'una bombeta. Però aquestes petites diferències no s'han integrat ni assimilat en la nostra societat.

Actualment aquesta associació continua oferint l'ús de les seves dependències a DIFUSORD (difon informació a Internet pel que fa la cultura dels sords), a ILLESCAT (un centre de recursos d'investigació de la llengua de signes catalana) i a altres entitats i grups que hi recorren i, amb els mateixos objectius que van portar a fundar-la, i sota el lema «Sensibilitat i eliminació de les barreres de comunicació», continua la seva lluita per potenciar la millora social i cultural del col·lectiu sord mitjançant l'ús normalitzat del llenguatge de signes. «Pel que fa al reconeixement social s'ha avançat en els últims anys, ja que s'accepta, per exemple, la figura de l'intèrpret de llengua de signes i s'ha inclòs en l'àmbit educatiu; però crec que encara hi ha moltes llacunes», confessà el president d'ASU. Afirmen que mentre la seva llengua no estigui reconeguda no se sentiran integrats completament en la societat.

Consuelo Chaves Mejuto

**ASU
CERCLE D'ARTISTES
SORDS UNITS
C/ MARQUÈS DE
SENTMENAT, 37, 8è
08014 BARCELONA
TEL. 934 302 599**

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa, punt de trobada

Gran porta d'entrada als àmbits associatius

Informació, coneixements, reflexió...

Persones i entitats

Per a més informació

0126 atenció ciutadana

www.voluntariat.org

«Tren de la vida» en memòria de les víctimes de l'11-M

■ La iniciativa va ser organitzada per la Plataforma per al Diàleg Interreligiós

MADRID.— La Plataforma per al Diàleg Interreligiós de Madrid va convocar persones que pertanyien a diferents confessions religioses i a diferents organitzacions per participar, el 9 de maig passat, en l'anomenat «tren de la vida»: Una iniciativa que va tenir com a objectiu recordar les 192 víctimes dels atemptats de l'11 de març passat a Madrid.

Sota la pancarta «Religions per la pau», es va voler fomentar la unitat davant de la barbàrie.

Van ser un miler de persones de diferents religions les que es van unir per mostrar la seva solidaritat amb les famílies, alhora que van reiterar que la religió no és excusa per cometre cap acte terrorista. Tot va començar amb la sortida de tres trens de l'estació d'Atocha, de Madrid, amb un únic destí: Alcalá de Henares. Un cop allà, es van concentrar a la universitat per recordar totes les persones que van patir l'atemptat terrorista.

El recorregut va ser l'invers al que l'11 de març feien els trens en els quals va passar l'atemptat, i aquest va pretendre convertir-se en el «tren de la vida», un canvi de rumb. Va transcórrer en silenci i anava acompanyat d'una gran pancarta que reflectia en lletres grans el lema: «Religions per la pau.» Durant el trajecte es va fer una aturada a l'església ortodoxa adventista com a símbol d'unió.

A Alcalá de Henares, un gran nombre de persones es va unir a la manifestació, per la qual cosa va ser necessari canviar de lloc, i va ser el pati de Sant Tomàs de Villanueva l'espai escollit per desenvolupar l'esdeveniment, al qual van assistir Dolores Cabañas, vicerectora d'Extensió Cultural i Universitària de la Universitat d'Alcalá de Henares, i Bartolomé González, alcalde de la ciutat.

Una societat basada en la pau

Luis García Moreno, representant del Centre Unesco de Madrid, va ser l'encar-

regat de llegir un escrit del secretari general de la Comissió Espanyola de la Unesco, el qual es trobava al Fòrum 2004 de Barcelona. Dolores Cabañas va expressar el desig de tota la comunitat de donar suport a «actes d'aquest tipus amb la finalitat de preconitzar una societat basada en la pau». Per la seva banda, l'alcalde va assegurar que aquesta «celebració diferent» ha de fer «reflexionar la comunitat per no perdre mai l'esperança de la consecució d'aquesta pau».

Margarita Pintos, teòloga, i Francisca Saquillo, presidenta del Moviment per la Pau, el Desarmament i la Llibertat (MPDL), van llegir un comunicat en el qual van fer una crida per desvincular els actes terroristes de qualsevol religió; i van animar a treballar plegats per la pau tot rebutjant la violència.

A la manifestació per la pau van participar representants de diferents religions: cristians, jueus, budistes, hindús i islàmics, i un cor de romanesos adventistes van ser els qui van posar la nota musical de la pau. A més, es van llegir alguns textos religiosos i espirituals en els quals van participar tots els assistents, que es van col·locar un llaç blanc durant el concert de la coral. Van ser moltes les entitats que van treballar per fer realitat aquesta trobada. Entre altres, la Unesco, Justícia i Pau, la Universitat d'Alcalá, Càritas, l'Església ortodoxa, el Consell Evangèlic i la comunitat hindú.

Conchi García

Per Mn. PEIO SÁNCHEZ

Cinema amb ulls de fe

«Zamán, el hombre de los juncos»

Títol original: *Zammam, l'homme des roseaux.*

Director: Amer Alwan. Any: 2003. Producció: França-Iraq.

La fe suposa mirar els esdeveniments de la història amb els ulls de Déu. Avui, malauradament per a la seva gent, l'Iraq es troba en l'epicentre dels conflictes mundials. I el primer llargmetratge de l'iraquí Amer Alwan ens permet mirar la veritat de la història des de la mida del cor dels homes que hi viuen i pateixen. No dubtem que aquesta mirada mostra una mica la mirada misteriosa de Déu. Més enllà dels infor-

Imatge del film.

matius que ens impacten amb les imatges d'una guerra oberta, *Zamán, el hombre de los juncos* ens permetrà valorar el conflicte des del costat de l'home, des de la riba del riu Keffil que ens mostra un poble i la seva història.

Zamán —interpretat per Sami Kafan, probablement l'actor iraquí més prestigiós— és l'home dels joncs fet amb la dignitat de la terra i del treball. En la pobresa, la seva dona Najma (Shadha Salim), és el tresor de la seva vida. En caure malalta, segurament com a conseqüència de la contaminació de la guerra, Zamán decideix fer un llarg viatge per aconseguir la medicina que pot guarir el seu mal.

La pel·lícula és, doncs, una estranya *road movie* que comença entre els canals i joncs de les maresmes i que ens portarà fins al mateix Bagdad. El viatge ens permetrà conèixer la situació de l'Iraq justament abans del començament de la guerra actual, perquè està rodada entre desembre del 2002 i gener del 2003. Com si fóssim la petita bossa que serveix d'equipatge sobri del protagonista, també nosaltres acompanyarem el seu itinerari parsimoniós i contemplatiu alhora que apressat per la necessitat.

El muntatge en ocasions es ressent de certa incoherència, però mai no sabrem si la responsabilitat es deu al director o a les cinc cintes de vídeo digital que el govern de Saddam va confiscar després de fer la filmació. Malgrat tot, però, la història de Zamán sobreviu a la censura.

Per veure-la, se'ns exigeix assumir el corrent lent del riu i acceptar que el temps en ensenya a mirar allò que veritablement importa. Per això, qui enyori el muntatge ràpid del cinema d'acció val més que s'animi a convertir

la seva pressa. Si ho fa, participarà en un viatge que és un cant a la resistència i a la força transcendent de l'esperança.

Tota la pel·lícula és una descripció admirada del valor d'un poble que roman ferm en unes condicions de dificultat extrema. Zamán és un representant col·lectiu de la paciència i del patiment del seu poble. Home del riu, sap mirar l'aigua, incansablement filmada, els reflexos que passen per la seva pròpia consciència el porten a mirar més enllà.

Les crítiques al poder polític van acompanyades també de la denúncia de la corrupció de les diferents esferes, inclosa la religiosa. Enmig de les dificultats, però, s'eleva la solidaritat dels pobres. Els personatges de la jove de l'Hospital Catòlic i de la veïna ens mostren com al capdavant al món no el mou el poder, sinó la dinàmica de la compassió i l'amistat. Les escenes que mostren aquesta cadena invisible de suport mutu són una expressió potent de l'esperança i exemple del cinema que sap mostrar el millor de l'home.

Zamán, el seu fill adoptat, i la palmera no poden sinó recordar-nos el paral·lelisme amb una altra història d'esquinc: *Sacrificio (Ofret, 1986)*, de Tarkovski. No és estrany que dues històries de resistència ens presentin, en la metàfora de l'arbre que roman, la crida a arrelar fermament el nostre cor en l'amor concret i mirar cap amunt, com cada matí el protagonista es renta les mans i aixeca els ulls. Allà i aquí, Déu continua la història dels pobres i escolta el clam del seu poble.

Que hagi rebut el premi Signis (Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació) del darrer Festival de Sant Sebastià, més que indicar-nos el bon criteri del guardó, ens mostra fins a quin punt el bon cinema és imprescindible per conèixer la història que ens toca viure i l'absurditat radical de la guerra que destrueix les persones i els pobles. Així doncs, som davant d'una pel·lícula limitada però alhora necessària per veure des de la perspectiva de l'home la violència que ens envolta i l'esperança que ens sosté.

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articuloreligioso.com
www.articulosreligiosos.com

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

cultura

Llibre sobre l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat de Castellidans

■ L'autor és Jordi Curcó, corresponsal a Lleida de «Catalunya Cristiana»

CASTELLDANS.— L'església de l'Assumpció de la Mare de Déu de Castellidans va acollir recentment la presentació del volum titulat *Crònica històrica de l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat de Castellidans*

(1954-2004). L'autor del llibre és el corresponsal de Catalunya Cristiana a la diòcesi de Lleida, el periodista i historiador Jordi Curcó, amb arrels familiars paternes en aquest poble de la comarca de les Garrigues.

La presentació va anar a càrrec del director de l'Acadèmia Mariana de Lleida, Mn. Salvador Gené, atès que el llibre presenta l'obra de Jordi Curcó, guanyadora del premi de Prosa del certamen marià del 2003. L'esmentada institució va dedicar el certamen marià de l'any passat a honorar la Mare de Déu de Montserrat de Castellidans, amb motiu del 50è aniversari de la construcció de l'ermita.

És per aquest motiu que el volum, editat per la Diputació de Lleida, inclou alhora el text complet del discurs del mantenidor del certamen, el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, així com les deu poesies premiades en aquests 136 jocs florals en honor de Santa Maria.

El director de l'Acadèmia va felicitar el poble pel llibre que acabava de sortir al carrer: «És un magnífic treball de Jordi Curcó, amb una acurada edició i que ara ens permet celebrar, amb aquest acte, un segon certamen marià en honor de la vostra Moreneta.» Mn. Salvador Gené va convidar tothom a tenir a casa seva el llibre de l'ermita.

L'autor, a la dreta, durant la seva intervenció.

Tot seguit, va prendre la paraula l'autor de l'obra, el qual va manifestar la seva satisfacció davant de l'edició del seu guardonat treball. «He intentat solament —va explicar Jordi Curcó— oferir una crònica històrica d'aquest santuari montserratí al bell mig de les Garrigues, construït per tot un poble ara fa cinquanta anys, per perpetuar la celebració de l'Any Marià del 1954. Calia fer-ne memòria i apropar-la a tothom

perquè els grans recordin, els més joves coneguin i les futures generacions en puguin prendre nota.»

Jordi Curcó va adobar la seva intervenció amb records dels anys d'infantesa viscuts al poble i també dels seus records de l'ermita i els aplecs i festes, que van fer emocionar més d'un dels presents i que van rebre l'aplaudiment de tothom.

Francesc Piñol, diputat provincial i alcalde de la Poblada de Cérvoles, que va representar la Diputació de Lleida en l'acte de presentació del llibre, va dir que la Diputació veia molt important col·laborar en l'edició d'aquest tipus de treballs «perquè són una eina molt valuosa en la recuperació de la història i la identitat dels nostres pobles i de la comarca de les Garrigues».

L'alcalde de Castellidans, Antoni Gómez, va felicitar l'autor del llibre per «la

implicació i la difusió que fa de tots els esdeveniments culturals, i més ara que en deixa memòria escrita, fent la crònica històrica de la nostra ermita i de la nostra estimació vers la Moreneta».

Carta de l'abat de Montserrat

La presentació va finalitzar amb la lectura d'una carta personal del P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, a càrrec del rector de Castellidans, Mn. Joan Bisart. L'abat, que es va disculpar per no poder assistir-hi, manifestava la seva adhesió a l'acte i va felicitar en la seva carta l'autor i tot el poble de Castellidans pel llibre que es presentava i pels actes jubilaris del 50è aniversari de l'ermita. «Des de Montserrat sentim ben viva la vinculació de Castellidans i, per extensió, de les terres de Lleida al nostre monestir a través de la devoció a la Mare de Déu», deia el P. Soler.

L'acte es va acabar amb la lectura d'unes quantes poesies premiades en el certamen marià, que van fer els mateixos poetes guardonats. Entre ells, cal esmentar Rodrigo Larios de Lleida, que va ser guardonat amb la Flor Natural per la seva poesia *Montserrat, far que il·lumina*; Teresa Rebull, filla de Castellidans i resident a les Borges Blanques, que va recitar el seu poema *Pedres d'amor*, guardonat amb el premi de l'Ajuntament de Castellidans, i la lleidatana M. Del Carme Mor, que va llegir la seva poesia guardonada i titulada *A la rosa del mes d'abril...*

També es va anunciar que tot el que es recapti de la venda del llibre, anirà íntegrament a les despeses de les obres de restauració efectuades a l'ermita de Montserrat amb motiu de la celebració del seu 50è aniversari. (C.C.)

Camp de servei amb els necessitats des del compromís cristià

BARCELONA.— Del 2 al 12 de juliol tindrà lloc a la residència Maria Reina (c/ Sant Pere Claver, 17 - Barcelona) un camp de servei, organitzat per les Filles de la Caritat i la Congregació de la Missió de Barcelona. Va adreçat a aquells joves més grans de 18 anys que vulguin oferir un servei assistencial als pobres i necessitats de la societat, des del compromís cristià, tot compartint amb altres joves moments

de reflexió (a través de tallers), pregària i festa. Els col·lectius que seran objecte d'atenció són els infants i gent gran amb greus mancances afectives i socials i els drogoaddictes. Segons els responsables, cal portar, a més dels estris personals, «la Bíblia, una guitarra o un altre instrument i... ganes de servir i de compartir les vostres inquietuds!». Més informació: Isabel Bugés, tel. 936 530 102 i Javier Serra, tel. 963 746 542. (C.C.)

La bona notícia...

El carisma de sant Francesc a Tailàndia

Mentre el fonamentalisme islàmic provoca problemes i tensions a Tailàndia i obliga la comunitat cristiana a la màxima prudència, els missioners franciscans donen testimoni de l'Evangeli amb noves iniciatives. Presents a Tailàndia, treballen en dues àrees: la d'interrelació, diàleg i cooperació amb els budistes, oferint-los la seva espiritualitat, i la de caire social, en la qual atenen malalts de la sida i lluiten contra l'explotació sexual i la criminalitat.

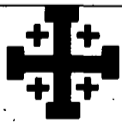
Així, la parròquia de Pracuaphimkhan, a Tailàndia meridional, permet als franciscans difondre el carisma de sant Francesc d'Assís, cosa que fa que molts joves del país se sentin atrets pel model de vida del «pobrissó d'Assís» i desitgin ingressar a l'orde franciscà per seguir les petjades del seu sant fundador. D'altra banda, els budistes, que constitueixen la majoria de la població tailandesa, constitueixen un col·lectiu religiós de gran riquesa espiritual, fins ara poc conegut a Occident.

Pel que fa a l'àrea social, els franciscans dirigeixen un centre assistencial a Lamsai, al nord de la capital de Bangkok, on tenen cura de malalts terminals i de la sida, exclosos de la societat, abandonats de tothom, que moren pels carrers. De fet, els framenors són presents a Tailàndia des del segle XVI, però ara duen a terme noves experiències solidàries.

Francesc Gamissans

TERRA

Pelegrinatge

Any 2004

SANTA

per la pau

✓ DE L'1 AL 8 DE JULIOL 2004

VIATGE DE SOLIDARITAT A TERRA SANTA

✓ Del 21 al 28 d'agost - Romania

✓ Del 6 al 13 de setembre - Polònia

✓ Del 5 al 14 d'octubre - Jordània / Síria

✓ Del 22 al 29 d'octubre - Egipte / Sinaí (Ruta de l'Èxode)

Informació i inscripció:

Delegació de Terra Santa — c/ Santaló, 80 — 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 / 932 092 090 / Fax: 932 022 757

Ja és a les llibreries de tot Espanya el nou llibre de memòries del papa Joan Pau II *Aixequiu-vos, anem!* (Ed. Rosa dels Vents). Un llibre de records i reflexions en el qual al llarg de les seves gairebé 200 pàgines el Papa repassa de forma senzilla i

entranyable la seva experiència episcopal al capdavant de la diòcesi de Cracòvia. La nova obra autobiogràfica de Joan Pau II constitueix ja avui per als vaticanistes una obra clau per entendre el pontificat del conegut com el Papa dels records. El

llançament mundial d'*Aixequiu-vos, anem!*, que comptarà en la seva primera edició amb 10.000 exemplars en llengua catalana, va tenir lloc el 18 de maig passat a Roma, tot coincidint amb la celebració del 84è aniversari del Pontífex romà.

Joan Pau II regala a l'Església un nou llibre de memòries

■ «Aixequiu-vos, anem!» recull la seva experiència episcopal a Cracòvia

Aquest apòstol incansable de la nova evangelització que és Joan Pau II no deixa de sorprendre'ns dia rere dia per la seva capacitat desmesurada de servei a l'Església. La seva darrera missió apostòlica ens arriba en forma de llibre de memòries sota el títol *Aixequiu-vos, anem!* Les paraules que Jesús va adreçar als apòstols a l'hort de Getsemani (Mc 14,42), convidant-los a despertar-se i a no tenir por, constitueixen un punt de partida eloqüent per entendre aquest nou regal que Joan Pau II fa a l'Església. «Ofereixo aquest escrit —afirma el Pontífex en la introduc-

ció de l'obra— com a mostra d'amor als meus germans en l'episcopat i a tot el Poble de Déu.»

Vivències episcopals

A diferència d'altres obres del Papa, aquesta es fa especialment propera, amb un to de vegades fins i tot anecdòtic, i repassa de forma senzilla i accessible a tots els públics el tram de la seva vida que va transcórrer entre el 1958 i el 1978. Amb la mirada serena i pacificadora que li atorguen els anys viscuts en gràcia de Déu, Joan Pau II rememora amb frescor i vitalitat aquestes vivències que com a bisbe tant el van marcar. Parlarà, doncs, sense falta, de les seves tasques pastorals, dels joves, les famílies i els universitaris, de les relacions amb els seus superiors, de les seves inquietuds polítiques, ideològiques i fins i tot literàries, de la seva participació en el concili... També abordarà els durs enfrontaments

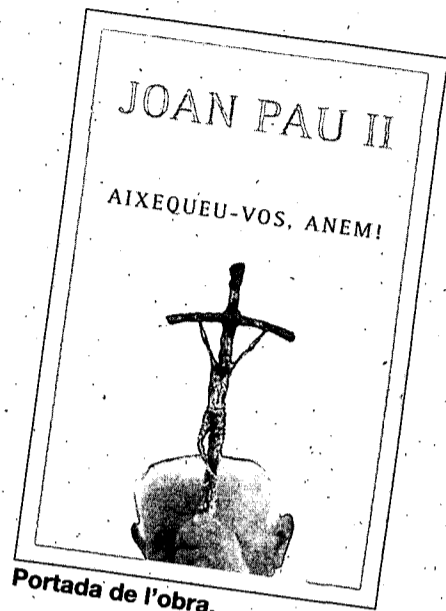
amb els poders comunistes. I en parlarà agraït, sense rancúnies, amb molta pau, com si fossin peces de l'engranatge d'una història posada des de ben petit en mans de Déu.

Alguns dels episodis que apareixen en aquesta nova aventura literària del Papa Wojtyła no havien estat explicats abans. L'obra ens endinsa en el cor del qui va ser bisbe de Cracòvia. Un cor que, d'altra banda, continua batejant avui com a bisbe de l'Església universal. L'amalgama de records i reflexions que s'hi recullen portaran més d'un cop a la memòria la imatge d'un avi assegut al costat de la llar de foc que explica als seus els moments més singulars de la seva història. «He posat per escrit aquests pensaments —també confessa el Pontífex a la introducció— amb el desig de fer participis altra gent del testimoni de l'amor de Crist que, a través dels segles sempre crida nous successors dels apòstols per vessar la seva gràcia al cor d'altres germans, tot i que sigui mitjançant gerres de fang.»

500.000 exemplars en castellà

La presentació oficial d'*Aixequiu-vos, anem!* va tenir lloc a Roma el 18 de maig passat, tot coincidint amb la celebració del 84è aniversari de Joan Pau II. I és que el Papa, tan detallista com sempre, no ha volgut perdre l'ocasió de regalar a l'Església, i especialment als seus germans en l'episcopat, aquest bagul de records tan significatius. La publicació és simultània a Itàlia, Alemanya, França, Espanya, Polònia i Llatinoamèrica, mentre que l'edició en anglès, i en altres llengües com el català, haurà d'esperar encara algunes setmanes. Només en castellà, se n'han editat 500.000 exemplars. Els beneficis de la venda del llibre es destinaran a les obres benèfiques del Papa.

Aixequiu-vos, anem! és el quart llibre escrit per Karol Wojtyła com a Pontífex romà. El 1994 va iniciar el seu camí literari

Portada de l'obra.

amb *Travessant el llindar de l'esperança*, obra en format d'entrevista firmada juntament amb el periodista Vittorio Messori que va vendre vint milions d'exemplars. El 1996 va publicar *Don y misterio*, i finalment, fa només un any, va publicar *Tríptico romano*, el seu primer llibre de poemes on aborda temes diversos entorn de la natura, la vida i la mort.

Samuel Gutiérrez

El nou llibre recull les seves experiències com a bisbe de Cracòvia.

ció de l'obra— com a mostra d'amor als meus germans en l'episcopat i a tot el Poble de Déu.»

Com a resposta a la petició que li han fet arribar en diferents ocasions, Karol Wojtyła ha accedit finalment a recollir en un llibre l'experiència dels seus vint anys de ministeri episcopal a Cracòvia, primer com a bisbe auxiliar i després com a arquebisbe. En aquest sentit, *Aixequiu-vos, anem!* es pot considerar la continuació de l'obra *Don y misterio*, sobre l'origen i desenvolupament del seu sacerdocí. Ningú no dubta, a més, que el pontificat actual enfonsa en gran mesura les seves arrels en les experiències viscudes durant els anys del seu magisteri episcopal a Polònia.

Joan Pau II aprofita aquesta nova entrega de les seves memòries per llançar als seus germans en l'episcopat una invitació urgent a respondre confiats a la crida de Jesús: «Aixequiu-vos, anem!» Amb la seva pròpia experiència mira d'ensenyar com exercir avui el ministeri episcopal

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Controlem els nervis

En una cuina professional, sigui d'un restaurant, hotel o similar, no hi ha res pitjor que un servei de cuina encallat, ja que llavors, el nerviosisme inevitable moltes vegades fa acte de presència per part de quasi tothom: cuiner, cambriers, etc.

De tota manera, si la feina ens aclapara a causa del gran nombre de clients, val més que treballem primer amb el cap i després amb les mans, perquè si no, ens posarem nerviosos, la feina sortirà malament i el patidor sempre serà el mateix, el client. Aquest haurà de suportar esperes innecessàries de plat a plat, i aquesta és la pitjor cosa que ens pot passar. Per tant, controlem els nervis i la feina sortirà molt millor.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Quarta edició del Concert del kilo, organitzat pel SSIM

BARCELONA.— El proper 10 de juny el Servei Solidari i Missioner (SSIM) organitzarà la quarta edició del Concert del kilo, en el qual actuarà l'organista Raúl Prieto. Com sempre, va destinat a captar recursos materials per al servei de lliurament d'aliments a immigrants que l'organització ofereix des dels seus inicis.

Els Concerts del kilo es fan a l'església de Pompeia (av. Diagonal, 452 - Barcelona), un edifici catalogat com a patrimoni històric de la humanitat i que compta amb l'orgue d'església més gran de la ciutat. L'entrada al concert és gratuïta i l'únic que es pretén a canvi és que cada assistent lliuri aliments envasats: un kilo d'arròs o de pasta, un litre de llet o d'oli...

Els aliments seran lliurats per abastir el rebost del SSIM, una organització no governamental nascuda dels Parets Caputxins de Catalunya i Balears i d'un equip de voluntaris. L'any passat es va aconseguir satisfer les necessitats de 129.761 persones i enguany s'espera augmentar-ne la xifra. Per a més informació: tel. 934. 160 986, a/e: ssim@ssim.org (C.C.)

Publicació d'un llibre sobre el dret a la vida

■ El cardenal Carles va intervenir en la presentació de «Myriam... ¿por qué lloras?»

BARCELONA.— Recentment es va presentar *Myriam... ¿por qué lloras?* (Ed. Combel), on es recullen testimonis de dones que van avortar, així com dels professionals de la medicina que exposen les seves investigacions sobre la síndrome del postavortament. El cardenal Ricard Maria Carles va voler donar el seu suport amb la seva presència a aquesta publicació.

L'acte va tenir lloc el 20 de maig passat en una sala de la Federació de Cristians de Catalunya. La sala va quedar petita per a la gent assistent; totes les cadires estaven ocupades i entre la taula dels convidats i el públic no hi havia ni un metre de distància. Era un acte familiar on la presència de diferents criatures que corrien per l'estada així ho reafirmava.

Es va encarregar d'introduir les diferents intervencions de les persones convidades el president de Metges Cristians de Catalunya, Dr. Josep M. Simón, que es va referir a *Myriam... ¿por qué lloras?* com un llibre de divulgació científica, en el

El cardenal Carles va presidir l'acte de presentació del llibre.

qual, a part de ser les mateixes dones qui parlen, diferents metges expliquen la síndrome del postavortament, fins ara poc coneguda.

Va voler començar llegint les paraules que obren el text: «Un estudi recent indica que el 75% de les dones que han avortat han fet aquest pas irreversible per influència o pressió exterior. A la majoria d'aquestes dones després se les deixa soles amb els conflictes i les conseqüències posteriors.» Aquestes conseqüències constitueixen la síndrome postavortament, que implica sentiments de penediment i culpa, retrets a si mateixa, vacil·lació en els estats d'ànim, depressions, plors sense motiu, estats de por, migranyes, molèsties de l'aparell digestiu, arítmia cardíaca, etc.

Pel que fa a això últim, el cardenal Ricard M. Carles va destacar el valor terapèutic de la confessió i va assenyalar que «Déu no està obsessionat amb el pecat, sinó que, per la seva misericòrdia infinita, espera un petit gest de penedi-

ment per perdonar. Per a Déu, un cop perdonat, el pecat està oblidat».

El cardenal Carles va voler deixar clar que «l'avortament no és un acte mèdic neutre ni un acte moralment neutre, per això és important conèixer-ne les conseqüències», i esmentant la doctora Marie Peeters, de l'Institut de Progenèse de París, va afirmar que «l'avortament és un acte de violència contra la dona i la seva psicologia més profunda. I afecta la mare com a dadora de vida». També va fer referència, entre altres coses, al fet que en la societat d'avui dia s'acostuma a associar el que és legal al que és ètic i «no és veritat; legal i moral no és el mateix».

També van donar suport a la publicació d'aquest llibre amb la seva intervenció Ramon Casals, de l'editorial Casals; Gemma Bas, representant del partit polític Família i Vida, i Esperança Coll, de la Fundació Pro Vida de Catalunya.

Consuelo Chaves Mejuto

Exposició fotogràfica a la catedral de Solsona

SOLSONA.— Fins al 6 de juny, a la sala dels Sants Màrtirs de la catedral de Solsona, es pot visitar l'exposició fotogràfica *Arrels del Solsonès*, de Teresa Mas i Mireia Plans. Durant un any, totes dues fotògrafes, formades a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, han recorregut les masies del Solsonès per fotografiar-ne la gent. Reconeixen que ha estat una tasca entretinguda, on tothom ha col·laborat, tot i que al principi els va costar una mica. Aquesta iniciativa fotogràfica està patro-

cinada per la Fundació Caixa de Manresa.

«Cada imatge és reflex d'una petita història personal, d'una quotidianitat que porta molta vida acumulada. El que defineix la cultura d'un territori és la suma de tot allò que el manté viu. Aquí hem mirat d'extreure'n les arrels», expliquen les autores de l'exposició. «La gent—afegeixen Teresa i Mireia— ens ha rebut amb molta hospitalitat, ens ha meravellat com ens ha obert les portes de casa seva, de la seva intimitat.» (R.E.)

Activarte, a favor dels més desfavorits

BARCELONA.— Del 20 al 23 de maig va obrir les portes Activarte, un projecte que neix per apropar l'art i l'acció social a les empreses i al públic en general, i adreça els seus resultats cap als més desfavorits. Desenvolupa les seves activitats a través d'exposicions, projectes humanitaris d'organitzacions no governamentals, presentació de llibres, etc. Gran part dels beneficis d'Activarte es destinarà a la fundació Nens del Món, del grup Tragaluz, per a la construcció d'un hospital al Nepal. Més informació: Activarte, c/ Provença, 356, 4t 1a - 08037 Barcelona, tel. 935 322 101, web: www.activarte.org (C.C.)

Filets de lluç farcits amb gambes

INGREDIENTS:

2 filets de lluç
llet
sal i pebre
pa
gambes
ou
pernil
oli i mantega

PREPARACIÓ:

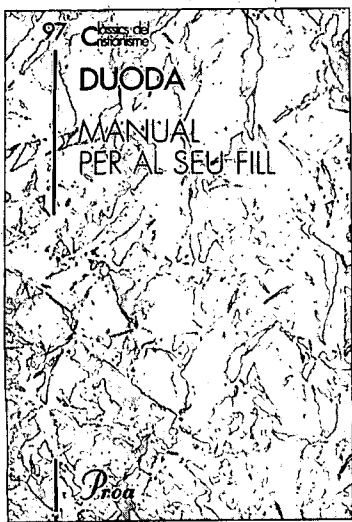
Primer de tot, salpebreu en un bol aquest preparat: llet suficient per cobrir una barreja d'engrunes de pa i gambes pelades (les congelades també serveixen), un ou dur i un tall de pernil serrà tot ben picat. Amb les mans escorreu bé la llet d'aquest preparat i afegiu-hi un ou batut. Trebal·leu bé aquesta massa amb una forquilla i poseu aquest farcit a sobre d'un dels dos filets de lluç. L'altre filet poseu-lo a sobre del farcit. Amb molt de compte, agafeu aquesta mena d'entrepà i poseu-lo en una safata de forn, prèviament untada amb oli de llavor i mantega. Cobriu bé els filets amb paper de plata i coeu-los al forn durant 10 minuts a foc moderat.

LLIBRES

Manual de gran valor documental

Duoda, comtessa de Barcelona i duquesa de Septimània, és cèlebre sobretot pel *Manual* que va escriure, entre els anys 841 i 843, per al seu fill Guillem. Un dels tres manuscrits de l'obra es conserva a la Biblioteca Nacional de Catalunya a Barcelona, ciutat on va ser decapitat Guillem l'any 850. L'obra es caracteritza per tenir unes peculiaritats específiques pel fet de tractar-se del magisteri d'una mare que intenta dirigir

a distància—Duoda escrivia des de la localitat d'Usés, on vivia sola— les passes del seu fill, guerrer, en una situació de violència generalitzada. Aquest escrit, entreteixit de cites bíbliques i amb reminiscències de diversos autors, és d'un gran valor documental, pedagògic i literari. A més, es tracta d'un dels pocs testimonis de la vida quotidiana en l'època carolíngia. El llibre té també una importància excepcional pel fet que qüestions teològiques i de comportament cristià són tractades no per una dona consagrada a Déu i amb inspiració mística, sinó per una dona seglar, que pertany a l'aristocràcia i que era mare. (C.C.)

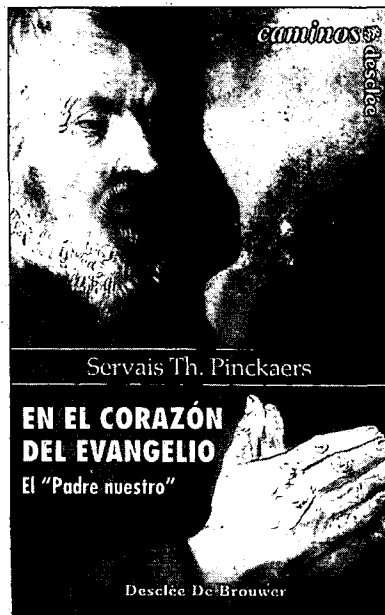

◀ **Duoda, Manual per al seu fill.** Editorial Proa-Facultat de Teologia de Catalunya-Fundació Enciclopèdia Catalana, Col·lecció Clàssics del Cristianisme, Barcelona 2004, 184 pàg.

Dimensió i profunditat de la pregària

Segons l'autor d'aquest llibre, Servais T. Pinckaers, dominic, doctor en Teologia i professor de Teologia Moral a la Universitat de Friburg, hi ha persones que consideren la pregària «com un valor ja caduc, o la conceben com una cosa diferent del que és en realitat. Es pregunten per què l'home modern, que té consciència de poder cobrir totes les seves necessitats i que es considera emancipat, adult, hauria de sentir també la necessitat d'adreçar-se mitjançant súpliques a una Divinitat, la mort de la qual proclamen els filòsofs i fins i tot alguns teòlegs». La pregària és l'expressió directa de l'amor evangèlic, de la qual es nodreix i rep aliment diari. Quan Crist ens fa dir «Pare nostre», demostra que la pregària brota de la nostra condició de fills i filles de Déu, del mateix ésser que rebem del Pare i que ens converteix en homes nous a imatge del Fill únic.

La pregària bíblica, de manera especial la dels salms, brota al contacte amb la vida del Poble de Déu, sota l'impuls de la gràcia que penetra en la vida de la persona per transformar-la segons un projecte que es realitza especialment amb ajut de la mateixa pregària. «La nostra pregària, per molt interior que sigui, no es pot reduir a les preocupacions de la nostra vida personal, sinó que, si és autèntica, contribueix a obrir la nostra vida als amplis designis de Déu sobre la humanitat. En aquest punt és indispensable una educació bíblica perquè la nostra pregària aconsegueixi tota la seva dimensió i profunditat», comenta Pinckaers:

◀ **Servais T. Pinckaers, En el corazón del Evangelio. El «Padre nuestro».** Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Camins Desclée, Bilbao 2004, 117 pàg.

Homenatge a l'escultor i jesuïta Pedro Gil

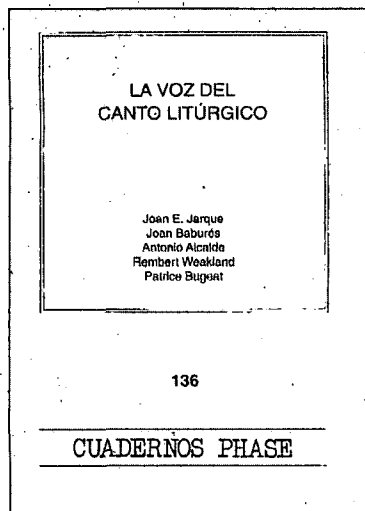
El 7 de desembre del 1993 moria a Sant Cugat del Vallès el jesuïta Pedro Gil Moreno, fill de Vila-real. Deu anys després, l'Ajuntament de la seva ciutat i la Companyia de Jesús han volgut retre-li homenatge amb la publicació d'aquest llibre, en què es recorda el seu tarannà artístic i personal. «Veient l'obra de Pedro Gil, ens trobem davant d'una obra artística que, en el seu conjunt, desprèn naturalitat i també veritat. És l'obra autèntica de qui expressa els matisos de la seva contemplació; de la seva visió de Déu», escriu Darío Mollá, s.j., provincial de la província d'Aragó de la Companyia de Jesús. En la prolífica i variada obra artística de Pedro Gil, de la qual aquest volum només n'és una petita mostra; destaca especialment la iconografia de Crist crucificat. Era un artista que es va moure entre el classicisme i la modernitat. Va cercar, a través del cisell, un llenguatge senzill i directe «amb l'objectiu de canalitzar el missatge del seu Credo mitjançant les seves escultures», afirma Manuel Vilanova Gortis, alcalde de Vila-real. (C.C.)

◀ **Jacinto Heredia Robres, Pedro Gil, s.j. Escultor.** Ateneo XXI de Vila-real, Vila-real 2004, 95 pàg.

Pautes per al cant en la litúrgia

«La tradició musical de l'Església universal constitueix un tresor de valor inestimable que sobresurt entre la resta d'expressions artístiques, principalment perquè el cant sagrat, unit a les paraules, constitueix una part necessària o integral de la litúrgia solemne.» Es tracta d'un dels principis exposats en la constitució conciliar *Sacrosanctum concilium*, que orientarien la tasca que havia de fer-se en l'àmbit de la música i del cant propis de la celebració litúrgica. A la pràctica, la seva aplicació no sempre ha estat fàcil. «La qüestió del cant litúrgic és una d'aquelles que una vegada i una altra cal plantejar, encara que només sigui per la diversitat de situacions noves que sorgeixen en l'àmbit de l'assemblea litúrgica o perquè ja no són idèntiques—sinó que formen part d'una altra generació— les persones que es plantegen aquesta qüestió», explica Mn. Josep Urdeix, director de la col·lecció Quaderns Phase, a la introducció. Els textos que s'apleguen en aquest quadern volen ajudar a aquesta necessària i reiterada reflexió sobre el paper del cant a la litúrgia. (C.C.)

◀ **AA.DD., La voz del canto litúrgico.** Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Quaderns Phase, Barcelona 2003, 64 pàg.

PER UN FULL,
UN RETORN

«És un fet real que va passar fa pocs anys. El protagonista era un portuari d'una capital illenca. No era un mal home però com tants altres vivia allunyat de l'Església a causa dels prejudicis i de la ignorància. Un diumenge, avorrit a casa, va llegir—primer amb curiositat, després amb interès— un full que el seu fill havia portat de la parròquia i havia deixat a la tauleta del menjador. Què va passar per la seva ànima? No ho sabem. El que és cert és que va tornar a la pràctica religiosa i a la seva parròquia que no trepitjava des de la seva primera comunió. Tot això gràcies a un senzill full imprès que va tocar en el moment oportú el cor d'un home, assedegat de veritat com ho estem tots! Però abans aquest full el va editar algú; i algú també el va distribuir.»

Fundació Obra Cultural edita els Fulls Culturals des de fa més de 50 anys. Us en podem enviar de franc fins a 25 exemplars de cada número que surti. Us animeu a enrolar-vos en l'apostolat de la propaganda escrita i/o donar-nos suport econòmicament?

C/c: 2100 3205 17 2200322184

OBRA CULTURAL
Roger de Llúria, 4 • 08010 Barcelona
Tel. 933 181 896 - a/e: foc@obracultural.org
www.obracultural.org

La crítica literària d'aquesta setmana

Rellevància social de la fe cristiana avui

Antonio González ha fet una bona feina de síntesi de la situació actual del món, en els aspectes socials. Era una feina necessària, per poder enfrontar-se amb el desafiament de contestar la pregunta amb la qual obre el seu treball: quina rellevància social té la fe cristiana en el món actual?

Una rellevància social que afirma que és constitutiva a la fe cristiana, perquè en definitiva resulta del que la fe cristiana entén per salvació. És un efecte directe de la fe cristiana autèntica. Per més que aquest efecte es concreti sempre en situacions històriques i culturals que cal reconèixer i analitzar.

Conseqüent amb aquest plantejament, en una primera part simplificadora, intenta exposar els problemes del veïnatge universal, i els resumeix en els que sorgeixen de la globalització, la gran desigualtat pobresa/riquesa, les crisis ecològiques, el dèficit de democràcia, i la coexistència, sovint conflictiva de les diferents ideologies.

A aquest capítol inicial afegeix una anàlisi lúcida i coherent dels sistemes econòmics, les relacions bàsiques, i tot el referent a les jerarquies de valors, i les tendències bàsiques de la societat.

Com hem dit, aquesta anàlisi inicial és important per poder entrar amb tota clare-

dat en el tractament específicament cristià dels problemes que anuncia en els primers capítols de l'obra. Un tractament cristià que ha de trobar la seva font primera d'inspiració en la història de Jesucrist i en la història del seu poble, com se'ns presenta en l'Escriptura.

Recurrent-hi, s'esforça des del primer moment per fer comprendre que hi ha alguna cosa nova, que a vegades s'escapa a la reflexió dels teòrics socials que, si hi recorren és més per confirmar amb textos les seves proposicions que no pas per descobrir horitzons, a vegades sorprenentment insospitats.

Arrencant de Babel, ens fa veure la radicalitat bíblica, per analitzar després el que va suposar l'elecció d'Abraham, i el començament del regnat de Déu sobre el poble elegit.

L'estratègia del Messies, que fa un gir important a plantejaments anteriors, afirma clarament que el regnat és dels pobres,

Antonio GONZÁLEZ
Reinado de Dios e imperio.
Sal Terrae, Santander 2003, 414 pàg.

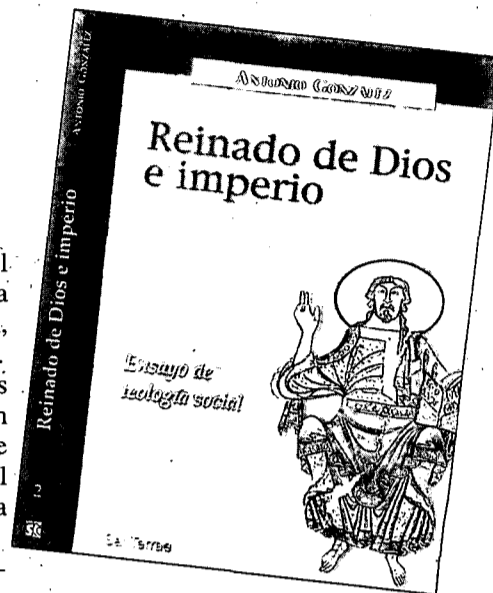
viscut a la comunitat dels deixebles, i el que va representar el simbolisme de la creu, amb la cancel·lació del pecat d'Adam, i l'adveniment de l'Esperit de la llibertat.

Però la Història evoluciona, i de les primeres comunitats messiàniques, ben descrites per l'autor, es va gairebé sense solució de continuïtat a la funció universal de la nova societat, amb l'entrada de la relació entre religió i poder.

El conflicte estava servit, i el constantisme començava la seva tasca, que seria superada pels signes dels temps i l'entrada de les dissidències, que van fer que els cristians tinguessin una consciència de la seva identitat nova i més pregona.

I al nostre temps, cal afirmar que l'ètica social cristiana no és un conjunt d'obvietats que expressen només una voluntat genèrica de millorar el nostre món, sense sortir dels esquemes rutinaris. L'ètica social cristiana és l'evangeli mateix amb el seu poder transformador.

Cal llegir aquest text, fruit de la reflexió teològica i de l'experiència personal d'Antonio González. És il·luminador per no quedar-nos estancats en una visió glo-

bal descompromesa.

Un poema de Julia Esquivel, guatemalca, sintetitza el pensament de l'autor, i l'actitud radical que l'inspira:

«Si de verdad los cristianos creyéramos que somos un solo Cuerpo, el de Cristo resucitado, ¡cuántas situaciones podríamos cambiar!... Y la Tierra con todos sus tesoros sería el Pan Nuestro de cada día, y nunca más tomaríamos el nombre de nuestro Padre en vano.»

Cristóbal Sàrrias

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 80,60€ per any

Amb dos pagament semestral de 40,30€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat
Oficina
DC
Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

75 anys de l'Agrupació Sardanista de Vic

La Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona ha enregistrat el CD commemoratiu de les noces de platí de l'entitat sardanista de la capital d'Osona.

Deu sardanes i una rapsòdia per a cobla configuren aquest nou CD. Les peces enregistrades per la formació municipal de la Ciutat de Barcelona, la Cobla Sant Jordi, sota la batuta de Xavier Pagès, tenen una relació directa amb l'entitat promotora o amb la ciutat de Vic. El repertori s'obre amb la sardana escrita per tal de perpetuar aquesta efemèride, és obra de Joan Jordi Beumala i es titula *75è aniversari de l'Agrupació Sardanista de Vic*. El segon registre l'ocupa una sardana de dos músics vigatans dedicada a un vigatà il·lustre i es titula *A en Paulí Junyent* i l'han escrita Josep Benito i Lluçia Mas. *Promeses d'abril* és el títol de la tercera sardana, obra de Rafael Subirachs. A continuació se situen dues sardanes dedicades a l'Agrupació de Vic l'any 1960 i el 1931, respectivament; ens referim a *Camí de Núria*, de Jacint Conill; i *A la plaça de Vic*, de Francesc Riumalló. Del degà dels compositors vigatans, Segimon Claveria, s'ha enregistrat la sardana *Complanta a Joaquim Serra*, guardonada en la tercera edició dels premis Joaquim Serra, l'any 1965.

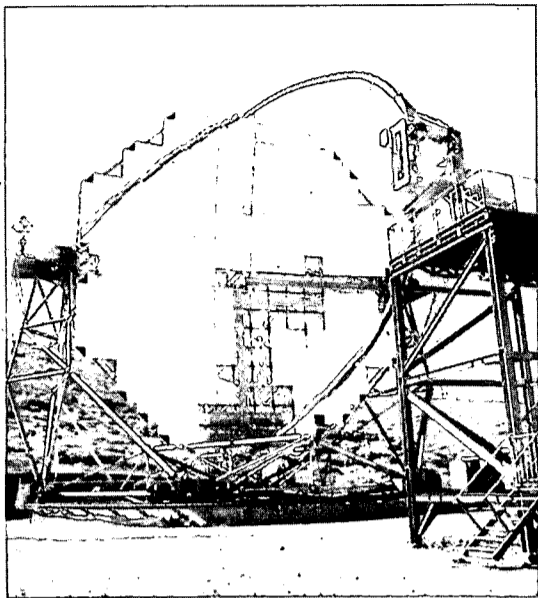
La sisença sardana també va ser guardonada a Vic l'any 1979; porta per títol *Mercat del Ram* i la va escriure Ramon Vilar. *Pellicer, amic meu* és el testimoni d'un reconeixement de l'autor, Joan Lara, emigrant de Jaén afincat a Vic des del 1953, a Joan Pellicer. Les dues darreres sardanes tenen en comú el fet d'estar inspirades en sengles centenaris: el de la primera ballada de sardanes a Vic i el del naixement del gran poeta català Jacint Verdaguer; *Vic, cent anys*, de Tomàs Gil Membrado; i *Vic a Mossèn Cinto*, de Josep Cassú.

La composició que clou aquest CD es titula *Cançó d'amor a la llibertat*, que va ser escrita per Francesc Cassú per encàrrec de l'Agrupació Sardanista de Vic, per tal de ser estrenada en el Concert que cada any organitza l'entitat editora del CD. Porta com a subtítol *Rapsòdia llachiana per anar més lluny* i està escrita per a cobla i percussió. Es basa en quatre temes del cantautor de Verges. *Un núvol blanc*, *Tinc un clavell per a tu*, *Cançó d'amor a la llibertat* i *La Gallineta*. És també un homenatge al poeta Miquel Martí i Pol. El motiu melòdic de la cançó *Més lluny* que apareix al llarg de la peça, expressa la voluntat d'anar més lluny en la recerca de la llibertat. (C.C.)

S'ha inaugurat el telescopi «Magic»

A l'illa de La Palma (Canàries) hi ha un observatori internacional situat al cim del Roque de los Muchachos que ja fa anys que contribueix molt al progrés de l'astronomia. És un lloc de molta vida científica i de constant millorament amb noves instal·lacions. L'última ha estat tan important que crec que no podem pas passar-la per alt. Us l'havíem de comunicar com a actualitat científica interessant.

Es tracta del telescopi de detecció de raigs gamma (els més enèrgics que ens arriben de les estrelles) que s'hi va inaugurar el març passat i és el més gran del món. El nom *Magic*, fàcil de recordar, és fet per les sigles de Major Atmospheric Gamma Imaging Cherenkov. És com un enorme mirall, fet amb 250 facetes, que té 17 metres de diàmetre amb una alçada comparable a una casa de sis pisos. S'ha fet amb la col·laboració d'universitats i instituts d'Europa i d'Amèrica. D'Espanya hi ha intervingut el Grup de Radiacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Universitat Complutense de Madrid i l'IFAE (Institut de Física d'Altes Energies).

s'hi esdevenen. De mica en mica, en podem anar sabent més gràcies a instruments com el que ara té el Roque de los Muchachos.

Quina serà la feina d'aquest aparell tan gran? Els raigs gamma no ens arriben a la superfície de la Terra. Pobres de nosaltres si ho fessin. Les capes altes de l'atmosfera ens en protegeixen. Són tan energètics que en xocar amb les molècules atmosfèriques n'arriben a destruir els àtoms produint així cascades de milions de partícules que brillen (efecte Cherenkov) durant alguns nanosegons (un nanosegon és una mil·lionèsima de segon). Els nostres ulls no poden captar unes resplendors tan efímeres, però el *Magic* sí. I els esclats són gravats per una càmera formada per fotomultiplicadors. Aquesta càmera és, precisament, la part dissenyada i construïda per l'IFAE espanyol.

I què s'aconsegueix amb aquest telescopi tan original? Captar els fenòmens més energètics i violents que es van produint en l'univers. Són interessants perquè ens informen de la seva constitució i evolució. El que es veu amb un telescopi òptic és només una part de la realitat de les coses que hi ha o

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

La «vacuna» contra la verola que Edward Jenner va obtenir per primera vegada el 1796 va ser el punt de partida dels estudis per aconseguir la immunització enfront de malalties infeccioses. Allò d'inocular gèrmens poc virulents que deixaven l'organisme capaç de resistir els perillous de debò, no devia ser aplicable a altres infeccions? Això és el que pensaren els qui han fet progressar els mètodes d'immunització contra malalties d'aquesta mena. El camí seria llarg i encara no s'ha arribat al final. Pensem en la sida, per exemple. Però s'han fet molts progressos en aquest camp. Moltes malalties infeccioses s'han eliminat dels països del primer món pràcticament del tot. La pena és que encara no es pugui dir de tota la humanitat. Avui ens toca parlar del científic que, després del descobriment de Jenner, més impuls va donar a aquesta part de la medicina que anomenem immunologia.

Louis Pasteur (1822-1895)

Va néixer el 27 de desembre del 1822 a Dôle (departament del Jura), fill d'un humil blanquer. La seva infància la va passar a Arbois, on es traslladà al cap de poc la família. Hauria seguit l'ofici del seu pare si el mestre d'aquesta població no hagués insistit en les aptituds del noi pels estudis. Això va fer que pogués passar a Besançon a fer els cursos de segon ensenyament. I després a l'Escola Normal de París a estudiar química. N'obtingué la llicenciatura el 1843 i el doctorat el 1847. El mateix any començava a exercir de professor de química a la universitat d'Estrasburg. Més tard passà a la de Lille, de la qual fou degà des del 1854. A la Normal de París el cridaren el 1857 per ser-hi el director d'estudis científics. Aquí dirigí un laboratori des del 1867.

La seva primera descoberta científica va ser la de la isomeria òptica, el 1848. Hi ha substàncies, com l'àcid tartàric, que tenen les mateixes propietats químiques però són diferents òpticament, ja que fan girar el pla de polarització cap a la dreta les unes i cap a l'esquerra les altres. Pasteur va

27 Un químic francès obté noves vacunes

poder demostrar que era degut al fet de tenir l'una unes molècules que eren la imatge especular de les de l'altra, com les dues mans. Això inaugurava l'estereoquímica.

El 1855 els fabricants de vi li demanaren que investigués la causa de certes irregularitats que se'ls presentaven en la fermentació alcohòlica. Creien que era una qüestió purament química. Pasteur ho investiga i arriba a la conclusió que són uns petits microbis els que transformen el most en vi amb la seva respiració. Les irregularitats provenien d'un altre microbi paràsit del primer. Eliminant aquest segon, les irregularitats desapareixen. Aquest resultat li demostrà que a l'aire que respirem hi ha multitud de gèrmens de moltes espècies.

El 1860 l'Acadèmia de Ciències de París proposà la resolució del problema de la possibilitat de la generació espontània. Pasteur el volgué resoldre. Amb les seves experiències amb matrassos de coll de cigne i altres demostrà que, si no hi entren gèrmens de l'aire en una infusió ben putrescible, no hi passa res, perquè no s'hi origina cap mena de vida per generació espontània. D'ara endavant es dirà *omne vivum ex vivo*, tot vivent ve d'un vivent.

El 1865 va rebre l'encàrrec de salvar la indústria francesa de la sericultura amenaçada per la *pebrina*, malaltia dels cucs de seda. Va descobrir que la infecció venia de les fulles de morera que estaven infectades d'uns bacteris. Va fer destruir les plantacions contaminades i els cucs que ja n'havien menjat i la plaga s'acabà. La indústria de la seda es va salvar i el nom de Pasteur encara es va fer més famós.

Contra les malalties infeccioses

Després de la del vi va estudiar altres

fermentacions, la del vinagre, la de la cervesa, la del iogurt... i troba que totes es deuen a microbis. Si tants microbis hi ha a l'aire, no podria ser, doncs, que les úlceres purulentes que es veuen en els malalts d'un hospital, després d'operacions, fossin degudes també a microorganismes? Arriba a la conclusió, després de molts experiments, que cada malaltia infecciosa és produïda per un microbi específic i proclama la necessitat de prendre mesures antisèptiques per evitar contagis. Els metges de moment no li'n fan gaire cas. «Què ens ha d'ensenyar a nosaltres, doctors en medicina, aquest químic que no n'ha estudiat!» Però un anglès, Joseph Lister (1827-1912) sí que li dona la raó. El 1865 ja s'assabentà d'aquesta teoria de Pasteur sobre l'origen microbià de la que en deien «malaltia de l'hospital» (septicèmia i altres infeccions postoperatòries) que tantes morts ocasionava en les operacions quirúrgiques i en els parts, i es proposa combatre la contaminació per microorganismes amb la netedat i l'ús del fenol com a antisèptic. Les seves tècniques van ser discutides, però a Alemanya s'aplicaren amb èxit, i va aconseguir que poc després també a Londres en reconeguessin l'eficàcia. Acabà rebent el 1902 l'Orde britànic del Mèrit. De retop, això va fer que es reconegués també la importància de la recomanació del químic francès, que acabà tenint-se en compte pertot arreu.

El 1881 presentaren a Pasteur el problema de la malaltia del carboncle (o àntrax) que amenaçava de destruir el 50% dels ramats ovins de França. Ja se sabia que a la sang dels animals infectats hi havia uns microbis que semblaven bastonets petitíssims, que havien estat descoberts per Casimir J. Davaine el 1850. Però com comba-

tre'ls? Pasteur se les va apanyar per aïllar-los i veure *in vitro* com es reproduïen. Va aconseguir en el cultiu del laboratori fer-los perdre virulència. Així podia provar si, com feia la verola vacuna de Jenner que immunitzava de la humana, aquells bacteris més esmorteïts també immunitzaven contra el carboncle. Ho va fer i l'èxit fou total. En honor a Jenner va voler dir-ne *vacuna* i *vacunació* del producte i de l'aplicació que en feia.

Aplicà aquest sistema de l'esmoreïment a l'obtenció de la *vacuna* de la febre puerperal, del còlera de les gallines, de la perineumonia dels bovins, de l'erisipela dels porcs, i finalment de la ràbia (o hidrofòbia) que és la que li donà més fama. La dificultat que presentava aquesta malaltia era que no se'n veia l'agent infeccios (ara sabem que no el podia veure perquè és un virus molt petit, no un bacteri, i els microscopis d'aquell temps eren insuficients per observar-lo) però se les enginyà per fer que perdés virulència amb inoculacions successives en el cervell i la medulla de conill que deixava assecar uns dies per obtenir-ne extractes de menor força infecciosa. El 6 de juliol de 1885 va injectar la «vacuna» obtinguda per primera vegada en el nen Joseph Meister que dos dies abans havia estat mossegat per un gos rabios i, efectivament, no se li va desenvolupar la malaltia. El 26 d'octubre del mateix any va presentar la vacuna a l'Acadèmia de Ciències de París. «Data memorable», digué el president.

El 1888 Pasteur va fundar l'Institut que ara porta el seu nom, dedicat totalment a la investigació. Ell en va ser director fins a la mort, que va ser el 1895 a Villeneuve-l'Étang (Garches). Va ser, a més de gran científic, un bon catòlic tota la vida. D'ell és la frase: «Poca ciència aparta de Déu, però molta hi apropa.» A la seva tomba s'hi llegeix una frase seva (ell l'havia dita en elogi de Littré, però que encara li escau més a ell): «Feliç l'home que porta dintre seu una divinitat, un ideal de bellesa, i l'obeeix; un ideal d'art, un ideal de ciència, un ideal de pàtria i un ideal de les virtuts de l'Evàngeli.»

TTC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

El día de mañana ***

Director: Roland Emmerich.
Guió: Roland Emmerich i Jeffrey Nachmanoff.
Intèrprets: Dennis Quaid, Jake Gyllenhaal, Emmy Rossum, Ian Holm.
Acció. Estats Units, color, 2004. 124 minuts. / Públic: joves.

El climatòleg Jack Hall (Dennis Quaid) va predir l'arribada d'una altra era glaciària, però mai no va pensar que la presenciaria. Una onada de fred polar intensa i inevitable comença a assolir el nord del planeta. És qüestió de minuts poder salvar vides o no.

L'equip d'Emmerich—conegut ja per produccions del mateix estil com *Independence day* o *Godzilla*—ha millorat certs aspectes en aquest film de consum fàcil. Per exemple, l'amenaça climàtica—tan pròpia dels temps ecologistes que corren—és un element més real i versemblant, per implicar-hi l'espectador, que l'amenaça extraterrestre o d'un monstre de dimensi-

ons gegantines. Per la seva part, els personatges semblen més creïbles en les situacions que els toca viure; a *Independence day* el to era tan melodramàtic que ratllava el riure i a *Godzilla* ningú no es prenia seriosament els personatges.

El que hem dit no atorga un rang de film seriós a *El día de mañana*. Es tracta d'una superproducció ben feta, però amb tots els clíxés d'una pel·lícula d'aquestes dimensions: personatges d'edats i de condicions diverses per abraçar més públic objectiu; emocions directes (amistat, família, amics...), però tractades superficialment; moralina prefabricada però, si més no, positiva. Molta

neu i gel ideal per a un dia d'estiu. (Lourdes Domingo)
Humor: 1/2; acció: 2; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

L'amenaça climàtica en imatges...

The ladykillers ****

Directors i guionistes: Joel i Ethan Cohen.
Intèrprets: Tom Hanks, Irma P. Hall, Marlon Wayans, Ryan Hurst.
Comèdia. Estats Units, color, 2004. 104 minuts. 7 Públic: adults.

Les vides de cinc persones ben diferents, que aparentment no tenen res en comú, s'uneixen per dur a terme un pla: l'assalt al Bandit Queen, un vaixell-casino del Mississipí, que els farà immensament rics. Per això, el professor G. H. Dorr (Tom Hanks), que dirigeix l'estafa, lloga una habitació a una dona vídua que viu sola en una casa propera al casino. El soterrani serà l'amagatall des d'on el grup executarà el seu pla, sota la tapadora que es reuneixen per tocar música religiosa. Les sospites de la senyora de la casa, Mrs. Munson (Irma P. Hall), augmenten, però el professor aconsegueix dissipar-les amb les seves arts lingüístiques.

Irma P. Hall i Tom Hanks.

Els germans Cohen, coneguts per la ironia i l'enginy que sol caracteritzar les seves pel·lícules, ens proposen la seva interpretació de la pel·lícula també titulada *The ladykillers* (1955), protagonitzada per Peter Sellers i Alec Guinness i considerada una de les «joies» del cinema britànic.

La gran actuació de Tom Hanks (l'etern home bo) com un lladre excèntric accentua la inversemblança de la història. Amb maneres exquisides i una rialla molt particular, roman immutablable davant dels contratemps que van sorgint. La pel·lícula presenta una extraordinària banda sonora de gospel. La mort i l'assassinat reben un tracte trivial, amagat sota un humor una mica fosc. L'amor, la religió o les creences no queden en més bona situació, però la perspicàcia del film fa que aquest fet perdi importància. En definitiva, ens trobem davant d'una història insòlita, amb un final inesperat.

Humor: 2; acció: 1,5; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: vulgar.

Estrena en vídeo i DVD

Timeline ***

Director: Richard Donner.
Guionista: Jeff Maguire, Robert Nolfi i George J. Nolfi.
Intèrprets: Paul Walker, Frances O'Connor, Gerard Butler, Billy Connolly, Anna Friel.
Ciència-ficció-aventures. Estats Units, color, 2003.
116 minuts. / Públic: joves.

En el cor de la bonica i històrica vall de Dordonya (França), un equip d'estudiants d'arqueologia i el seu professor s'esforcen per descobrir les ruïnes d'un castell del segle XIV. Per al professor Edward Johnston (Billy Connolly), el projecte representa la culminació dels seus somnis. Amb l'ajuda del professor adjunt i dels seus alumnes, Johnston ha fet grans progressos no únicament en l'excavació del castell de La Roque, sinó també en la d'un monestir i altres estructures del poble proper de Castlegard.

Paral·lelament, el professor té certes sospites sobre el benefactor de l'excavació—l'empresa International Technology Corporation, encapçalada per Robert Doniger (David Thewlis)—i s'encamina cap a Nou Mèxic a la recerca de respostes. Mentre és fora, els estudiants descobreixen una cambra que fa més de sis-cents anys que es troba segellada. Dos d'ells aconsegueixen entrar-hi des de dalt i descobrir dos objectes sorprenents: una lent bifocal i una nota, totes dues del professor Johnston, que suplica ajuda datada el 2 d'abril del 1357.

Basada en *Rescate en el tiempo*, best-seller de Michael Crichton, la pel·lícula ofereix un entreteniment amè, àgil i mínimament interessant. Sense fer gaire gala dels efectes especials i amb un cert aire de senzillesa de les pel·lícules d'aventures d'antany, *Timeline* compleix la seva comesa. No ambiciona més que distreure amb certa qualitat i to, i ho aconsegueix. Es tracta, en definitiva, d'un d'aquests films, escassos actualment, que connecten amb el públic més maltractat per la cartellera: els joves de 10 a 16 anys. Per a amants de la ciència-ficció de retorn al passat amb tocs romàntics.

Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

Cinc minuts més

De dilluns a divendres - 13.30 h - K3

Es tracta d'un programa d'entreteniment i d'informació que es divideix en diversos apartats. Comença amb un famós que s'adreça a càmera i demana «cinc minuts més» d'això que més li agrada. Així, entre d'altres, Ronaldinho demana cinc minuts més de gols, Fina Brunet demana cinc minuts més de sol, Raúl Tamudo demana cinc minuts més de primera divisió... A més, l'espai inclou un alt percentatge d'actualitat amb notícies en directe i explicades en clau d'humor. També compta amb un concurs fotogràfic, «L'Instant més...», on els espectadors han de fotografiar allò que els demanin des del programa (per exemple, l'Instant més seriós o el més esbojarrat). La temàtica canvia cada mes i sempre es formula des de la pantalla o la web del programa.

Cinc minuts més és un magazine informatiu sobre temes de la vida quotidiana i d'actualitat presentat de forma dinàmica. Aconsellable per a joves a partir dels 14 anys perquè fomenta la comunicació i el diàleg, alhora que informa de les notícies.

El sol de la nit

De dilluns a divendres - 20.45 h - K3

Coincidint amb la celebració del Fòrum Universal de les Cultures 2004, Televisió de Catalunya ha creat aquest programa, on xavals d'arreu del món expliquen la seva visió personal sobre diversos conceptes. Infants europeus, africans, asiàtics..., d'entre 5 i 12 anys, responen les mateixes preguntes, alhora que il·lustren la seva explicació recorrent a la imatge, al dibuix o a la fotografia. Algunes d'aquestes preguntes són: què és la felicitat?, què és la nit?, per a què serveixen els cotxes?, on van les persones quan moren?, per què és important tenir una casa?, o què és la tristesa? L'objectiu principal és mostrar que el fet de néixer a llocs diferents i rebre també una educació diferent en condiciona la visió del món i de l'entorn.

TTC

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangelí, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
Santorals, a les 7.54 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna* (magazín)
 19.00-20.00 *Sessió continua* (cinema)
 20.00-21.00 *Joc net* (esports)
 21.00-21.30 *Artilleria* (literatura)
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes* (informatiu)
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència* (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Dóna'm la mà* (adopció)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*

14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *L'hora de la salut* (medicina)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Temps d'oci* (lleure)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Superàvit* (economia)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*

21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dissabte

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-13.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 13.00-13.30 *Radiomotor* (automobilisme)
 13.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Espectacle*
 19.00-20.00 *El temps de la música*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Diumenge

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangelí* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Música cristiana*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-01.07 *Pregària de Completes*
 01.07-02.00 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 11.00 *Butlletí informatiu*
 13.00-13.15 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 15.00 *Butlletí informatiu*
 17.00 *Butlletí informatiu*
 17.30 *Agenda*
 20.00-20.30 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 *Els Tresors de la Història*

Dijous

20.30-21.00 *La Taula de l'Evangelí*

Divendres

20.30-21.00 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*
 13.00-14.00 *In Corpore Sano*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 91.3 FM Osona*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
 104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de provés)

TELEVISIÓ

Diumenge 6

08.30 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 08.40 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 08.50 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 31)
 «Hogares para la vida.»
 Els jesuïtes van crear a la ciutat de Guayaquil els Habitatges Llar de Crist perquè els més pobres poguessin tenir una llar.
 Director: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «América, continente de la esperanza.»
 Entrevista a Mons. Rodríguez Madariaga, arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures).
 Mans Unides ha celebrat fa poc el Fòrum d'Àfrica, en el qual han participat destacades personalitats vinculades a l'Església i a organitzacions per al desenvolupament de l'Amèrica Llatina.
 10.25 *Testimonio*

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de l'Orfeó Santa Coloma, de Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà), sota la direcció de Frederic Prat.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 7

19.00 Pueblo de Dios

«Testigos.»

La catedral d'Àvila és l'escenari elegit per la Fundació Las Edades del Hombre per a la seva XII mostra. Sota el títol *Testigos* s'exposen més de 250 peces artístiques procedents, la majoria, de convents, parròquies i museus avilesos. Murillo, Goya, Berruguete són uns quants dels autors presents en aquesta mostra d'art.

Diumenge 6

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangelí, secció de cinema, etc.
 (Dirigit per Francesc Rosaurà i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, el canal 33 retransmet la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'Escolania.

Cada divendres

22.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangelí).
 El programa repeteix l'emissió el dissabte a les 12.30 h.

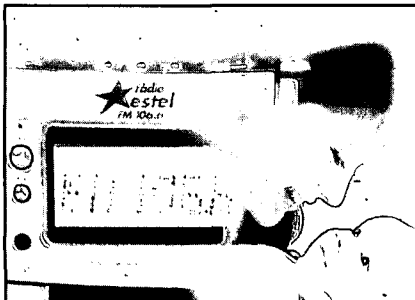
Cada diumenge

14.15 Paraula i vida

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **AMPOSTA.**— www.amposta.org és la xarxa ciutadana d'Amposta que informa i educa els internautes que poden participar en l'elaboració dels seus continguts.

• **RETARD MENTAL.**— www.federacioapps.com és el portal de la Federació Catalana Propersones amb Retard Mental. Ofereix recursos per a persones amb discapacitat intel·lectual, per a les entitats, per als professionals, etc.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Organitza el 12 de juny una marxa per la pau i la no-violència. Recorregut: Turballos, Muro, Cocentaina, Alcoi. Se sortirà de Turballos a les 8.00. Més informació: tel. 965 516 719 i 966 660 726.

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— Del 18 al 20 de juny, IV Trobada de Primavera de Pastoral Universitària per reflexionar sobre qüestions centrals de la fe i la cultura, a Vega de Liébana (Cantàbria). Més informació: Fernando Rey, tel. 670907978, a/e: rey@der.uva.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a professors de col·legis de la Companyia de Jesús, dirigits per Fernando de la Puente, s.j., del 30 de juny al 6 de juliol. Lloc: santuari i centre d'espiritualitat de Javier (Navarra), tel. 948 884 000, a/e: santuariodejavier@retemail.es

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 2 al 6 de juliol, sessions de formació humana a Aranjuez, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos sobre *Fidelidad a lo esencial de mí*. Més informació: tel. 918 924 845.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 4 al 9 de juliol, dirigits per Mons. José Delicado Baeza, a la casa d'espiritualitat de San Frutos (Segòvia). Més informació: tel. 921 461 086.

• **DISCERNIMENT VOCACIO-**

NAL.— A Alcalà, del 5 al 28 de juliol, per a nois i noies universitàries i joves professionals (fins a 30 anys), per discernir la vocació sacerdotal, religiosa o laical. Més informació: P. Jesús Marco, s.j., tel. 913 142 242, a/e: jesus-marco@planalfa.es

• **CAMÍ DE SANTIAGO.**— Del 6 al 31 de juliol, de Javier a Santiago, per a joves de 2n de Batxillerat i universitaris. Organitza: Centre Loiola de Vigo. Més informació: Toni Caballero, s.j., tel. 986 371 011.

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Se celebra del 8 a l'11 de juliol a Los Cabos (Astúries), on podreu gaudir d'una escola de pregària, seminaris, exposicions, concerts, tallers, etc. Enguany es comptarà amb la participació, entre altres, de don José, Fabiola Torrero, Sal Solo o Bea. Més informació: tel. 985 822 318, a/e: oficina@multifestivaldavid.com, web: www.multifestivaldavid.com

• **«EXPERIENCIA DE DIOS».**— El fundador dels Tallers d'Oració i Vida, el P. Ignacio Larrañaga, organitza i dirigeix la trobada «Experiencia de Dios» del 25 al 30 de juliol a Santiago de Compostella. Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

Barcelona

• **SEMINARI CONCILIAR.**— L'1 de juny, a les 20.00, taula rodona sobre *Del pensament al diàleg per a la convivència*, moderada pel Dr. Joaquim Maristany. Hi intervindran el Dr. Joan Martínez Porcell i el professor Rachid Aarab. Tot seguit, presentació del llibre *Aportacions al pensament en diàleg a la llum de la revelació*, primer volum de la Col·lecció *Pensar per convida*; el 3, a les 20.00, presentació del llibre *Filòsofs davant la guerra. Reflexions al voltant de la guerra de l'Iraq*. Hi participaran els doctors Andreu Grau, Carles Llinàs i Begoña Román, professors de la Facultat de Filosofia de Catalunya, el professor de la UIC i director de Prohom Edicions, Joan Cavaller, i el Dr. Jaume Aymar, degà de la Facultat de la URL. C/Diputació, 231 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DE L'ORGUE DE SITGES.**— El 6 de juny, a les 18.00, concert d'orgue a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla. Maria Nancy interpretarà obres de G. Muffat, D. Bux-

tehude i J. S. Bach. Entrada: aportació econòmica voluntària.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 7 de juny, a les 19.30, la Fundació Joan Maragall i l'editorial Cruïlla presenten el llibre *La religió en temps de nihilisme*, de Gabriel Mengual. La presentació anirà a càrrec de Josep-Maria Terricabras, catedràtic de Filosofia de la Universitat de Girona, i de l'autor, Gabriel Mengual, catedràtic de Filosofia de la Universitat de les Illes Balears. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **TROBADA D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA.**— Del 26 al 31 de juliol, dirigida per Aida Espelt. Més informació: Lourdes Grau, tel. 938 777 766 i a/e: ccpastoral@santuari-montserrat.com

• **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT.**— El 10 de juny, jornada eucarística d'adoració al Santíssim i d'agraïment a Jesús Eucaristia. Es prepararà per les vocacions i per la pau: a les 10.00, laudes, eucaristia i exposició del Santíssim; a les 17.00, meditació a càrrec de Mn. Xavier Pagès, i a les 19.00, vespres i eucaristia. Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **AMICS DELS GOIGS.**— El 10 de juny, cloenda del VII Cicle de Conferències sobre els goigs, amb el títol genèric de *Qüestions polifacètiques dels goigs*: a les 19.00, concert de goigs i altres cants, a càrrec de la Schola Cantorum de Barcelona, dirigida per Joan M. Aragonès i Rebollar; a les 20.00, concelebració eucarística i oferiment d'un nou full de goigs als assistents. Serà a l'església de Betlem de Barcelona (c/ Carme, 2).

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 10 de juny, a les 19.30, Joaquín Ciervide, s.j., director del Servei Jesuïta a Refugiats als Grans Llacs parlarà sobre *La situació actual en la regió de les Grandes Lagos*. Promou: Fundació Migra-Studium, c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.

• **BALMESIANA.**— El 10 de juny, a les 19.30, conferència *Deu anys després: una invitació a rellegir «Veritatis splendor»*, a càrrec del Dr. Joan Antoni Mateo, de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. C/Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org

• **SERVEI SOLIDARI I MISSIONER.**— Organitza el 10 de juny el «Concert del kilo». Hi actuarà l'organista Raúl Prieto i està destinat a captar recursos materials per al servei de lliurament d'aliments a immigrants que el Servei Solidari i Missioner ofereix des dels seus inicis. El concert serà a l'església de Pompeia (av. Diagonal, 452 - Barcelona). L'entrada consisteix a donar un kilo d'aliments.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATEDRAL.**— El 10 i 11 de juny, jornades eucarístiques de preparació: de 16.00 a 19.00, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 19.00, eucaristia; el 12, de 22.00 a 24.00, vetlla d'adoració oberta a tothom, organitzada per l'Adoració Nocturna masculina i femenina; el 13, a les 10.00, cant de laudes; de 8.00 a 13.30, exposició del Santíssim, benedicció i reserva; a les 18.30, al Pla de la Seu, celebració de l'eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Processó amb el Santíssim. L'ou com balla serà instal·lat a la font del claustre del 9 al 13 de juny.

• **L'OU COM BALLA.**— El claustre de la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona) és un dels espais en els quals es pot veure l'ou com balla, des del 10 de juny i durant vuit dies; el 13, eucaristia, a les 11.30, i en acabar la missa, processó pel claustre.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— L'11 de juny, a les 19.00, concert d'homenatge a Josep Rodoreda i Santigós. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121.

• **DIA DE PORTUGAL.**— L'11 de juny, a les 19.00, concert de les corals Lopes Morego i Ad Libitum, a la parròquia de Santa Gemma (c/ Capità Arenas, 9 - Barcelona).

• **SOLIDARITAT AMB BOLÍVIA.**— L'Associació Filles de l'Església organitza l'11 de juny, a les 20.30, una jornada solidària amb Bolívia. Es tracta de donar suport a un equipament de tallers

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor

El divendres dia 11 de juny celebrarem una

VETLLA DE PREGÀRIA PER AL GUARIMENT DELS MALALTS

AL SANTUARI DE NOSTRA SENYORA DEL SAGRAT COR amb Eucaristia i exposició del Santíssim; de 9 a 12 de la nit, c/ Rosselló, 175 (entre Muntaner i Aribau, metro Hospital Clínic i FF.CC. Provença-Balmes)

Tel. Informació: 934 196 355
José Antonio Godina

何謂寵辱若驚
得之若驚失之若驚
是謂寵辱若驚

Els honors estan situats a sota,
si els copseu heu de tenir por,
si els perdeu heu de tenir por.
Així, les honres i les deshonres són
coses que fan por.

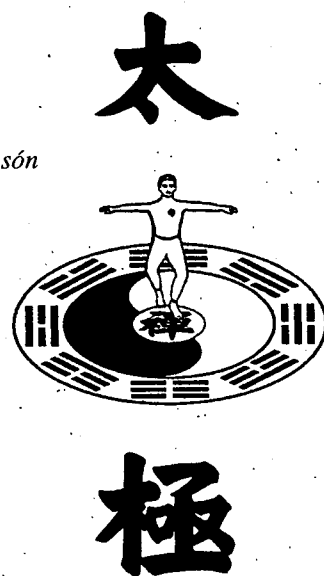
CONVIVÈNCIA AMB
PETER YANG

Del 9 al 13 de juny
a Granada.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

per a la promoció humana a El Chapare. L'acte anirà a càrrec de Joves Cantants, dirigits per M. Àngels Serroca, professora de cant del Conservatori Superior de Música de Barcelona. Posada en escena i vestuari: Joaquim Mayugo. Pianistes: Francesc Hormigón i Assumpta Devroyé. Lloc: Institució Xaveriana, av. Francesc Cambó, 12 - Barcelona. Més informació: tel. 933 233 137 (Isabel) i 606 988 084 (M. Teresa).

• **PARRÒQUIA DEL SANT ÀNGEL CUSTODI.**— L'11 de juny, a les 21.00, organitza el XI Sopar de la Fam al pati del col·legi de les Filles de la Caritat del carrer Hostafrancs. La recaptació es destinarà a l'entitat Avismón. Més informació: tel. 934 233 289.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 12 de juny, a les 11.00, Josep M. Rovira Belloso (teòleg), parlarà sobre *Veritat i dogma*. Lloc: Casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El 12 de juny, a les 12.00, el professor Francesc Canals parlarà sobre *El tomisme*, a la Fundació Pere Tarrés (c/ Carolines, 10 - Barcelona). Més informació: tel. 932 379 081 i 932 371 150.

• **PARES TEATINS.**— El 12 de juny, concert d'orgue (inclosa paella a Collbató) en favor de l'orgue de l'església de Sant Gaietà. Organista: Izumi Kando. Més informació: tel. 615 572 889 i 600 250 929; el 13, a les 18.00, concert d'orgue amb Arnau Farre Manresa. Soprano: Elisenda Pujals Picó. Violí: Josep M. Manresa Aguiló.

• **INSTITUT GUTTMANN.**— Organitza del 17 al 18 de juny les XVI Jornades Tècniques sobre el tema *Cap a la normalització de l'esport adaptat a les persones amb discapacitat*. Més informació: tel. 934 977 700, fax 934 977 707, web: www.guttmann.com

• **MUSEU DE VILAFRANCA DEL PENEDÈS.**— El 20 de juny organitza una sortida amb el títol *Vinyes verdes vora el mar*. Antoni Almirall explicarà les singularitats de la vinya de la costa. Més informació: tel. 938 900 582.

• **FUNDACIÓ PER LA PAU.**— Organitza, juntament amb l'International Peace Bureau, en el marc del Fòrum 2004, del 23 al 27 de juny, el diàleg *Cap a un món sense violència*. Més informació: www.dialegpau2004.org

• **LOURDES.**— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arxidiòcesi de Barcelona peregrina a Lourdes amb els malalts de l'Hospitalitat, del 25 al 29 de juny. Inscripcions: c/ Consell de Cent, 224 - 228 - Barcelona, dimecres i dijous de 16.00 a 20.00, tel. 934 874 009.

• **LITÚRGIA.**— Del 28 de juny al 3 de juliol, curs del Centre de Pastoral Litúrgi-

ca i de l'Institut Superior de Litúrgia, al Seminari Salesià Martí-Codolar, amb el tema *El culte eucarístic fora de la missa. Els sagraments dels malalts*. Més informació: tel. 933 022 235, a/e: cpl@cpl.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— De l'11 al 20 de juliol, dirigits pel P. David Guindulain, s.j., sobre *Nuevos lenguajes para la oración* per a pastoralistes de joves, a la casa d'exercicis de Sarrià. Més informació: tel. 932 058 134, fax 932 058 135, a/e: cexercicis@sjtar.org

• **CONVIVÈNCIA D'ESCOLANS.**— Del 12 al 14 de juliol, per a nois amb inquietud vocacional (5è i 6è de Primària i 1r i 2n d'ESO) a Fogars de Montclús. Més informació: tel. 934 517 432 i 639 600 930.

• **TIBIDABO.**— Adoració diürna: de les 8.00 a les 23.00; adoració nocturna: de les 23.00 a les 6.00.

• **EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns no festius, d'11.00 a 12.00, amb el rés del Rosari. A les 12.00, eucaristia. Hi haurà confessors. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona).

Girona

• **CATEQUESI.**— El 12 de juny, de 10.00 a 12.30, curs de formació per a catequistes organitzat per l'Escola de Catequistes dels arxiprestats de Girona-Salt. El Seminari de Girona acollirà la xerrada *Vocació i missió*, a càrrec de Mn. Joan Busquets.

• **VOCACIÓ.**— El 12 de juny, trobada d'orientació vocacional. Revisió de curs i preparació de la ruta d'estiu. Més informació: tel. 972 200 462.

• **MALGRAT DE MAR.**— El 13 de juny, jornada de la parròquia a Malgrat de Mar: a les 11.00, al Parc del Castell, jocs per a nens; celebració de l'eucaristia, a les 12.00; dinar de germanor; a les 16.00, concert de folk i música tradicional.

• **CENTRE CULTURAL DE CAIXA DE GIRONA.**— Fins al 4 de juliol es pot visitar l'exposició «Joaquim Mir. Mallorca i altres paisatges». Fontana d'Or, c/ Ciutadans, 19 - Girona.

Solsona

• **EL MIRACLE.**— Del 7 al 13 de juny, exercicis per a tothom, dirigits pel P. Alcuí Serras; de l'11 al 13, recés per a qui no disposi de tota la setmana. Més informació: tel. 973 480 045.

Tarragona

• **JUSTÍCIA I PAU.**— L'11 de juny, a les 20.30, sopar-col·loqui de Justícia i Pau sobre *Control social de la justícia*, a càrrec de Maties Vives (advocat i econo-

mista), al restaurant M. R., c/Francolí, 59 de Torreforta.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— El 12 de juny, aula oberta sobre *Què són els carismes?*, amb Melcior Querot. Més informació: Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles, tel. 972 727 288, fax 972 727 585.

Vic

• **CULTURA.**— Fins al 23 de juliol es pot visitar l'exposició «Cant per a Joan Maragall». Organitza l'Albergueria amb el suport de l'Ajuntament de Vic amb motiu del Fòrum 2004. Més informació:

tel. 938 891 857, a/e: albergueria@bisbatvic.com

• **COVA DE SANT IGNASI.**— El 6 de juny, trobada entorn de la pregària, dirigida pel P. Xavier Melloni, s.j.; de l'1 al 10 de juliol, exercicis espirituals en grup dirigits per Marisol González; de l'1 al 30, dirigits pel P. Josep Giménez, s.j. Més informació: tel. 938 720 422.

• **CASA D'ESPIRITUALITAT CLARRET.**— Del 26 de juliol a l'1 d'agost, exercicis espirituals dirigits per Antònia Cirer i Jaume Sidera, c.m.f. Més informació: tel. 938 850 544, a/e: clarespir@interausa.com

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA en una torre per a 24 àvies per a estades llargues i curtes. Centre de dia, segons les necessitats de cada família, fins i tot, per hores, també festius i caps de setmana. Tel. 932 039 740 Isabel.

RESIDÈNCIA 3a EDAT DIAGONALS.L. Residència assistida al centre de Barcelona, atesa per professionals sanitaris. Es contemplan estades llargues i curtes, així com Centre de Dia. Atenció individualitzada tant dels usuaris vàlids com els d'alta dependència. Telèfon de referència: 934 580 568.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

MÚSICA per a cerimònies, tel. 935 314 102. Visiteu la web: www.inicia.es/de/odamusical

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, postals, cromos i joguines. Tel. 933 578 394.

PARTICULAR COMPRA mobles, quadres, joguines, llibres i objectes antics. Tel. 635 344 688.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

APADRINAMENT

AL ARGENTINA i, més concretament a Formosa, hi ha unes religioses de l'Institut Sant Josep que s'han quedat sense padri i desitgen, de tot cor, rebre *Catalunya Cristiana*. El preu d'una subscripció a l'Argentina és de 178,30 euros. Ingresseu el que bonament pugueu, entre tots arribarem a aquesta quantitat i, fins i tot, la superarem. Hi ha altres missioners que estan a punt de quedar-se sense padri. Podeu fer les vostres aportacions fent un ingrés al compte: 2100 3013 20 2200391741 Cal que indiqueu nom i «apadrinament missioner».

DESCOBRIU *Catalunya Cristiana*, cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

1.50 €
 3.00 €
 4.50 €
 6.00 €
 7.50 €
 9.00 €
 10.50 €

Destacat (+2,70 €): Requadrat, Trama, Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions contínues (mínim 16€).

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els cristians siguin bons testimonis de l'amor de Déu
- Perquè els països d'Àsia tinguin de llibertat religiosa

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Discerniment, ara i aquí

Són pocs ara els dies que, en obrir les pàgines polítiques del diari, no ens colpeix una declaració, un projecte, una notícia, un comentari... que ens interpel·len com a catòlics. Iniciem una nova etapa política i és lògic que hi hagi canvis i, sobretot, anuncis de canvi. Una etapa, a més, dirigida per l'esquerra. En els programes d'aquest espai polític hi ha uns continguts de caràcter social, en sentit ampli, que resulten atractius per a la majoria de creients, fins i tot els qui no els voten. Però, al seu costat, hi ha alguns temes relacionats amb la persona, la família i l'educació, també en sentit ampli, que, en principi, els creen conflicte. És un fenomen conegut a tot arreu, encara que els programes socials, inevitablement condicionats per poderosos interessos econòmics, caminen a poc a poc. Els altres, en canvi, solen resultar més practicables i serveixen una mica per compensar el desencís que causen els entrebancs dels primers.

És bo que reflexionem, des de les nostres comunitats cristianes, sobre aquesta evolució de la societat, en bona part irreversible, sigui quina sigui l'evolució de la política futura. Els consells pastorals no haurien d'eludir aquestes qüestions. Si ens deixem portar d'una espontaneïtat irreflexiva, fàcilment anirem a parar a dues actituds extremes i contradictòries. Uns, en efecte, tendiran a ignorar el problema: se sentiran còmodes deixant que les coses vagin com van,

atribuiran els possibles conflictes a exageracions eclesials o jeràrquiques, es mostraran més fàcilment durs cap endins que cap enfora de l'Església... En contrast amb aquesta actitud, se'n pot generar una altra d'agressiva i condemnària en bloc, que dificulti més la transmissió dels valors evangèlics.

Un article recent del jesuïta Giandomenico Mucci (*La Civiltà Cattolica*, núm. 3.691), amb moltes cites de diversos autors, aporta punts de vista útils per a aquesta reflexió. N'esmento un parell. Parlant dels efectes de la globalització en les persones, l'anglès Zygmunt Bauman escriu: «Només poden assumir les seves responsabilitats aquells que han esdevingut mestres en l'art difícil de moure's en un quadre d'ambivalències i d'incerteses, sorgides de la diversitat i de la varietat.» Fent un salt al passat, Mucci recorda Alessandro Manzoni, «que tant va treballar per purificar la revolució francesa dels elements ideològics en conflicte amb l'Evangeli». N'esmenta, especialment, l'obra *Osservazioni sulla morale cattolica*, plena de remarques que mantenen l'actualitat.

Per damunt de polèmiques menors i de plantejaments immediatistes, és bo que ens dediquem a discernir els signes del nostre temps. Allò que fa tants anys que repetim, que hem entrat en una nova època, és especialment veritat, ara i aquí.

Ara mateix

Rauxa

Paradoxa

Diuen els experts que és possible mesurar el nivell de desenvolupament d'un país a través de la situació de la dona. Es pot assegurar gairebé al cent per cent que aquells indrets en què hi ha més igualtat entre gèneres es corresponen amb les zones amb un nivell de vida més alt. Als països pobres, contràriament, la consideració social de la dona és molt més baixa, i queden marginades dins de la pròpia marginació del tercer món.

Tot i això, es produeixen algunes situacions sorprenents que trenquen aquesta tendència general. Concretament, al sud d'Àsia, malgrat la flagrant marginació femenina, hi ha una llarga tradició de dones amb càrrecs polítics destacats. Actualment tenim els casos de dues presidentes, Gloria Arroyo a les Filipines i Megawati Sukarno Putri a Indonèsia; recentment, el cas de Sonia Gandhi a l'Índia, que si bé ha hagut de renunciar a ser primera ministra, ha fet una carrera política envejable i ha sabut connectar amb l'electorat; i en el passat només cal recordar Benazir Butho al Pakistan. Aquest fenomen, a més, també apareix en països de majoria islàmica, com al mateix Pakistan, Bangla Desh o Indonèsia. Inexplicablement, a Europa, on la situació social de la dona és molt millor, la presència femenina en càrrecs polítics destacats és molt minsa. Una ínfima minoria de països han tingut com a cap de govern una dona, i tots ells localitzats al nord del continent. Una paradoxa que convida a la reflexió.

Eduard Brufau

Comercial del Descanso

GRAN NOVEDAD
ELIONATURE

Ergonómico
Indeformable
Hipoalérgico
Antiácaros
Articulable

Gran promoción y Plan Renove

Conseguirá Descansar!!

Por cada colchón que usted compre, le regalamos un **SOMIER ARTICULADO** o bien otro **COLCHÓN**

Las 20 primeras llamadas podrán escoger entre estos regalos:

- Reproductor DVD
- Minicadena con CD
- TV color 14"

OFERTA ESPECIAL

AMIGOS DE CATALUNYA
CRISTIANA

**Somier Eléctrico
+ Colchón Elionature**

Medidas: 80 x 180/190
o bien 90 x 180/190

Por sólo **669 euros**

LLAME AHORA AL **902 10 10 23** FINANCIAMOS HASTA 48 MESES